अभिमन्युआख्यान

अथवा

चक्रव्युहना युद्धनुं वर्णन.

१५०८

कडवां ६१नुं ते

महान कवि प्रेमानंदनुं रचेलुं तेनो सारो छापकरा
वीछपावी प्रसिद्ध करनार

बुकसेलर श्रीलोचन रणछोड डाकोरना

तथा

बुकसेलर ठक्कर रणछोडलाल मोतीराम खडोलना

आ पुस्तक सने १८६७ ना आक्ट २५ मा मुजब रजीस्टर कर्युं छे

आवृत्ति ७

अमदावादमध्ये

छगनलाल मगनलाले पोतानारी
णाप्रेसमां छाप्युं.

ठे० ल हरजागणजडरगोपीपुरानी
दुकानमां· संवत १९३९ सने १८८३

किंमत रु १

सूचना.

सर्वे सद्गृहस्थोने सूचना करवामां आवे छे के

नो चक्रावो "जे नामनुं पुस्तक मुंबाईमां छपावणार

एलुं छे पण ते पुस्तकमां अभिमन्युनी उत्पत्ति, कोठायुद्ध

णीपेरी आवती तेमां बिलकुल छंद नहिं तेथी वांचनारने, ए

ल रस पडतो नथी. माटे घणा लोकोना सज्जनो तरफथी तेम

केहेनार ब्राह्मणो तरफथी मने घणी लालामण पजेली

नंदकृत अभिमन्यु आख्यान कडवा रूपे छे ते छपावी

तो ठीक. ते लोकोनी लालामण उपरथी में घणो श्रम

पांच लखेला पुस्तको भेगां करी ते उपरथी में अंक न

करी शुद्ध करावी छपावी प्रसिद्ध करीछे ते आ अभिमन्युआ

न घणुं रसाणकार लखेलुं छे माटे ते तमाम पुस्तक वांचवा

णाछे आवशे माटे लोकोना सज्जनो तेमज कथा केहेना

ब्राह्मणो आश्रय आपवा चुकशे नहीं. आ पुस्तकमां को.

ठेकाणे कलमदोषो रह्यो होय तो ते वांचनारे दरगुजर करवी.

प्रसिद्धकर्त्ता.

बुकसेलर रणछोडलाल मोतीराम

सही.

आश्रयपत्रिका.

आ पुस्तक प्रथमथी राखी आश्रय आपनार सद्‌गृहस्थोनां नाम.

नाम.	केटली प्रत.	नाम.	केटली प्रत.
शु. भगवनदास दलपतराम. अमदावाद	२५	दवे. लल्लुभाई मूळशंकर.	१
शु. हरीराम नरभेभाई. लडुप.	१००	परीख. नानाभाई दलपत.	१
शु. मोतीलाल मगनलाल. अमदावाद	१००	व्यास. मगनलाल हरीशंकर	१
शु. मोतीलाल केशवलाल. धोळका.	५०	शा. नरमादास अमथाभाई.	१
शु. दशरथ राघोजी. वडोदरावाला	५०	व्यास. मगनलाल बापुजी.	१
दवे. अमृतलाल भाणाभाई डुलो ई.	१०	व्यास. लल्लुभाई बापुजी.	१
शास्त्री. गणपत मकुंद.	१	परोत. प्राणशंकर प्रभाशंकर.	१
शा. मगनलाल लल्लुभाई.	१	व्यास त्रीलोचन हरीभाई	५
पंड्या प्रभाशंकर नरभेशंकर.	१	मास्तर भोगीलाल हरीकीशनदास	१
ठा. अंबालाल तुळजाराम.	१	शा. हीमतलाल गोकलदास.	५
व्यास संपतराम रामचंद.	१	ठकर. हरजीवन झवेरदास.	१
मेहताजी अंबालाल गंगाराम.	१	पंड्या माणेकलाल लल्लुभाई. अमदावाद.	१

मित्र. नंबर १ पेहलो.

अभिमन्युआख्यान.

श्री गणेशायनमः॥ ॥श्रीसारदायनमः
श्रीकृष्णायनमः॥ ॥अथ अभिमन्युनुं आख्या
न लख्युं छे॥ ॥कडवुं॥१॥ ॥राग केदारो॥
॥ ॥श्रीशंभुसुतने हृदे धरी॥ वर मागुं ते वेगे
करी ॥श्री हरि गायानी गत्य आवडे रे॥१॥ कमळा-
सननी कुंवरी ॥ वाणीदाता तुं खरी॥ वाघेश्वरी वि-
द्या तुज वडे जडे रे ॥२॥ ॥ढाळ॥ ॥जडे
विद्या निर्मळी, जो सरस्वति होय तुष्टमान ॥ प्रब-
ंध करवा इच्छु छुं, अभिमन्युनुं आख्यान ॥३॥
वैशंपायन वाणी वदे छे, सुण जन्मेजय राय॥ द्रोण
पर्वनी पावन कथा छे, तेनो कहुं महिमाय॥४॥ कुरु-
क्षेत्रमां कौरव पांडव, राज्य ने अर्थे लडिया॥ दशमे
दिवसे जाण सज्जनये, भिष्मपिता महा पडिया॥५
॥पांडवनां पराक्रम देखीने, कौरव मात्र मन बीधा
॥पछी शकुनीशुं दुर्योधने विचारी, द्रोण सेना पति
कीधा॥६॥ महंत महायुद्ध हवुं रणमां, वहि गया बे
दिन॥ अरजुन अभिमानथी हारया, द्रोणाचार्य न
मुन्या॥७॥ सुभट सघळा भाग्या भडका, दुर्योधनने
द्वारे॥ कोई ने बोलवानी शक्ति नहिं ते, अभिमन्यु
ने मारे॥८॥ कौरवपतिये बेऊ कर जोडीने, विनविया

गुरुद्रोणा॥ स्वामि सुभद्रे रुपि समुद्रथी, तम विना तारे कोण॥ प्या आज अर्जुने हाथी साथे, हेलामां हण्यो भगदत्त॥ मुनी तमोने मुरछा पमाड्या, अभिमन्यु महा उन्मत्त॥१०॥ अंधु करीने मुगट उतारी, ऋषीने चरणे धरियो॥ गुरु बंधावो तो हुं बांधुं, अहंकारी एम उचरियो॥११॥ ऋषी रीस करीने बोल्या, कर उदक अंजली लीधी॥ अभिमन्युने मारवानी, द्रोणे प्रतिज्ञा कीधी॥१२॥ फिटी कुंवरने काळे मार्यो, ऋषीनां वचन श्रवणे पडियां॥ हरख्यो हस्तिनापुरनो राज, हुंदली सर्व गडगडियां॥१३॥ अर्जुनने तेडी श्रीकृष्ण गया, शंशायप्रतनी पास॥ भगवानने भाणेज पोतानो, कौरव पासे करावयो नाश॥१४॥ वैशंपायननां वचन सुणीने, राय जन्मेजय एम पुछे॥ अभिमन्यु मराव्यो मामे, ते कहोने कारण शुं छे॥१५॥

॥ ॥वलण॥ ॥शुं छे कारण कृष्णजीने ने कीधो मोटो केर रे॥ धृतराष्ट्र पुछे संजयने, मामा भाणेजनुं वेर रे॥१६॥

॥कडवुं॥२ जुं॥ ॥

राग केदारो॥ ॥संजयनां वाचक सुणी, बोल्यो हस्तिनापुरनो धणि॥ अति घणी संशायनी अवारता रे॥१॥ हरिनुं हेत अति घणुं, ने शुल छे पांडव तणुं, ते नगणुं भाणेजने प्रभू अे मारतां रे॥२॥

॥ढाळ॥ ॥मारवो भाणेज-

न केम गम्यो, विठ्ठलने शुं वेर ॥ ने प्रद्युमननी पेरे
छीछेस्यो, राजी पोताने घेर ॥३॥ प्रश्न सुणी धृतरा
ष्टरनां, संजय कहे कथाय ॥ वैरलावने पूर्व तणो ते,
सुणो धृतराष्टर राय ॥४॥ जेह जयदानव दानवनो
राजा, तेणे महा तप कीधुं ॥ थोडे दहाडे श्री महादेवे,
आवी दरशन दीधुं ॥५॥ शीव कहीने शंभुज बोल्या,
माग्य दानव वरदान ॥ त्हारूं तप अति निरमळ देखी
हुं हवो तुष्टमान ॥६॥ जयदानव बोल्यो करजोडी,
शीवने लागी चर्ण ॥ स्वामि तमकने मागुं एजे,
को काणे न पामुं मर्ण ॥७॥ देव दानव यक्ष कीन्नर, ते
कुंथी सरवे हारे ॥ ब्राह्मण क्षत्रि वैश्यने शुद्र, चणी
कोईन मुजने मारे ॥८॥ अष्टोत्तर शत व्याधीनव्या
पे, शरीरे पंच वरदान ॥ स्वर्गे गयानी गति होजे,
वणि जवुं ब्रह्मसदन ॥९॥ सर्प डसे तो विष चडे
नहिं, परशु पक्षी ते मारो अहारा ॥ लोह काष्ट मारे अं
गे न वागे, वस वरते सहु संसार ॥१०॥ शीव कहे तुं
सरवेने जीतेश, त्रण लोकनी मांय ॥ वैकुंठ वासी
आदि विष्णु, तेहने नहिं जीताय ॥११॥ अंतरध्या
न थया एणी वेळा, वदिने एवुं वचन ॥ जे दानव
आव्यो नीज गामे, मांड्युं राज्य सन ॥१२॥ दसे दि
शा जीती वश कीधी, चलाव्यो अति अधर्म ॥ मुनि
मात्र मारीने कहाड्या, मुकाव्यां जट कर्म ॥१३॥

શુક્રાચાર્યને મસ્તકે, મુક્યો પુરનો ભાર ॥ અમરાપુ-
રી મુકાવી ઇંદ્રનો, લીધો પોતે અધિકાર ॥ ૨૭ ॥ દેવમા-
ત્ર એકઠા મળીને, આવ્યા દ્વારિકાં ગામ ॥ અંતરિક્ષ
રહિને સ્તુતિ કીધી ॥ ચીનવ્યા કેશવરામ ॥ ૨૮ ॥
વલણ ॥ ॥ ચીનવ્યા કેશવરામ દેવે, શંખચ
જતું ઓપરે ॥ દેવના પ્રેર્યા દિનાનાથ તે, વેરીનો ઘ
ઘ કેઈ પેરે કરે રે ॥ ૨૯ ॥ ૩ ॥ ॥ કડવું ૩ જું ॥
રાગ આશાવરી ॥ ॥ સંજયવાણી એ પેરે
ધૃતરાષ્ટ્ર શ્રવણે ધરે, શું કરે શ્રીહરિ તે વેગે કહું રે ॥
૧ ॥ ॥ ઢાળ ॥ ॥ તે કહું વેગે સાંભ-
ળો, દેવ આવ્યા તેત્રિસ ક્રોડ ॥ રુકમણીમાં કૃષ્ણ
જીને, વીનવિયા કર જોડ ॥ ૨ ॥ દેવકી નંદન વિશ્વવં-
દન, નિકંદન અસુર ॥ દુઃખ આપો દેવનું, દુષ્ટને દી-
ન્હે ચુર ॥ ૩ ॥ એ દાનવે અવની વિષે, વધાર્યો અતિ
અધર્મ ॥ તે તમારે હાથે મરે, મહાદેવે કહ્યો છે મર્મ
॥ ૪ ॥ તમે અસુર સંહારવાને, લીધો છે અવતાર ॥
એ દાનવને ઉથાપીને, ઉતારો ભૂ ભાર ॥ ૫ ॥
પછી ઉઠ્યા હરજી શંખ લેઈને, શબ્દ કીધો પ્રૌઢ ॥ ગ-
દા સારંગ પાણ ઝાલ્યાં, ને પલાણ્યો ગરૂડ ॥ ૬ ॥ શંકર
ષણ સાથે થયા ને, જાદવ કોટી છપંન ॥ શોણીતાક્ષ
ભણી સરવે ચાલ્યા, દેવનાં હરખ્યાં મંન ॥ ૭ ॥ એ દા-
નવ સેને આવ્યો સામો ॥ રોપીયો રણસ્થંભ ॥ રથી

जे रथ आणिआ॥ थयो प्रथम दिवसे आरंभ॥८॥
खड्ग भाला तुमर ने फरशी, झळकती तरवार॥ प्रभु जे प्रे
र्या देवता ते, करे मारो मार॥९॥ जै दानवने अविनाशी
मुक्ये आवीने भणिया॥ कोकेथी हवे नहिं॥ समान
शीले भणिया॥१०॥ दानवे दीनानाथजीने, हांकीया सर
भण॥ गरुड उपरथी बाण प्रहारे, पाडिया श्री गोपा
ळ॥११॥ ज्वर भीने रोप टाटर, कृष्णना नाख्यां कोपी
॥ भणलद्र नाम रण विषेथी, शालवा लाग्यो पापी॥
१२॥ सेना निरखी नासती तव, भाग्या श्री जगनाथ॥
कोप करिने कृष्णजीये, चक्र लीधुं हाथ॥१३॥ सुदर्श
न देखीने सामुं, अदृष्ट हवो भलण॥ माया कीधी त्र
त्रिशिर बईने, वरसावतो पाषाण॥१४॥ उडे शोरण
कांकरा ने, थयुं अंधारुं घोर॥ नव भय भदव जवता,
मारो मारो मांभण चोर॥१५॥ युद्ध दारुण त्यां हवुं,
वरसे लोहीनो वरशा॥ द॥ ब्रह्मांड लाग्युं डोलवाने, मं
डायो महा उतपात॥१६॥ सारंग लीधुं हाथमां, पछी
शर चढावी संभाळ्युं॥ विद्युतास्त्रे छेदी माया, शीघ्र
जति जळवाणुं॥१७॥ निराणो कीधो दानव हरिये,
मुक्युं सुदर्शन॥ चतुरभूजनुं चक्र वाग्युं, मस्तक की
धुं छेदन॥१८॥ देवतानुं दुःख टाळ्युं, पछी पड्या पुरमां
टूटी॥ श्रोणीत नगरने दैत्यनुं ते, देवे लीधुं लुटी॥१९
॥ लुट्युं नगरने नाठुं सरवे, जेह जै दानवनी नार॥

तेना उदरमां गर्भ हतो ते, नासी गई पियर मोजा
र॥ १०॥ ॥ चलण॥ ॥ गई नासी पि-
यर मोजार ते, कोई येन जाणे दीठी रे,॥ संजय कहे धृ
तराष्ट्रने, ए बात घणी छे मीठी रे॥ १॥ ४३॥ ॥
कथुं॥ चोपै॥ ॥ राग आसावरी॥ त्रिताली॥
॥ ॥ संजय बोले छे वाणी रे॥ कंई ए हेवनवी
राणी रे॥ न जाणी देवे जती पियर विसरे रे॥ १॥ ते
करती अश्रुपात रे॥ देखी रोयां मात ने तात रे॥ स
र्वे वात ते मुखे मांडी कहीं रे॥ २॥ पिता पुंडरीक वहा
लेरे॥ राखी कुंवरी आपत कणे रे॥ एक आणक पु
रे मासे प्रसव थयो रे॥ ३॥ ते जणतां कुंवर रोयो
रे॥ जणे प्रलय काणशुं थयो रे,॥ आवी जयो तेस
रवे नागे दीकरो रे॥ ४॥ वडीवानुं मन कीयुं रे॥ ज-
त कर्म कुंवर तणुं करीयुं रे॥ कंई धरियुं ओलोचन एवुं
नाम रे॥ ५॥ दहाडे दहाडे मोटो थयो रे॥ मोरा ण
ना साथमां रह्यो रे॥ रमवा गयो ते नागना आणमां
रे॥ ६॥ मांहोमांहे आणक वहेडीया रे॥ ओलोचन
ऊपर पडीया रे॥ कंई चढीने वांसा पर ऊलां रह्यां रे
॥ ७॥ ओलोचन महा आफियो रे॥ अवनीपरथी ऊं-
छणीयो रे॥ पछि यो पाछो ते सरवे कहे ग्रह्या रे॥ ८॥
सरवे आणक पाडे बरका रे॥ ओलोचन आपणे स
रखा रे॥ जेम मेह वरसे तेम सरवे आंसु लरे रे॥ ९॥

सरपे सरपे घायारे ॥ जेसोयनना कर साह्यारे ॥ केहे
भाई सुं कोण नगरमां नीछर्यो रे ॥ ६ ॥ कोण भणे
तारो बापरे ॥ कोणे भण्यो ने कोने संतापरे ॥ कंई स
पै ते भेणां दीधां अति घणां रे ॥ ७ ॥ थयो ओसीय
णो तंनरे, लाग्यो हैडे कूतारीं नरे ॥ मन तनकंपे छे
पोता तणुं रे ॥ ८ ॥ ॥ वलण ॥ ॥
पोतातणुं मन कंपे छे ॥ ते आव्यो ज्यां छे मातरे ॥ दी
ठ्ठा दिठो छिकरो ॥ पछी भनुनी पुछे वातरे ॥ ९ ॥ पद ॥
॥ ॥ कडवुं पांचमुं ॥ ॥ राग रामग्री ॥
॥ ॥ पुत्र दीठो कंई अतिशें रोतो जी ॥ रुधीया
रे आंसु लोहतो जी ॥ जरे जैजोयन मारा जाणा
जी ॥ केणे दुभव्यो केहेनी शान जी ॥ १ ॥ ॥ ढाल
॥ ॥ शाला केहेनी कष्ट मुज्जने, कोणे दुभव्यो
तुंय ॥ आंजडिये आंसु भरे, सनमनो छे तेरुं यारे
॥ पुत्र वचन जोसियो, माता जी अविचारो ॥ सर्प स
रवे भेहेणुं दीधुं, मुने कह्यो न ठरो ॥ ३ ॥ कोण स्थानक मा
ता माहरुं, ने कोण मारो तात ॥ वीहर भरवा यां वस्यां
छो, ते कहो मुज्जने वात ॥ ४ ॥ वचन सुण्यां ते कुंवर केरां
गरगणी थई नार ॥ सुज संभारी स्यामि केरुं, नेणे
भरती जळधार ॥ ५ ॥ जरे पुत्र मुज्जने शुं पुछे छे, कु
हुं कंई पेरे भया ॥ पेट भरो पत्थरी पड्यां, जण्युं कोइ
न थाय ॥ ६ ॥ तारो बाप महा जाणियो, जैद्दानव जे

धुं नाम ॥ तेणे चौद लोकने चरणे नमाव्या, पण कृष्णे दै-
त्यो ठाम ॥ ७ ॥ एवुं सांभळी पुत्र बोल्यो, में जाणभ-
णी पेर ॥ हवे कृष्णना कडका कहे, पछी वसुबापने घेर ॥
[illegible] कहे आधीर मोटो, तुं नहोय तेनी जोड ॥
तुंतो छे भत्ते एकलो, हरिने भद्रव छपंन क्रोड ॥
तातनारो कुळतो ते, महादेवने वरदान ॥ तुजने को-
ओपषे नहिं, ने वसे छे आणे स्थान ॥ ८ ॥ वणतो
त्रैलोचन ओळखे, कांइ ईश्वरने आराधुं ॥ अमर थईने
पछी संहारुं, भद्रवनुं कुण बाधुं ॥ ९ ॥ एवुं कहीने वि-
लो थयो, माता मुकी मामा पासे ॥ वार्युं कोईनुं नवकर्युं ॥
परवर्यो कैलासे ॥ १० ॥ नवद्वार त्यां रुंधन कीधां, जंधन
श्वासो श्वास ॥ नमण पगने अंगुठे ते, ऊभो रह्यो
षट मास ॥ ११ ॥ पछी पंचवदन पधारिया, हवा असु-
रने तुष्टमान ॥ मागय मागयरे जाणका, महादेव कहे
वरदान ॥ १२ ॥ त्रैलोचन आवी नम्यो, सदाशीवने
चरणे ॥ वरदान आपो एटलुं ॥ कुंथी कृष्ण पामे मरण ॥
१३ ॥ महादेवे मन विमासियुं, ने कृष्ण मरसे जुगदीश
॥ विचारीने चलू पेटी, आपता हवा तव ईश ॥ १४ ॥ प-
पिनाक पेशी नवशके, संचरे नहिं पवंन ॥ जेवी पेटी
आपीने, बोल्या पंचवदन ॥ १५ ॥ ने को पेसरे पेटीमां
जेम कहे पिनाक पाण ॥ ताणुं देलां ततक्षण तेना, नि-
श्चे तजशे प्राण ॥ १६ ॥ ईश्वर कहे जो जैलोचन, जेर

होयजे तुजमांहे ॥३॥ ली मरडी कृष्णजीने, घालजे
पेटी मांहे ॥४॥ एवुं कहीने अविनाशी, थया अंतर
ध्यान ॥ पुत्रे पेटी लीधी मस्तक, आवियो निज स्थान
॥५॥ ॥ वलण ॥ ॥ निज स्थान
के मातानी पासे, पाताळमां मोरारजे रे ॥ पेटी मुकी
माता आगळ, पछी पाये लाग्यो आणंदे ॥६॥ ७
॥ ॥ कडवुं ॥ ८ ॥ ॥ राग गोडी
॥ ॥ पाये लागी पुत्र बोलीयो, हो मायरे
॥ मुने मळ्या श्री महादेव; लागुं तुज पायरे ॥ पेटी
आपी परपंचनी, हो मायरे, ॥ जेथी कृष्ण मरशे जय
स्यमेव ॥ लागुं तुज पायरे ॥१॥ हवे हुं जउंछुं द्वारिकां,
हो मायरे ॥ वाळवा पिताजीनुं वेर ॥ लागुं ॥ पछी राज
करुं शोणीतपुरनुं, हो मायरे ॥ तमो आवजो आपणे
घेर; लागुं ॥२॥ हवे सुखना दिवस आविया, हो मा
यरे ॥ ताहारे पेट हुं सरज्यो पुत्र; लागुं ॥ द्वारिका लावुं
उपाडी, हो मायरे ॥ सोनामय करुं घर सुत्र; लागुं ॥
३ ॥ तत्पर थई रेहेजो तमो, हो मायरे ॥ कंई जवाने
नीज गाम; लागुं ॥ जदव छपन्न कोटीनुं, हो मायरे
॥ जो कृष्णने मारीने ठाम; लागुं ॥४॥ एवां वचन
सुणी मा बोलीरे, हो जाणा रे ॥ तमो बोलो विचारी
बोल, कुंवरजी हालारे ॥ एम घात जीत्यो तेरीं कहे,
हो जाणा रे ॥ नव आवे सुरज समतोल. कुंवरजी आप

જણિયા શું જડીયે નહિં, હો જાણારે ॥ પર્વત સાથે
ન ભરવી બાથ, કુંવરજી ॥ તું નેમ જે તુ જણ તણો,
હો જાણારે ॥ કૃષ્ણ ચૌદ લોકનો નાથ ॥ કુંવરજી ॥ ૬
॥ તેણે કેસી કંસ પછાડીયો, હો જાણારે ॥ જેણે ઉ
ચપ્યો ગોવરધન, કુંવરજી ॥ જેણે ફણીનાગ નાથી
કર ગ્રહ્યો, હો જાણારે ॥ તેને તું કેમ જીતેશ તંન; કુંવ
રજી ॥ ૭ ॥ તે રૂપ ધરે નાનાં વિધનાં, હો જાણારે ॥
તજી યોજન ડાસો થાય; કુંવરજી હાલારે ॥ જેની મા
યામાં બ્રહ્મા ભમે, હો જાણારે ॥ અને નિગમ નેતિ
ગાયા ॥ કુંવરજી ॥ ૮ ॥ તારો તાત જેણે મારીયો, હો
જાણારે ॥ વળિ વીડાર્યો જરાસંઘ, કુંવરજી ॥ તેપ
રીમાં પેસે નહિં, હો જાણારે ॥ તેને તું કેમ કરીશ જં
ઘ; કુંવરજી ॥ ૯ ॥ જો રહે તું જીવતો, હો જાણારે ॥ ચાં
પીતા મહને ઘેર; કુંવરજી ॥ તો રાજ પામ્યો ત્રિલો
કનું, હો જાણારે ॥ જાણે મુવો કૃષ્ણ ને વળ્યું વેર; કુંવર
જી હાલારે ॥ ૧૦ ॥ ॥ વચણ ॥ ॥
વેર કેમ વણે જાપણું ॥ જે દૂરજણ દેવે કહ્યાં રે ॥ ઉ
ઠી ચાલ્યો જૈસોચન ॥ માતાનાં વચન શ્રવણે ન
વ ધર્યાં રે ॥ ૧ ॥ ૮ ॥ ॥ ઢાલ બુંસાતમું ॥
રાગ ગોડીની ચાલ ॥ ॥ જૈસોચન ઊઠીને
ચાલ્યો, ન રહ્યો ઝાલ્યો હાથે ॥ સજ્યાં ટોપ કવચ
ને બક્તર, પેટી લીધી માંથે ॥ ૧ ॥ સર્વ સાથિયારીને

राजे, वण खूट्ये मरे लाई शाने ॥ ५ ॥ आव्यो
काळ जाणकने लेवा, कह्युं कोनुं न माने ॥ आंसुजल
रती शोक धरती, माता आगळ पडती ॥ उन्मत धैर्य
जैलोचन चाल्यो, माता मुकी रडती ॥ ६ ॥ ताले दीलो
भीने जहार निकळ्यो, चाल्यो पश्चिम दीश ॥ द्वारा
मतीनी वाट पुछतो, कणवा श्री जुगदीश ॥ झाडी
घम सहित धायो अहंकारी, ग्रेहवाने गोपाळ ॥ कु
वरे करीवनेन जणयाने, काळ तणा छे काळ ॥ पा
हिंडतां पगने प्रहारे, धरती धमधम थाय ॥ टींबा
टेकरा गिरी तरुवर, ठेसे पाधरां थाय ॥ ७ ॥ कुमार
ग सुमारग कीधो, ने वाघे मुक्यां वन ॥ जाणे सूर्य
दिशाथी पश्चीम दिशा जे, गाज चाल्यो परजना ॥ थी
राता डोळा अग्निना गोळा, भ्रगुटी ताणी कोडा ॥ ग
ताड प्रमाणे काया जेनी, देखीतो प्रचंड ॥ ८ ॥ जाणे
प्रौढ पारधी पींजर लेईने, चाल्यो ग्रेहवा कीर ॥ ते
अंतर मांहे द्वारामतिमां, जाण्युं जदव वीर ॥ जा
जे जैलोचन आवे छे जणियो, ते युद्ध नव जीता
या ॥ पेटीमां पेसाडुं जे पापीने, कुंथे कडुं जेवो ॥ पा
याळो ॥ जुक्ते मारुं प्रपंच करीने, जे जीलवे नहिं मरे
॥ जे कोप्यो पको व्योम वसुधा, जंन्यो जेकडां करे ॥ ९
॥ ॥ चलण ॥ ॥ करे जेकडां व्योम
वसुधा ॥ ऊजडे योद्ध लोकरे ॥ कहे कृष्ण कपट विना

॥कव्यानी आरीरा क्षेदरे ॥१२॥१०॥ ॥

कडखुराट मुं॥ ॥राग मारु॥ ॥संवयल

ऐ सांभळीये राया॥ देवकीनंदननो महिमाय॥१॥

मारवा दानव केरो रूपा॥ लगवाने धर्युं ब्राह्मणनुं रू

प॥२॥ रात्रू हणवानुं साधवा कार्य॥ श्री कृष्ण थया

रेसकाचार्य॥३॥ वृद्ध विप्र कर ग्रही लाकडी॥ आवे

झांसी ने पडे आथडी॥४॥ जळजळा जोयने जुवे अ

रूपक॥ मांथे काल्युं बांध्युं पीथडुं॥५॥ थरथर देह थ्रु

जे नदुराथ॥ कायामां वाप्यो कंपवाय॥६॥ मुखना

सीकाथी मोहनने लाळ चूवे॥ कर कंपाणे दई कतरा

तु ज्ञूवे॥७॥ पेटे वळीछ कयली॥ दीनबंधु दुर

बळ जणे पेपली॥८॥ ऊधरसनो ठांसो ने पढे स्वा

स॥ थई रोगीया थया अविनास॥९॥ नीसरी खुं

ध कटी बवडवळी॥ पगे वायुने मांथे पणी॥१०॥ डो

ळगतो चाले कानुड़ो॥ वांको गुंटण पगे जनुवो॥११

॥ वळगे कल बोलतां आवे रेळ॥ जोढ्यो कामण

पेहेर्युं वनकूळ॥१२॥ एवे रूपे परमेश्वर पध्या॥ त्रैलो

चनने सामा मळ्या॥१३॥ जांब लीपर देई आडो ह

स॥ दानव प्रत्ये बोल्या दीनोनाथ॥१४॥ जल्या पेटीनो

भार ऊंचलेरो पापा॥ पेटीमां छे कोण के सापा॥१५॥

लर्या मणि माणेक के झवेरा॥ कोने आपवा जयछे घेर

॥१६॥ राने जतो तुं द्वारिकां लणी॥ कृष्णनेरी पेटीनु

ज तणी ॥७॥ ते पापीने तो दया नथी॥ भारगु मारे
ते सर्वथी ॥८॥ अेण मारी मामाना लीधा प्राण॥
मार्यो मुज अे दानव यजमान॥९॥ तेणे हुं मागतो
दीधो लीजा॥ नथी कोज दुष्टने दरीजा॥१०॥ ॥
वजण॥ ॥ शिक्षा देनारो को नथी॥ अेवुं क-
हीने रोया श्रीभगवानरे॥ मुने साले छे हृदिया विषे॥
जे मार्यो अे दानव यजमानरे॥ टी॥१॥ ॥
कडवुं॥९ मुं॥ ॥ राग हमीर॥ ॥
वायक सांभळी अे लोचन ते, अंतर पाम्या आनंदरे
॥ पुछवाने पासे गया पण, न ओळख्या गोविंदरे॥ मा-
या मोटीरे॥१॥ परमेश्वर शुं प्रित मांडी, मोहनने मू-
जथी जोटीरे॥ नवसमज्या दानव अल्प मती जे,
हरिनी माया मोटीरे॥ माया मोटीरे॥२॥ कहो ऋषी
जी क्यांथी आव्या, शुं छे तमारुं नामरे॥ मारा पिता
ने केम संभारो, कोण वसवानो ठामरे॥ माया मोटीरे॥
३॥ तमो ते मुजने शुं जाणो छो, हुं तो अे दानवनो त-
नरे॥ अेहवुं सांभळीने हरख्या हरजी, धाईने दीधुं
आलींघनरे॥ माया॥४॥ हाथे झाली हडजथीने
जोया श्री भगवानरे॥ लाई साथे अे दानवनो
दीकरो, हुं गोरने तुं यजमानरे॥ माया॥५॥ पा जेम
गयां नेत्र आवे अंधने, वंझाने प्रसवे तनरे॥ तेवुं शु-
भ थयुं छे मारे, शुं कहे साचुं हशे के स्वपनरे॥ माया॥

हातुं सरजो लड मोटो लाग॥६॥ वेरी श्याम रह्यो
घेररे॥ पापी कृष्णने न मार्यो तें, न वाळ्युं पितानुं वेर
रे॥ माया॥७॥ पूरवे पिता जे ताहरो, तेणे जीत्यो
सुर परिवाररे॥ मृत्य संजिवननी विद्या हुं पासे, मा
रे मांथे पुरनो भाररे॥ माया॥८॥ रे शुक्राचार्य ज
नाम म्हारुं, हुंथी काळ पामतो बीकरे॥ हुं जेणे थ-
यो यजमान भरत, जाव घेरघेर मागु लीजेरे॥
माया॥९॥ को जंतुनी जे नथी जनम्यो, जे पेला
कृष्णियाने पछाडेरे॥ भाग्य जोजवे जैघानवनी
मुने आनंद पमाडेरे॥ माया॥१०॥ हवे हेहे कुंवर
नुं केम उपन्यो, मुने हरिये हाथे आव्योरे॥ आव
ज पींजर क्यांथी पाम्यो, ने आणे मारग श्याम या
ल्योरे॥ माया॥११॥ एक सामा वृक्षनी छांया हे
ठ, त्यां बेन्यो बेठा एकांतरे॥ ए बेलोयने वात मां
डी, न जाण्युं जे आणरी अंतररे॥ माया॥१२॥ का
लो गुरु जाणीने बोल्यो, हरजे डीने उच्चरियोरे॥
हुं पाताळमां प्रसव्यो मातायें, मोसाळमां उछरि
योरे॥ माया॥१३॥ पछी ईश्वर आराधी पींज-
र पाम्यो, जेथी क्षुज संसरीरे॥ कृष्णने घालीरे॥
पेटी मांहे, जाडणीये अडजाई मसीरे॥ माया॥
१४॥ एवुं सांभळणि हरजी बोल्या, कोहो जे श्याम था
रीरे॥ पेटीनुं द्वार संकीरण छे, काणो केम समारीरे॥

॥माया॥०॥ पोताना मकायुं तेनवशी जाये, ज्ञान चक्षु जे
नर जोशे॥ पेसी जुओ परमाणु पेटीनुं, कृष्ण छे तम
सर जोशे॥माया मोरीरे॥१॥ पांसे जेश जडला
वो जन्यो, जुजवा न जोण आजोरे॥ माटे पेटीमां
पेसी निकळो, पछी द्वारिकामां जजोरे॥माया॥१०
॥ ॥वलण॥ ॥जजो पछे पेटी-
मां पेसी॥ अेम बोल्या गोविंदरे॥ अेलोपन पछीशुं
करे, ते कहे लट प्रेमानंदरे॥टा॥३९॥ ॥
कडवुं॥१० मुं॥ ॥राग वेराडी आनंदकारी॥ ॥
संजय कहे सांभळीये राया॥ प्रपंच प्रभुनो प्रीछ्यो
न जाय॥१॥ मोहने रच्यो माया कूट॥ तेथी अेको
चन पाम्यो आनंद॥२॥ घन गुरूजी चतुर सुजाण
॥ कु पेसी जोवी पेटीनुं प्रमाण॥३॥ महानुं शरीर
मांहे करे करे॥ तो जाणिये जे यदुपति मरे॥४॥ पे
टीराज्य सुजे कुं कई॥ लार सघळो तम मस्तके
धरुं॥५॥ गुरूजी कहे जे जे गुणवंत॥ हवे आमां
मान्युं चंत॥६॥ कृष्ण रीझ्यु सर्वथा भुवो॥ पुत्र परम
माणु पेटीनुं जुवो॥७॥ जाणिया जे वस्तु देवना
तंना॥ तेने तुं विना कोण करे पतना॥८॥ अेम कहीने
पेटीमां प्राण॥ बीजाने बाहेर कणाने जणा॥ला
मुक्या कवचरोपने अस्त्र॥ काछडो वाळ्यो जेम वस्त्र
॥९॥ रीत्रूजे स्यामनो मर्मन जाण्यो॥ पुत्र पेस-

वा तत्पर थयो ॥ १ ॥ द्वार ऊघाड्युं कथि करी ॥ तेवा
रे शिखामण भानी सांभरी ॥ २ ॥ मारी माता ए
कह्युं छे अनूप ॥ ने जदुपति घरे जुजवां रूप ॥ ३ ॥
ए शुक्राचार्य साच्यो गुरु नथी ॥ कपटी कृष्ण हरी
सर्वथी ॥ ४ ॥ कुडी तापणो थई प्रवेश ज करुं ॥ जेह
ताणुं तो निश्चे मरूं ॥ ५ ॥ एवो भय ह्रदमां धर्यो ॥
पेटीथी पाछो ओसर्यो ॥ ६ ॥ गुरु ज कारमी तमारी
प्रीत ॥ पेसतां न मान्युं मारूं चीत ॥ ७ ॥ मुज राणी
न कहुं वात ॥ तुं नोहे विप्र वेरी साक्षात ॥ ८ ॥ एवा
वचनना घायक सांभळी ॥ पड्या कृष्ण मूरछा वळी ॥
९ ॥ लाग्या जदुपती करे अश्रुपात ॥ नयणे नीर
भणे वरसाद ॥ १० ॥ नीसासो मुकी बोल्या गोपाळ
॥ कुं अलागियो कुटयु कपाळ ॥ ११ ॥ कर्म करे ते न करे को
य ॥ वहालां कहिये ते वेरी होय ॥ १२ ॥ जेम जाकुड
करता दीठा हरी ॥ नव ओळोचने वाणी उचरी ॥ १३
॥ हवे काळ भण्युं तम तणुं ॥ मुज माटे रोया अति
घणुं ॥ १४ ॥ कुड लगी पेटीमां पेठो तन ॥ वळी सां
भळ्युं जनुनीनुं वचन ॥ १५ ॥ रजे माया करी कृष्णि
यो रडे ॥ ब्राह्मणनो भेद कुच भेना जडे ॥ १६ ॥ जहार
नीसर्यो जैलोचन ॥ हो मुनी मारूं मानतुं नथी मन
॥ १७ ॥ मुनी कहे मने कृष्णनुं पाप ॥ ने दुष्ट मार्यो तुज
बाप ॥ १८ ॥ मारी बेन मार्यानी हत्याय ॥ ते एणे

मारी मारी॥ पुतना या॥१९॥ सगो मामो मार्यो नो
अधर्म ॥ ते नी ते अणे कीधुं कर्म ॥२०॥ कुरसुरा मेन
स्त्री कीधी अकवी सवार ॥ लुटुं जोखुं तो ते भुन लार
॥२१॥ हवे तुने न आवे विस्वास ॥ तो कुंडरी रातेहं
उपास ॥२२॥ जेवुं कही ने रोया परिक्षा ॥ जे लोग
न न प्रीछ्यो भ्रम ॥२३॥ जधिक जधरी मती तां कर्ी
॥ होय रत्नका पार्थ नो हे हरी ॥२४॥ वाया पिंड लनो
हैत्य गयो ॥ मुरख मरयाने ततपर थयो ॥२५॥ पाके मा
तीतरने तेडे वाघरी ॥ तेम पेरी शाण आगण घरी ॥२६॥
॥ ने मकोरन वी षे पेसे तरवार ॥ तेम पुत्र पेसो पेटी मा
न्नरा ॥२७॥ ने म सर्प ते सुंघाडे लडी ॥ कडी आमाथ
ले गारुडी ॥२८॥ टा गो वीं हगा कुडी जे लोयनरी रीते
हडी घोलगयाने दर्पी ॥२९॥ लेयो पिंजर मां पेठो कुमा
रा कुरीये आवी जडकाव्युं आरा ॥३०॥ लेखिं द्वार दे
तां अडके नहिं ॥ तो तो कृष्ण मरशी सही ॥३१॥ प्रलु
कहे परमाणु लुंधो ॥ मारे पुणे सां जा पेठ सुवो ॥
३२॥ मारा गुरु मनना लावता ॥३३॥ मेता कुं
तमो अडकाव ता ॥३४॥ कृष्ण कहे सुयम कीने करा जे
वी वाते प्रथवी हे वेरा ॥३५॥ कुंवर सुतो ज्यारे करस्थे
णे ॥ ताणुं आकाव्युं विडले ॥३६॥ पा वायु तणो पियोत
वरोधा ॥ अंचारे जकणायो लेधा ॥३७॥ कारीरी रेथी पा
न्यो पररिस्ये हानी सरखा तोन पाम्यो ले हा ॥३८॥ अप

चोहीसठंडोपे आरान छे नीसरवानुं द्वार॥४॥
अकळायो अतिशे आणा॥गुरुकहीने बोल्यो वाणी॥
४ला मारा गुरुजी पीधाडो द्वार॥ नरीजी वल्ले लागरी
वार॥पळ्णरी॥ माटे सांभळता नथी॥ मारो प्राण न
रीसर्वेथी॥पी॥ चोहीरा लाग्यो कुतारी॥ना॥मारुं
अंगते थाय छे हंना॥पेरा॥ कालो जहार मन कडूणा
घरो॥ अनेयुं परमाएं कृष्ण मरशे अरो॥पे॥ओ बोल्या
कृष्ण कृष्ण ते कुया॥ अल्प्या कोने गुरु कहे छे तुंया॥४
॥ में मोटो कीधो परपंच्या॥ ते तु ने मारवानो संच्यो॥पर
॥ ॥वलण॥ ॥संयतुने मारवा त
णो॥ ते में कीधो हो मुंढरे॥ जेवुं कहीने गाजीया॥
पछे ते गरुडा शुद्धरे॥ पधारीया॥ ॥कडवुं मुं
॥ ॥राग गोडी मल्हार॥ ॥पेटी मां
थी कहे छे कुंवरा॥रिं जोजो छो व्यंग॥हो रे गुरुजी॥
तमोने तो हसवुं थाय छे॥ मुने अग्नि लाग्यो अं
ग॥हो रे गुरुजी॥१॥ जीने स्थानक हसवुं कीजे, ज्यां
होय हरस्यानो ठाम॥गुरुजी॥ बीलमथारी जेकपल
कतो॥ मारो जुवरयानो विचार॥हो रे गुरुजी॥२
॥काला पर्ईने वेर वाट्यो छे॥ रच्य करता कृष्णनुं कार्य
॥हो रे गुरुजी॥३॥ माटे मुजथी न वजोलो, ते कहेने
शत्रु आचार्य॥हो रे गुरुजी॥४॥ तमने समछे ब्रह्माकृ
गुना॥ अने न वपीधाडो जारा॥हो रे गुरुजी॥ तमारा ते

मने अंत आवशे, हवे मरवुं नीरधार ॥ होरे गुरुजी
॥२॥ जन्मीपणुं शुं हवडां आव्युं ॥ नथी सांभळता
वाण ॥ होरे गुरुजी ॥ ने मुजने नथी आ संकटथी ए
तो मातपितानी आण ॥ होरे गुरुजी ॥ पेट आ सीत
व्याप्युं वपु जे मारे ॥ कंठे पडियो शोक ॥ होरे गुरुजी ॥
मनना कोड रह्या मनमांहे ॥ हवे जवुं परजम लोक
॥ होरे गुरुजी ॥३॥ जंबूल मांहे जंघाये मधूकर, पे-
से जाणी विस्वास ॥ होरे गुरुजी ॥ तेम पेटीमां हुं पे-
ठो छुं ॥ जाणी तम पर आस ॥ होरे गुरुजी ॥४॥ घरमां
घालीने घात नथी लेवा ॥ ज्यारे जोवे मुज्युं शीश ॥ हो-
रे गुरुजी ॥ जे कह्या पोताना तेने दुःख देतां ॥ हु लाशे
जगदीश ॥ होरे गुरुजी ॥५॥ भगुपिता महपुत्र तमा-
रो, हवे नीश्चे जशे प्राण ॥ होरे गुरुजी ॥ मारी मात
रणवणी मरशे ॥ लडशे दुःजनां आण ॥ होरे गुरुजी
॥६॥ ॥ वलण ॥ ॥ लडशे आण
ने प्राण तजशे ॥ माता ते नीश्चें मरशे ॥ अकुलाया
अै सोयन पछी ॥ जविनारी वाणी ओचरे ॥१०
॥२०५॥ ॥ कडवुं १२ मुं ॥ ॥
राग सामेरी मारू ॥ ॥ हुरी जननी दीन
वाणी ॥ सुणी जोसीया सारंगपाणी ॥ मुके अक्षर
निरुव्याना कोडा ॥ हुतो जदुपति श्रीरणछोड ॥ ॥
तारी माताये राख्यो तुने वारी ॥ तोय नासकी तें मार

या मारी।। मे रूप ऋषिनुं लीधुं।। तुने मारवानुं कारज
सिध्युं।। रा।। हारे मे तुने जाण्यो जणियो।। माटे मा
रगमां आवी भणियो।। होय पूर्व जनमनुं पाप।।
तो मुकीये साएसे साह्यो सापा।।३।। हवे मुने तेणुं
करशो।। अरुणाई आरुणीये मरशो।। कुंतो वेरीधुं
अत्यातारशो।। मे जर्थ साल्योछे मारो।। ४।। ।।
ढाल।। ।। मारो जर्थ सार्यो सर्वथा, मा
री।। मुको जुवनी।। वेरण तारी तुं जाणजे, नेपेटी
साव्यो रीवनी।। १।। कुं अह्माने वणी लोणो, अछे
ए जणो अहा।। जेम वरहात वाणा चिहास्या मेंण
तुन सरजान अनेका।।२।। जे वांचमन सांत्नफीचि
चं लरनां, हैडे लाग्यां कुतारा।।३।। क्रोध सहित कृष्ण
प्रत्ये।। कुंचर जोल्यो वचन।। गाधीकार जहत कुण
ने, जहां तुन सरजा उतपंन।। पण कुण तो वांक क
रो नथी, लंडुं लखवाडानुं अंन।।५।। हाथे साकुडी
जांघे कामणी।। वृंदावन चारीगाया।। गति क्यांथी
गोवाळीयाने।। निरदय नहिं दयाया।।६।। पसुपाण
पापी विश्वास आपी।। कपट करीया ह्यो मुने।। हैया
लीतरनो हर्ष हण्यो रे, नई वास हजे तुने।।७।। गो
वरधन तें करधर्यो, उतार्यो ईन्द्रनो अहंकार।। कंस
आली कंस पछाडीयो ते, तारा जणने धीक्कार।।८।।
।। रूक्समणिनुं हरण कीधुं।। दीधो दुष्टजनने मार।।

जरासंधने जीतियो ते, ताराजणने धिक्कार।।१२।।
नरकासुरने मारीने, परण्यो प्रेमदा सोळ हजार।।
पारिजातकना पुष्पने लाव्यो, ते ताराजणने धिक्कार।।
१३।। प्रल्हादनी तमो पीडा टाळी, धरि नरसिंहनो अ-
वतार।। नखे चिरयो हिरण्यकश्यपने, ते ताराजण-
ने धिक्कार।।१४।। वपु कीधुं मच्छकेरुं, वेद वाल्या चार।
शंखासुर समावियो, ते ताराजणने धिक्कार।।१५।।
लघु रूपे थयो भूधर, धरयो भूतळ भार।। नक्षत्री भृ-
गुरूपे कीधी, ते ताराजणने धिक्कार।।१६।। पाषाण
तारया पाणी विषे, जळवंत जीतयो पार।। रावण
रोळ्यो राम रूपे।। ते ताराजणने धिक्कार।।१७।। गोकु-
ळ लइ धर थतो, बुद्ध कलंकी जे जेह थया।। महा
विद्या जे थके नहिं तो, ताराजणने धिक्कार।।१८।।
जणने जल्या मारा हाथनुं।। बळे होय देवकी कुमार।।
संग्राम न करे मुज साथे तो, ताराजणने धिक्कार।।१९।।
।। वलण।। ।।धिक्कार जादव
कुळ विषे।। मुने कपट करीने मारीयो रे।। शुद्ध धर्म
जावि मण्यो।। प्राण पोतानो उगारियो रे।।२०।।
राग।। ।।कडवुं।।२३मुं।। ।।राग सा-
मेरी सोरठ।। ।।सांभळी असुरनी वां-
णी।। पछी बोल्या सारंगपाणी।। शक्ति हृदयने
शरीर मोकलता तो पेटी त्यागीने निसरत कारा।।

१॥ ॥ढाळ॥ ॥जल्हारनीसररी
द्धि होयतो, मांहे रहुं पेरी रह्यो॥ अग्नि लाग्यो
असुरने, त्यारे कठण जोल कृष्णे कह्यो॥२॥ हांक
मारी उछळ्यो, वाणी विश्वंभरनी सांभळी॥३॥ पा
दु जे पेटी उछाळीले, आकाशे लई आकाशी॥३॥ उत्प
ल्यो चंद्रने सूर्य नाठो, उडगण सहु उंचा गया॥४॥
अमर सरवे स्थानक मुक्यां, लय लीन ब्रह्मा थया॥५॥
वा पेटी पडी पृथ्वी उपरे, तव जल ज्यां सप्त पाता
ळ॥ अेक गुफा हुती समी पेत्यां, संताया श्रीगोपाळ
॥६॥ थाय ते कारण कारकाने, आव्युं अंधकार॥ दशो
दिशा आंधी थईने, हुवो हाहाकार॥७॥ ब्रह्मांड
लाग्युं डोलवाने, नदियो ते अवळी वही॥ मारो मां
जण चोरने, उछळतां वाणी कही॥८॥ सातवार
आकाशे आफळ्यो, तोय पेटी न पामी भंग॥ पछी
रोष हुवो ते पवनकेरो॥ रीतण थयुं छे अंग॥९॥
कठे आग्नी कायकीने, जोली न राख्यो वाण॥ ब्रह्मच
र्यत्रिक्रम ना मुवो, जेम केहेतां निकळ्या प्राण॥१०॥ ना
रदनाथे जाणीयुं जे, रिपुं पाम्यो नाश॥ जेणे मुवो के
नथी मुवो, पछी आव्या पेटी पास॥११॥ आवन पिंजर
लीधुं मस्तक, मोहन मंदिर परवस्या॥ समाचार स
रवे पुछीयो, पण मोहन मुजथी न आवस्या॥१२॥ वि
चार कीधो चित्तले, जेना प्राण हरी पेटी विषे॥ जे

अवतरशे अवनी मही तो, कोई नहिं रहे सुजोणीरे
॥५॥ पुछ जेनी नहिं करे, मुकुं सुभद्राने घेर ॥ मननी
वातकोने कही नहिं रे, आगणवर्णीधारवुं छे वेर ॥६॥
सोण सहस्त्रने वारही ॥ शुं लाविया अविनाशी ॥
कोई कने बोल्या नहिं, आव्या सुभद्राने आवास
॥१॥ ॥वलण॥ ॥आवास आ
व्या मर्म शुं ॥ जेहनने छाना मल्यारे ॥ कोई जीया
डीनेरी नहिं ॥ अे मकुडि विठल वल्यारे ॥१॥ पारख्या
॥ ॥कडवुं ॥४ मुं॥ ॥राग देसाज
॥ ॥मातने घेर गया मोरारीरे ॥ तेवारे
रोण भणि सहु नारीरे ॥ सोण सहस्त्रे वात विचारी
रे ॥ शुं लाव्या श्री गीरीधारीरे ॥१॥ आव्यां सुभद्रा
नी पास रे ॥ न्यारे त्यांथी गया अविनाशीरे ॥ ते
वारे नणदी थयां पर संतरे ॥ आप्यां सोण सहस्त्र
आसंतरे ॥२॥ पछी सुभद्रा करजे पुछे रे ॥ भाभि
सरवे आव्यां ते शुं छे रे ॥ सुणी सुभद्रानी वाणी
रे ॥ त्यारे बोल्यां रुक्मिणी राणीरे ॥३॥ आव्यां नुं
स्थानक आमाकुं रे ॥ ते तो जाईने जोवन तमाकुं रे
॥ अमो भालियो सोण कलरर ॥ तेने तमारो छे आ
धाररे ॥४॥ तेवारे तमो भरीर सासरडे रे ॥ नहिं कं
ईजपाय वसुदेव घरडे रे ॥ सासरवासो करवे लो
भरोरे ॥ करवाईच्छे छे तमने जाई रे ॥५॥ जम

सरखुं कांम कांई हलेरे ॥ मनगमे ते मागी लेजेरे ॥
त्यारे कहुं अमवडी चामारे ॥ ते वारे बोल्यां सत्य-
भामारे ॥ ६ ॥ आपणने जेथी अधिक न कांईरे ॥
दूध तो यछे ने अेछे दईरे ॥ आपणे ज्यां जरथी पेगय
थरे ॥ सासु नणदी ते सकळ तीरथरे ॥ ७ ॥ आप्या-
नो नकर यो विचारोरे ॥ आल्योनी हार जेन हमारो
रे ॥ आप्यो हार सत्यभामा सतीरे ॥ तेवारे बोल्यां
स्मंजुवतीरे ॥ ८ ॥ आल्यो पेहेरो सुभद्रा चीररे ॥ चित्र
विचित्र लख्युं छे हीररे ॥ रुक्मणिये मनकर्युं जोवुंरे
॥ आप्युं पेहेरवानुं पटोळुं रे ॥ ला अेकेक ल्यो सुभद्र
जेनरे ॥ आपी मोटी माळा मोहनरे ॥ कोईचे आप्यां
कंकण चूडीरे ॥ नणदीने लालियो चूडीरे ॥ ९ ॥ घोळो
साळु छांटयो केसररे ॥ को आपती नाकनी वेसररे ण
को ल्लेड आपे आणवटनी रे ॥ को छोडे कटीमेखळा कडी
नीरे ॥ १० ॥ कृष्णां कांबीने अंजरीयोरे ॥ नणदीने तअ
रपण कडियोरे ॥ अेम आभरण आप्यां सरवेरे ॥ तव
सुभद्रा बोल्यां गरवेरे ॥ ११ ॥ आन लालियो परोणाण
रहियेरे ॥ कांई काम अम सरखुं कहीयेरे ॥ सुणी सुभ
द्रानी वाणीरे ॥ पछी बोल्यां रुक्मणी राणीरे ॥ १२ ॥
नेवा करो ते यां पधारुं रे ॥ बाहाली वात ते तमने कहीशुं
रे ॥ पुछ्युं सुभद्रा आईरे ॥ आन आव्या हता तमला
ईरे ॥ १३ ॥ पेरीमांथी कुंती जमनरे ॥ आवीने ते आपी

तमनेरे॥ तेपंजरमांहेरेहुंछेरे॥ लालीसाथेसहुहोयु
छेरे॥ पा॥ आपणेफोईने कहुंरे॥ नुंरे॥ लेईनेलईरेहुं
सरवे छानुंरे॥ माटे पीयाडोपेटीनुंताणुंरे॥ अमोये
गणांरहिने नीहाणुंरे॥ ६॥ आनणदीये लल्लने दीधा
हतरे॥ लालीकोधीतमारो छेहदेपेरे॥ आणोछो त्री
हमनीटेवरे॥ आगयनोलडकोश्रीकृष्णदेवरे॥ ७॥ त्रे
ताणानीले कहुंथीरे॥ तेमोहनमुकीछे पीथीरे॥ हुंआणी
अे घोडेसापरे॥ तमोदेरोहरीनेलबापरे॥ ८॥
तेवारे सत्यलामापुछेरे॥ भाई आवडुंपीकोतेरेहुंछे
रे॥ लेतमपीपरदोपेरेस्यामरे॥ तोलेअहमाहुंनाम
रे॥ ९॥ लेहरीमुलने देजाडरो अमरे॥ तोकुपीता
रीरीअकुणरे॥ तेवारेबोल्यांअनुवंतीरे॥ जेहअ
मेपिपारीछे मतीरे॥ १०॥ आपणे अघरीप्रतीज्ञा
लीनेरे॥ लईवातप्हारनाकीनेरे॥ ११॥ । ॥
वलणा॥ ॥ नाकीने वात वीठ्ठलनी योरी,
अनुवंती प्रेम आयेरे॥ संजय कहे धृतराष्टरने,
स्यामा सम वा करे॥ १२॥ ॥ कडवुं
॥ ९॥ मुं॥ ॥ रागमारु॥ ॥ अनुव
ती कहे जहार लईने, ले कहे पंजरनी वात॥ तेनेमा
पे लार श्रेट लोले, हिए पितानी तात॥ १॥ पछी
सुलस्दाना हाथ विषे त्यां॥ आप्यां सत्य वस्त्रेनां॥
वस्त्र आलूषण रह्यां लेई, मात्युं मानुनीनुं मना॥

 अभिमन्युनो चक्रावो.

रा। चाली सुभद्रा पीयर पासे ॥ कुंपी करमां साही॥
जेहवीजे ताणु ऊंघाड्युं॥ जुवे वेगणी सर्व लोक
नी॥ ठा॥ द्वार जन्यो जुलया कीधां, जुवे छे सरवे सा
॥ मांहे अत्यंत मोटुं दीठुं॥ त्यारे हरी राजकुमार॥
६॥ त्रैलोच्यननो प्राण रह्यो तो वणगी, पेटीना पासा
मांहे॥ हसतां हास करीने पैठा, हरि लगनीना घर
मांहे॥ पे॥ अजजणाने गर्भे अर्जुन केरो, थयाछे पंच
मास॥ ते पंड विषे पापी प्राणे॥ सच्च पुरयो वास॥ ७॥
तेजव विमासे त्रैलोच्यननो॥ हुं आव्यो हरिने घर
॥ न थाऊ प्रसव मरे सुभद्रा, वाणु पीतानुं वेर॥ ८॥
कृष्णनी कामनी अजे कौतक कीधुं, मरकलडे मुखताणुं
॥ कुमाई जुवो आपणा कंथनी, मडु मशाणथी आ-
ण्युं॥ टा॥ ताणी देई हस्यां मांहो मांहे॥ सरवे मां स-
त्यभामा डाह्यां॥ लाई चें हेत कीधुं लगनीने, अवि-
लोक त्यां अलडायां॥ १०॥ पितांबरनो पालव ढांकी, अभु
जे पीयर आण्युं॥ मारे मंदीरिये नव आव्या, मेंत
वारनुं जाण्युं॥ ११॥ मुख मरडीने ताणे सर्ड्डशाने, ऊ
रया लागी ठोणी॥ सुभद्राने वीटाई वणती, सह
स्त्र सोणनी टोणी॥ १२॥ रुक्मणि कहे छे मारे मंदिर,
रपकीनी लात छे आछी॥ ते तमने हुं आपीश जा-
ठे, पटोणी लावो पाछी॥ १३॥ राजनं जुवती कहे जत्रीश
लक्षणो॥ आजा छे तमारो वीर॥ ते जाणे तो मुजने मारे

आपो अमारां थी राणी ॥३॥ सांसतां रही सत्यभामा
बोल्यां, हाथ दई पोताने गाले ॥ आनतो हार नावे
नी पाछो, लेई जे तो आवले काले ॥४॥ जेह कहे आ
पणुं रुं सजे, नहिं जे लीयां ली पारी ॥ हस्तीनापु
रमां केम जेनसे ॥ अंगुठी लई ने मारी ॥५॥ जेह क
हे जेमने आपतां, आपणुं मनडुं हीसे ॥ पाछुं जी
ने अटला साडु ने, पीयरमां वरणागी दिसे ॥६॥
मान दई अपमान मांड्युं, त्यारे वस्तु पेटीनी लणी
॥ मुणनुं वस्त्र ने सुलसानुं, लालीये लीधुं ताणी ॥७॥
॥ जड जड तां सुलसा जोल्यां, कु घणी मानीती मोटी
॥ साहा सोती लवाद्योनी ॥ लालीनी लाजना पों
ची ॥८॥ ॥वलण॥ ॥पोंची लाजना
लालीयानी ॥ जेम नणदल वाणी जोयरी रे ॥ अप
पट करी वस्तु हरी, आप आपणे मंदीर पर वरी रे ॥
॥ गारटी ॥ ॥कडवुं॥९मुं॥ ॥रागराम
ग्री॥ ॥संजय कहे राय सांभळो ॥ ओ अद
परी वात ॥ मर्म को प्रिछे नहीं ॥ त्यणे नक्ष नातात
॥ संजय कहे राय सांभळो ॥१॥ ते समे अरजुन
त्यां हता ॥ सासरडामां महाले ॥ सात मास त्यां
राजीया ॥ विठलजी जे वहाले ॥ संजय नारी सु-
लसाने श्रीमंत आवियुं ॥ लावियुं सर्व साथ ॥ पारथ
प्रत्ये बोलिया, कुस्यणीना नाथ संजय ॥३॥

ईंद्रप्रस्थमां जन्मो ऊतावणो, अरजुनना तमो ॥
मोशाळुं पुंठळथी लेईने, आवीरुं अमो ॥ संभळ्या॥१॥
पारथना पछी संचरया, साथे सुभद्रा नारी ॥ निकुंज
सहदेव स्वामा आविया, मळ्या गांडिवधारी ॥ संभ
ळ्या॥२॥ जयजयकार वरतीयो, हरख्या राजधर्म ॥ रीश
स्नातणी विधी वडे ॥ दीधां श्रीमंतकर्म ॥ संभळ्या॥३॥
मोहन मोसाळुं लाविया ॥ साथे छे जनराम ॥ जेवुं
घटे तेवुं आपियुं ॥ जरख्या जनक धाम ॥ संभळ्या॥४॥
कुशळ्यां ए आंधी राजडी ॥ थयो निकुंज जुसरियो ॥
वेवाई थईने मागतो ॥ वक्रोदर महा हठीयो ॥ संभ
ळ्या॥५॥ जदव ने तमो आवियां ॥ यां लेईने मोसा
ळुं ॥ पुरुं पडे तो आपजे, ना करशो कौतक वाळुं ॥ संभ
ळ्या॥६॥ कृपा करो कहे कृष्णजी ॥ राम पाडशे पुरुं ॥ तम सा
रीखा सगा लेनार छो, तो शे रहेशे अधुरुं ॥ संभळ्या
॥७॥ ॥ वलण ॥ ॥ अधुरुं कांई रहेशे
नहिं ॥ राम आपशे ते लेई नहिं राखशे ॥ जनलक्ष
कहे तेशो बिचारो, ने जोईए ते कागळमां लखोरे ॥
ठी॥ रख्या ॥ ॥ कडवुं ७ मुं ॥ ॥ राग
गोडी मल्हार ॥ ॥ अभिमन्यु प्रथम लाजो रे
॥ हाथी पांच हजार करणधरा पाणीपंथा सा न संगापे ॥ हस
सहस्र लजो तोजारा ॥ हणधरा ॥ मुने लोलम
जे नहीं रे, माटे लजाव्युं छे सेड्यं कणधरा पांच

लाईने पांचपांचसें, लखो अनोपम वेहल; कृष्णघर ॥२॥ छकुडां लाजेडु लखोने, तेनो ह्यां रीो अंक, कृष्णघर ॥ गायो लेंसो तो सहु जो आपे, लेहोय दूणी हीर कृ; कृष्णघर ॥३॥ मातानुं मनतो वकु मनावरो, लुगडे पींथरे नेहू; कृष्णघर ॥ रोकडुं लेर्इ शुं तांणु कुख, पारथेने पुछो तेरू; कृष्णघर ॥४॥ कुंई गाम घटे मामेरामध्ये, ते कुथ होडे धर्मराय, कृष्णघर ॥ रीत गाम आपवां कुरीने, नमो नरपतीने पाय, कृष्णघर ॥५॥ सोडीतो लखो साणु, पीछोडीयो पामे दास, कृष्णघर ॥ लडाछ यल लाखेक लखोने, डीकरीयो करे आरी, कृष्णघर ॥६॥ लार कनक लगनीने आपो, लेणीजे बांधीरसा य, कृष्णघर ॥ जे लार जुसरीयाने आपो, कारल्य पालतुं थाय, कृष्णघर ॥७॥ गुरुपिता मकुने कडाल, पणीतेना रीत कुमार, कृष्णघर ॥ वेवाई थाणुं लेलखा वुंतो, मेलो द्वारिका सार, कृष्णघर ॥८॥ सुरशी दक्षण लखो ब्राह्मणने, लेमण्याछे वीरा सहस्त्र, कृष्णघर ॥ जेरेकने सवासवा रीरसोनुं, पणी जओटीयुंने वस्त्र, कृष्णघर ॥९॥ अरटले तो कुआसीर लखावुं, लतो निश्चे आपवुं आज कृष्णघर ॥ जेकरतां अधिकुंल्ने करीो, तो तमारा कुळनी लाज, कृष्णघर ॥१०॥ ॥ वलण ॥ ॥लाल्य बाघेहरल्त मतणी ॥ले अे लख्याथी कांई अधिकु करोरे ॥ हायल पोये हृ

अधरजी तो॥ अमारा लेईछाजे बरोरे॥१॥३॥जी॥ ॥
कडवुं॥१८ मुं॥ ॥राग धवळ धनाश्री॥
॥ ॥नेने लज्यावयुं पांडवपुत्रे, तेते आप्युं अ
विनाशीजी॥ विशेष क्युं विश्वंभरे॥ सरखेनी पहोंती
आशाजी॥१॥ पेहेरामणी करी परवरया, पांडवने व
नमाळीजी॥ ते वेळा जे विसरी गया, हळधरने पां
चाळीजी॥२॥ क्रोध करीने बोल्यां पांचाळी॥ सुभद्रा
नां प्रत्येजी॥ जाई हरी तो लाई छे मारो॥ पण तें की-
धो शरीसर तेजी॥३॥ एवुं कही गई अंतःपुरमां, अर
जुनने देती आणजी॥ सुभद्रा गई कृष्णनी पासे, प
डी पेटडीयामां ताणजी॥४॥ स्नान करीने कह्युं हरजीने,
ने विसरियां पटराणीजी॥ एके सासे धाईने आव्या
घरमां सारंगपाणीजी॥५॥ द्रुपदी जे करउी हसी-
धुं छे, आप अरजुनने देवाजी॥ एहवे हरजी आवी
ने ऊठ्या, वचन न दीधुं केहेवाजी॥६॥ आसनथी ऊ
ठ्यां थयां ने, लज्या मनमां पामीजी॥ बेसो बेसो
मारा सम छे, नरहरी बोल्या शीशनामीजी॥७॥ कहे
द्रुपदी कुटाणी अणे, सुभद्राये भगवंतजी॥ कुतो असे
त नरनारीने, पण तमो कुभावो यंतजी॥८॥ मनकल
पित रथे नहिं मारुं॥ मुजने कमठीवेजेजी॥ सुभद्रा
ने सत्य साखी॥ वहुनु श्रीमंत नहिं देजेजी॥ भ्रातम
ऊपर कांई नथी मुजने, पधारो नंदवीरजी॥ आजाने

आव्ये रेंगु थरी पण, संकट वेळा पुरजे धीरजो ॥ १ ॥
मन मनावी वणिया मोहन, शत्रुने देखाडी आप-
जो ॥ अभिमन्युने मुवो धृतराष्ट्र, ते द्रुपदीनो प्रताप
जो ॥ २ ॥ वात राखी विश्वंभरे, त्यांथी पाछा वणीया
जो ॥ नवसें नवाणुं पुरयां सत्रामां, मोसाणाने जो
लेपणिया जो ॥ ३ ॥ आगला मागी पांडव केरी ॥
चाल्या कृष्णने रामजो ॥ सुलक्षणने साथे तेड्यां,
आव्यां द्वारिका गामजो ॥ ४ ॥ देवकी रोहिणी आ
वी मणियां, आदरे आलींघन दीधुं जो ॥ सोण सल
क्ष लाली यो पाये लागी, आगता स्वागता कीधुं
जो ॥ ५ ॥ ॥ वलण ॥ ॥ स्वागत की
धुं ने कारज सिध्युं, दीनदीन ओछव नव नवो रे ॥
लन चोवीसो करे करथा ॥ पछी प्रसव पुत्रनो स्वम ह्वो
रे ॥ ५ ॥ टेक ॥ ॥ कडवुं ॥ १० मुं ॥ ॥
राग वेराडी ॥ ॥ संजय कहे सांभलजो रा
जन, सुलक्षानुं रे दुःख ॥ थयुं नथी थारोनहिं ते, कहे
तां न आवे मुख ॥ १ ॥ सुखे रमतां जमतां तेने, वही
गया दश मास ॥ अगीयारमे अकु जाग्ये अवगणा, पा
पी जे पुरयो वास ॥ २ ॥ त्रैलोचननो अंश उदरमां
उपन्यो महा क्रोधी, कुंण शरीर पोतानुं कीधुं ॥
रह्यो पेटमां विरोधी ॥ ३ ॥ त्वचा तणाई ने ताप उ
पन्यो, शरीरे माध्युं शीत ॥ परघर भूने कांई न सुझे

जमवा लाग्युं सीता॥४॥ पापीयडुं जोवाय नहिं ने,
टुंडी थई रसनाय॥ जसो निकणी करपकडेरी॥
डीलां जय थवाय॥५॥ हजक हेडकी ने रडण जावे
॥ भलि रामाने शरीर॥ बणबणां लोचन कायना
सरपां, निसदिन वेहेतुं नीर॥६॥ हालकुं कुलकुं
रिने मंदीर॥ वसुदेवे जणीपात॥ पुत्रीने पीड्या
जणीने, रोवा लाग्या तात॥७॥ रूडुं पवाने रोह
णी कुजे, उग्र आपडी लीधी॥ सात दिवस सु
तने अरथे, बण अंजली जव पीधी॥८॥ त्राहत्रा
ह्य करे ताडुणी, टोणे मळ्यो सकुसाथ॥ देवकीरो
दणी रोतां जोल्यां, सांभणो वसुदेवनाथ॥९॥ ला
स्वामि सुलक्षा मरण पामे छे, घा घूप रो नथी कर
ता॥ शंकर वेणा लब्लनशानी, दुःख इंदे नथी धर
ता॥१०॥ ए भुवानुं दुःख नथी रे, मरे छे प्राणी मा
त्रा॥ कुरी कुरीने ए सालेछे, ज्यांथी अरजुन जमात्र
णी॥ नानपणेथी गई होत तो, दुःख न होतुं केोने
॥ सुन्दर मोटी थईने मुकी जायछे, आणा सुलक्षा जो-
होने॥ रीरा लघुवयमां ला कुंवरी मरवुं, जीववुं न
व लहेतां॥ आव जणतां प्रीछतां जम लोक जय-
छो॥ वय थई होतती सहेतां॥१३॥ परमेश्वरे पृथ्वी
पिछाड्यां, आपणने आली परणे॥ कहोने कंथक की-
येपापे, दीकरी मरेछे आ मरणे॥१४॥ वासुदेवजो-

ત્યાં આંસુ ભરતા, કું અર્જુન શું કાન ॥ તમો શંકરરીણ
ને સંભળાવો રામા, સાંભળ પાળને સાન ॥૫॥ પાવાત
સાંભળી આવ્યા વીરો, સુભદ્રાને દ્વારે ॥ ભુવા પંચા
દોરીઆ તેડાવ્યા, આવ્યા અનેક તે વારે ॥૬॥ તંત્ર
યંત્ર મંત્રને પાણી, પાઈને દેતા ધૂણી ॥ ઊતારા મુકા
વ્યા બેરીએ, ભાણું ભરટીયુને પૂણી ॥૭॥ રાજવૈ
દ નવનવા આવે, ગ્રહેલા જોઈ નાડી ॥ ત્રણ સંવછર
વહી ગયા પણ, કોઈએ વ્યાધી ન કાઢી ॥૮॥ પાપી ર-
હ્યો છે પ્રાણ લેવા, પેટ માંહેથી હાલે ॥ સ્થૂળ શરીરને
નવ રહે સાંભળો, તે સુભદ્રાને સાલે ॥૯॥   ॥
ચરણ ॥   ॥ સાલે દુઃખ સુભદ્રાને ઘણું ॥ પડી
પામવા મરણ રે ॥ પછી રામા સરવે રોતી દેખી, ધાઈ
આવ્યા અશરણ શરણ રે ॥૧૦॥૩૩૮॥   ॥

કડવું ॥૧૦ મું॥   ॥ રાગ મેવાડો ॥   ॥

સંજય કહે હો સાંભળ રાજન, વૈદ થયા વિશ્વનાથ જો ॥
નાડી જોવાને કાજે ત્યાં, ગ્રહ્યો છે ભગિનીનો હાથ જો ॥૧॥
ત્રાહ્યત્રાહ્ય કરીને કહે છે, તમો નીસરો સરવે બહાર જો
॥ માત તાતને આજ્ઞા આપી, વળાવી સહુ નાર જો ॥
૨॥ ચીતરયો ચક્રાવ્યૂહ ચતુર ભુજે, ભગનીને જો-
ત્યા ભગવંત જો ॥ જેરે સુભદ્રા સનમુખ પાવો, સાં-
ભળજો જેદ યંત જો ॥૩॥ આ જન્મ પામવાનો મંત્ર
છે, કહું તે ધરજો કાન જો ॥ ચક્રાવ્યૂહ તે નામ જે

अेम कहे श्री भगवानजी ॥४॥ पेहेले कोठे अेक बार
एवुं, वंक वजामण तर्णजी ॥ मध्यने वांकेने पेसे योद्धो
ते सुभट न पामे मर्णजी ॥५॥ नव बारणां बीजे
कोठे, ते तो कहुं भगनि भेदजी ॥ छे त्रे बारणे पेसवुं गि
भरने, अेम कहे धनुस वेदजी ॥६॥ त्रीजे गुलमे त्रण
मारग छे, महादेवने दोह्यलो मर्मजी ॥ दक्षिणनुं द्वार ज
तिवाकुं छे, त्यां करवुं घटे छे कर्मजी ॥७॥ चोथे कोठे ब-
त्रीस बारी, अेक मध्ये छे मोटुं द्वारजी ॥ तेनी मांहे भ
जे भे भेदो, तो ते जाय नीरधारजी ॥८॥ पांचमे
गुलमे बे बारणां, आठ छे बचणाईजी ॥ वेगळे थकी
दोट मुकवी, वामांगे पेसवुं धाईजी ॥९॥ छठ्ठे कोठे छा-
सठ नाका, त्यां भूलवणीनो ठामजी ॥ पांचने साठ मध्ये
पेसवुं ॥ अेम कहे सुंदीर शामजी ॥१०॥ अे अे मर्म कह्या
जदुपतिजे, ते गरभे गोख्या सुभजी ॥ करतो करतो
रह्यो पेटमां, सुभद्रा पामी सुखजी ॥११॥ शाता थई
शामाने शरीरे ॥ ततक्षण निंद्रा आवीजी ॥ भग-
वाने भणाववुं मुकीने, बेनने बोलावीजी ॥१२॥ ते
वारे पेट मांहेथी बोल्यो, करीने देई होकारोजी ॥ छ
कोठा तो हुं शीख्यो मामा, हवे सातमो विस्तारोजी ॥
१३॥ अकस्मात अेवुं सांभळी, मरमे कहे मोरारजी
॥ जेथी भेद जदु भणवुं होय, तो तुं नीसर बाहारजी
॥१४॥ कहेतां मांहे प्रसव थयो, भेने विद्या भणवानी

कोडजी॥वेरी भणी अक्षाव्यूह लागी, ऊठी आव्यां र-
ण छोडजी॥१॥ सुभद्राए पुत्र प्रसव्यो, वात आवी
मोहेरीजी॥ हुथां तोरण हरिने मंदिर, वाजे वाजिंत्र
ने भेरीजी॥१५॥ रोहणी देवकी आनंद पाम्यां, आनं-
द्या वसुदेव रामजी॥ जादव सरवे संतोषीयारे, जण
जणे भरीया धामजी॥१६॥ वधामणी मोकली ईन्द्रप्र
स्थे, हरख्या राजधर्मजी॥ विप्रने बहु दान आप्यां
अरजुने कीधुं व्रतकर्मजी॥१७॥ ॥वलण
॥ ॥कर्म कीधुं ने कारज सीध्युं, वही गया
मास सातरे॥ जाणुं करवा सुभद्राने, घरमें मोक-
ल्या निरूपण भ्रातरे॥१॥ ढाळ॥ ॥हवे रामे
॥ ॥राग अंजोळजमानी॥ ॥
स्वामि निरूपणे आणे जावियारे, कई लावियालु
घरजने मंनरे॥ सुभद्राने हैडे हरखरे, वर्ष ऊठ्यो तें
जोणे तंनरे॥१॥ ॥ढाळ॥ ॥सात त्रण
वर्षनो पुत्र छे, पिताथकी उपवन॥ ते माटे सासरे
समोत्ता, भवानुं छे मंन॥२॥ नारायणने निरूपण
लेख्या, करी कुशळनी वात॥ सासरवासो सुभद्रा
ने, कीधो शीकरयाण भ्रात॥३॥ ऊग्रसेनने वासुदेव
जी, जादवे रणछोड॥ सासरवासो सरवे की-
धो, पहोंच्या मनना कोड॥४॥ लालीयोने लेटीयां
ने, माताने भण्यां कुमारी॥ वणावी पाछां वळ्यां स

कृ,जगपालक श्री मोरारी ॥५॥ निकुळकुंत वजोसी-
या, सांभळो श्री परिब्रह्म ॥ मास अेकपुंठे पधारजो,
भणवा ईच्छे छे धर्म ॥६॥ अेवुं कहीने आव्यां ईंद्र-
प्रस्ते, नम्यां सासुने पाग ॥ पागे लागणुं घणुं
कीधुं, जे छे पीयरनी सोभाग ॥७॥ पांडवने अभि-
मान वाध्युं, ने थयो जेठो धाम ॥ तेटला माटे पुत्रनुं,
अभिमन्युं धरियुं नाम ॥८॥ पछी जे संवत्सर व
हीगयाने, द्रोणा आव्या कुरुराय ॥ तेड्या भण्या
भगवानने, भणी जेठा सरवे त्यांय ॥ भा किंकरी
लावी कुंवरने, अद्भूत जेनुं तेज ॥ अविनाशियेजो
छंगे लीधो, भणी पोतानो भाणेज ॥९॥ सभा स
घळी देखतां, रमाड्यो भगनी जाण ॥ त्यारे अभिम
न्यु अेभूछ आलीने, ताणीया गोपाण ॥१०॥ पारथ पु
त्रे प्रहार मांड्या ॥ पाढुना पेट मांहे ॥ तेवडू थईने वा
गवा लाग्या, त्रिकम करे त्राहे त्राहे ॥११॥ मुकाव्या मु
के नहीं, मोहननी मुछना वाण ॥ कृष्णजीये कुंवर दी-
ठो, महाकृतांत जकाळ ॥१२॥ कसतां हरी श्रम आ-
वि रया ॥ त्यारे कुंकरे समजो पूत ॥ मामाने मारे
नही, भगनी ते केरो सूत ॥१३॥ कुंवर ते कहे कृष्णजीने
अे तमो चलाव्यो पंथ ॥ कंसमामो मारियो, भाणेज
थई भगवंत ॥१४॥ तमो कीधुं ते मारे करवुं, अे रेहता
वीडिया ॥ अमो कंई लोपुं नहीं ॥ मामा तमारा चीह्ला

॥६॥ ॥चलण॥ ॥श्री जिनने
तोपुं वली वली॥ जेम आपकु करे छे मुजरे॥ सल
सघणीये हास्य कीधुं, करिये दिलमां राख्युं दुःजरे
॥७॥३७४॥ ॥कडखुं॥रसमुं॥ ॥
रागदेशाख जनी चाल दुकुडी॥ ॥वैरी पय्ये
न करे सुण राय॥ पुरव लव तारानो महिमाय॥१॥ ते
अभिमन्यु बोल्यो विप्रीत॥ ते वेण विठले राख्युं
चित्त॥२॥ कुंताने तेड्या कमळा पति॥ पछी पधार्यो
द्वारामति॥३॥ एकवार पांडवे कीधुं अकृत॥ दूर्योध
नसुं रम्या दूत॥४॥ रमतां पांडव तेणी वार॥ हा
र्या राज लख्या लंडार॥५॥ पछी पण कीधुं बीजुं या
र॥६॥ रेते वसे वन वर्ष बार॥७॥ वर्ष तेरमे गुस ल
रहेवुं॥ छता थये केरी वन सेवुं॥८॥ पण करीने रम्या
न्नुगार॥ हार्या पांडव बीजी वार॥९॥ पांचाली सु
गया वनवास॥ त्यां भणवा आव्या अविनाशी॥१०
॥ पांडवने तेड्या लहू वीर॥ कह्युं कृष्ण नेणे भरी नीर॥११
॥ अभिमन्यु सुलद्रा आणंद करी॥ द्वारिकामां आव्या
श्री हरी॥१२॥ लाणे लाव लगवंत गणे॥ प्रद्युमन
साथे विद्या लणे॥१३॥ पांचे पांडव द्रुपदी नारी॥ व
नवैठ राज रीधहारी॥१४॥ एम दुःख वेठ्युं घणा
न॥ पछी भणीया वर्ष मुन्य॥१५॥ लागी पांड
व रुषीने पाय॥ कहे अपछति दुःख कथाय॥ पाकुप

री कौरवे न मुक्यो केडो ॥ हम दुःखनो तो न आव्यो
छेडो ॥१९॥ तव वृहदश्व बोल्या वचन ॥ सुणो युधि
ष्ठिर राजन ॥२०॥ नळ दमयंती दुःख आगे ॥ नथी
तम दुःख सो भोरे भाग ॥२१॥ कथा नळ तणी सां
भळी राय ॥ नेणे नीरनो प्रवाह भयो ॥२२॥ ऋषी अ
म दुःख केणेक मात्र ॥ ने दुःख पाम्यो लिमक नमात्र ॥
२३॥ करी समाधान ऋषी संचरिया ॥ पांडव वननी वा
टे विचरीया ॥२४॥ एम करतां वित्यां वर्ष बार ॥ हवे
गुप्त रह्यानो करवो विचार ॥२५॥ व्यापो वैराट नगर
मोजार ॥ वेस बदली रहीशुं तेणे ठार ॥२६॥ ॥
वलण ॥ ॥ बदली रहीशुं वेष त्यां, एम यु
धिष्टीर बोल्या ते वारे ॥ तव अरजुनने पुछीयुं, ते
नो कहुं विस्तार रे ॥२७॥ ढाळ ॥ ॥ कडुंबुं रड
मुं ॥ . ॥ राग आशावरी ॥ ॥
वैशंपायन एणी परे बोल्या, सुण जन्मेजय राया ॥
विस्तारी तुजने संभळावुं, भारतनो महिमाया ॥
॥ अरजुन वाणी बोलीआ, तमो सांभळो धर्मकुमा
रा ॥ तमे जे कहो कयम छाना रहेशो, त्रण लोक मोज
ारा ॥ देवा देवीना राजा आवी, नमे तमारे पाय ॥
तमो केईने नव नमो, एम नमे तमारी काया ॥३॥
धर्म वाणी एणी परे बोल्या, सांभळी जे अरजुन
॥ एमें मारीने वात विचारी, ते तमने कहुं वचन ॥४॥

ब्राह्मण क्षत्री वैश्य वर्णने, उपवीतनो अधिकार
ब्राह्मण वेश धरीने रहीशुं, राज सभामां जशुं आपा॥
सर्व लोक ते भुजने नमशे, देखी सउने आशीशा॥
भुज शीर अवरने नहिं नमे, में पूज्या श्री जगदीशा॥
॥६॥ कंक नाम प्रसिद्ध कुं कहावुं, राय तणुं मन रंजु॥
॥ मन गमती त्यां कहुं वारता॥ खेला राउ कुं भंजु॥
७॥ एणी परे कुं दिवस निर्गमुं॥ तांहां कुंज अरजुन॥
रथे जेसारी लाउ लडाव्यां, सारथी देवकी तंना॥८॥
शिरी नथी नाख्युं तें कोईने, अेक विना भगवंता॥ प
राधिन थई पेटज भरवुं, ओ दुःखनो नाव्यो अंत॥९
॥ वचन सुणी वडवीर तणां रे, कहे अरजुन सत्य वा
णी॥ धर्म धुरंधर दुःख न आणो, समर्थ प्रभु नेभ-
णी॥१०॥ वर्ष अेक त्यां ब्यंडल थइशुं, संगीत विद्या
भणशुं॥ वेराट रायनी पुत्री भणावुं॥ विद्या सरवव
आणुं॥११॥ भीम अरजुन भणीने बेठा, बोल्या
मांहो मांही॥ बकु अहारीछे भीम महाभड, कहोने
रहेशे क्यांही॥१२॥ अटक बोलो क्यांई गमे नहिं,
सांखे नहिं अेक बोल॥ पराधीन थई पेटज भरवुं,
नहिं जण बुद्धि तोल॥ वात करे ने सांभु जुवे, वृ-
कोदर रह्यो विचारी॥ जागण आविने ते बोल्यो,
शी वात करो छो मारी॥१३॥ बकु अहारीने कहोछो मु
जने, ते मन मां न वधरशो, सुणो कहाउं अमो निर्गमुं

चिंता कोई न करशो ॥१७॥ अर्जुने ज्यारे वेणा रे
पडी, सघळुं रे त्यांथी सुजाण ॥ दुर्योधनने पुंठ न मेलीतो,
अरधी वेहेंचीशुं आण ॥१८॥ वैराटरायनो पाडीं रसो-
ईओ, अंन सर्व त्यां रांधुं ॥ जमाडीने जमतां शेष रहे
ते, अन्न अमुंकुं आधुं ॥१९॥ जे रीते कुं दिवस निर्ग-
मुं, चिंतातुर नव थाशो ॥ घडाघडनो ठामक करशो,
पेट भरशे शो सांसो ॥२०॥ भीम भडकी रह्या सां-
सता, तव पुछ्या सहदेव ॥ तमे कहो क्यम छाना रेहे-
शो, परघेर करवी सेव ॥२१॥ आवण पुछे कोई नव कहे-
शुं, अेह लोक शुं जाणे ॥ माग्या पाणी भात न पीर-
शे; तम दुःख कोडीर आणे ॥२२॥ विमासीने कहे ग-
ती मननी, पराधिन थई रहेवुं ॥ भूख तरशाने सु-
ख दुःख सहेवुं, वचन कुवचन वेहेवुं ॥२३॥ अेवां व-
चन सुणीने बोल्या, सहदेव तणी वाच ॥ जे रीते श्री
हरी राखशे, विश्वतणो आधार ॥२४॥ अेक अमो
मन वात विचारी, ते तम आगण कहीजे, जे रीते
सुखे दीन नठ्ये, मरण तमारे रहीये ॥२५॥ आवण पु-
छे उत्तर नव देवो, ते अेहवुं काम करीशुं ॥ नेशावि-
चाइं गौधन चारूं, जेमन पेट भरीशुं, रहेशा वंध्या प्र-
सव वृषभ चिन्ह जाणुं, पण मागे वृत्ति आपे ॥ क-
हीश गोप हुं पांडव केरो, गोपाळ करी थापे ॥२७॥
सहदेव कहीने रह्या सांसता, कहो नकुळजी शी पेरा

ગતિ તમારી કોઈ નવ જાણે, નઈ રહેવું પરઘેર॥૨૬
॥પર ભૂમિ પર ભૂપતી આગળ, પર ગમતું ન કહેવું॥
પર ઓશિઆળે પેટ ભરવું, પરને દિન ન દેવું॥૨૭॥
વિનય વચન સુણીને બોલ્યો, નિકુળ વચન મહારસ
રા॥ માટે દુઃખ મારૂં જાણો, તનું કઠણ ગતિ ક્રૂર
॥૨૮॥ભામન શુદ્ધેથી સેવા કરશું, તેવી તમને ગમશે॥
તમે જાણો સઘળા સુખી તન, એવડું દુઃખ કયમ ખમશે॥
॥૨૯॥ વિદુર અશ્વ કુંકું પાધરા, બરાબેલવી જાણું
॥ અશ્વ શાસ્ત્ર આવડે છે મુજને, કું શું આપ વખાણું
॥૩૦॥ તુરી તણા તે સકળ રોગ છે, ઓષધ એનાં કર
શું,॥ બેશ ટરાયના ઘોડા ફેરવું, એણી પેરે પેટ
ભરશું॥૩૧॥ એવું કામ કરીશું ભાઈ, તેમ કોઈ નવ
જાણે॥ દૈવ તણી તો ગતિ કઠણ છે, દૈવ દયા નવ આ
ણે॥૩૨॥ સમાધાન સંતોષી બેઠા, નિકુળ બંધુ તેણી
વાર॥ ધર્મ તણું મન વિસ્મય પામ્યું, ઊપન્યો વળી
વિચાર॥૩૩॥ દ્રૂપદીને દેખીને રાજા, જાણે અં-
સુ પાતા॥ ઘડાવેવડું માણેક માનની, કયમ રહેછા
ની જતા॥૩૪॥ પુરૂષ તણી સઉ વાત પાધરી, તેમ
તેમ કરી નિર્વેહશો॥ પ્રભુ પતિવ્રતા પડી પ્રેમદા॥
કોઈ પેરે દીન જશે॥૩૫॥ અમો અણછતા અળગા
રહીશું॥ નહિં ઓળખાયે વાણ॥ કંદર્પ કોટી રૂપ કામ
ની, સુખ શોભા શરીર ભાણ॥૩૬॥ તે દુઃખમાંહે ય-

कीचकजमोटुं, छानीकमअरिरहेशे ॥ सुखे तेमक
हे लोकजारिरमुख, कपट बोल केम सहेशे ॥७॥
एवुं जाणी कुळनकजाणी, मुक्यो भुज नीस्वास॥
नयणे धारा नीरजी राणी, आव्यां रायनी पास
॥८॥कर संपूटकरी उभी नारी, केम थयाछो उदा
सा॥ मारी चिंता कांई जे नकरशो, समरथ लही
अविनाश॥९॥दासी रूप थईने रहिशुं, सैरिंध्री
मुजनाम॥ राणीने शणगार पेहेरावुं, करुं एटलुं का
म॥१०॥ एवुं सुणीने पांचे उठ्या, पांडु तणा कुमा
र॥ राज जाकरे रामीजे बांध्यां, आयुध तेणी वार
॥११॥ कडामोरे चाली आव्यां, पूर वैराट मोझार॥
अछता थईने त्यां रह्यां, तेनो कोई न जाणे पार॥
१२॥ ॥वलण॥ ॥पार कोई
जाणे नहिं, एम रह्यां वैराटने घेरे ॥ हवे आग
ळ जे निपन्युं, ते कही संभळावुं पेरे॥१३॥१४॥
॥ ॥कडवुं॥२४ मुं॥ ॥राग
साजी॥ ॥जे युधिष्टिर यज्ञ कीधा॥ दिधां क
नकनां दान॥ब्राह्मण थई आशीर्वाद, कह्या ज्या
रे भगवान॥१॥ नीकुळ घोडा फेरवे॥ सहदेव चा
रे गाय॥ तिम उदरने कारणे, रह्यो रसोडा मां
या॥२॥ चंद्र सूर्यने वश करे, नाम भेनुं पांचाळी
॥ दासी थई दिन निर्गमे, वेचाये हृदवाणी॥३॥

सकुळ छत्रपति वरी करस्या ॥ जीत्यो जरासंघ राय
॥ नर स्त्री नारी थयो, कर्म गति कहेवाय ॥ ४ ॥ सुख
केडे दुःख पामिये ॥ दुःख केडे सुख होय ॥ सरखा दिन
जावे नहिं, वृक्ष छांय सम जोय ॥ ५ ॥ ॥
राग त्रण ताणनी चोपाई ॥ ॥ वैशंपायन
बोल्या वचन ॥ सुण जनमेजय राजन ॥ १ ॥ त्यार
पुंठे नीपन्युं जेहा तुजने संभळावुं तेह ॥ २ ॥ वै
राटपुरमां पांडव रह्या ॥ द्रूपदी सुधां सुखीया थया
॥ ३ ॥ द्यूत कौरव केरा जेहा ॥ हिंडे पांडवने खोळता
तेह ॥ ४ ॥ दुर्योधन मन करख अपार ॥ राजे हस्ति
नापुर मोझार ॥ सभा भरी बेठो राजन ॥ कर
ख वाध्यो पोताने मन ॥ ५ ॥ भीष्म करण द्रोण
पावक ॥ अश्वस्थामा आदि माडणता ॥ ६ ॥ सुभ
ट शकुनी ते त्यां होया ॥ शतभ्रात पोताना सोद्य
रा ॥ देशदेशना राजन जेहा ॥ सभामांहीं बेठा छे तेह
॥ ७ ॥ जोई सभा करख्यो राजन ॥ एवे आव्या
नारद मुन्या ॥ ८ ॥ दुरपदी दीठा जेटला ॥ परणम्या
राज उठी तेटला ॥ ९ ॥ अमपर कृपा करी महारा
ज, घणे दिवसे पधारया आज ॥ १० ॥ रावणती जो
ड्या नारद मूक्या ॥ तुंतो सांभळ रे राजन ॥ १३ ॥
मास सात तो वही ने गया ॥ सभा म्यार तें तो नय
न्ह्या ॥ १४ ॥ वर्ष पुरु जेह न्यां थशो ॥ छता थईः-

ने पांडव आवशे ॥ पासला जेई रहुं रीसचो आ
जा लेशे वेगे ताहरु राज ॥ ११ ॥ भिम जड सामो झो
ण लडे ॥ सेन्या तारीतो रडवडे ॥ १२ ॥ अरजुन
शुं लेशे कोणरडे ॥ आवो जेजो तो अकेदपाडे ॥
१३ ॥ निकुण सहदेव धनुष्य सकाया ॥ छे कोई जेहो
जे सामो थाय ॥ १४ ॥ ते माटे तुं गर्व मां जाण ॥ द
ज सेन्य ताहरु नीरखाण ॥ १५ ॥ भणीधाडे तो न स
रे काज ॥ जोई जेसरी वेगे राजगारी ॥ सुणीना
रदकेरां वचंन ॥ जुओ जे सेन्य पोते राजन ॥ १६ ॥
चेत चेतके नारद मुंन्या ॥ तुंतो दुर्योधन राजा
॥ १७ ॥ जोवरावो छे किये गाम ॥ तो तो थाय
ताहरु कामा ॥ १८ ॥ करी भोगवेते वनवास ॥ सुजे
राज करो आवास ॥ १९ ॥ तेणे सेव्या छे भगवान
॥ गांज्या नव जायते राजंन ॥ २० ॥ कही रहे जो
वता ते राया ॥ दिवस च्यार वेगे वही जया ॥ २१ ॥
जोगी कढावो करीने जाण ॥ नीकर जाए ने ता
हारो काण ॥ २२ ॥ पोतानो माटे तुजने कहुं ॥ जनकिं
तर मनमां जाणी रहुं ॥ २३ ॥ अेम कही पाम्या
अंतरध्यान ॥ पड्यो विचारमां राजन ॥ २४ ॥ ह
वे कइ लेना उपाय ॥ जे थकी पांडव प्रगट थाय ॥
२५ ॥ ॥ वलण ॥ ॥ प्रगट थाय पांड
वसहीत ॥ कये करवो अेह उपाय रे ॥ भट प्रेमानंद अे

દુર્યોધન
નારદમુની
જીમુતમલ્લ.
સભા કૌરવની.

भणे, शुं करतो कौरव रायरे॥ढाल ४२॥ ॥
कडखुं॥रेखतुं॥ राग मेवाडो॥ ॥
वैशंपायन मुनि एणीपेरे बोल्या, सुणजो जनमेजयरायजी
॥त्यारपछी जे निपज्युं, कहुं कहुं तेनो महिमायजी॥१॥
राजा वचन ते बोलीया ते, हरखे धरिने मनजी॥कर
ग्रहीने बीडुं मुकीयुं, सभा मांही राजनजी॥२॥कोई
छे एवो नर तेहनो, पण पाडीने जयजी; पांडव केरी
फौज लेई जावे, सभा माहरी मांयजी॥३॥ तेने
अरधुं सोंपुं, हयगज रथ कहुं वायजी॥नरपति सघ
ला रह्या नीहाळी, कोई नव जेहो थायजी॥४॥बीडुं
लईने जय करव्युं, कोई न करे जीयो हाथजी॥करण
आदिक योद्धा जेह, भणीने सरवे साथजी॥५॥जे
वामां भलकुभूत आव्यो, ज्यां जेहो छे भूपजी॥
भीम समान पराक्रम जाणियो, ते बहु तन स्वरूपजी
॥६॥आवी ऊभो रह्यो जाणे, भूपने नाम्युं शीश
जी॥होना उपर धर्युं छे बीडुं, राय वडावी रीशजी॥
॥७॥मझ केरा बोल थकी ते, हरख्यो राय अपारजी॥
कटक मारा मांहे लेझो, तुं जे कहिसे सारजी॥८॥तारी
भूपांडव गया माह्या वन, वर्ष वहीगयां बारजी॥
नष्ट थरथा लई रह्या छे, कोण दरी मोभारजी॥९॥ए
॥छता थाय भोतम थकी तो, निश्चिंत कीजे राजजी॥
तेरवरस वन लोगवे थकी, सरे अमारुं काजजी॥१०॥

कह्युं रायनुं सुणी महामल्ले, ग्रह्युं बीडुं पाणजी ॥ क
च्छ लीडीने चीलो रह्यो वळी, डीखयो मुखथी वाण
जी ॥ ९९ ॥ गुफा गीरी सोध्युं नव खंडे, नगर पुरां ले ग
मजी ॥ सरोवर सरिता सिंधु सोध्युं, अगम्य अगो
चर ठामजी ॥ १०० ॥ राय अति रळियात थयो, नर
सुणीयां मल्ल वयंनजी ॥ विश्वास तारोछे मुजने
मान्युं माहरुं मंनजी ॥ १०१ ॥ तुं नीश्चे अेनी शुध ल
वीरा, वीर वेहेलो लायजी ॥ अेहु पसाय करीरीस
दीधी, चलावियो क्षण मांयजी ॥ १०२ ॥ अवनीतल
पड सात सोध्यां, आव्यो अवनी मांयजी ॥ पश्चिम
दिशामां परवस्योते, जत्यां राणा रायजी ॥ १०३ ॥ उ
त्तर दक्षिण पूरव चाल्यो, अनंत पंथे अेहजी ॥ पर्वत
श्रोदा राय जीतियो, अलंग कह्या वेहेहजी ॥ १०४ ॥ देश
घणी प्रथ्वी मध्ये पेख्या, नगर देश परमाणजी ॥ उ
दयाचळथी अस्ताचळ, ज्हां लगी लोगथे ला
जी ॥ १०५ ॥ अेम फरतां फरतां आवी दीधो, वैराट
खे विश्रामजी ॥ अेकांते रही लोकने पुछ्यो, पांडव
केरो ठामजी ॥ १०६ ॥ पुछी पुरपतिने जई मळियो, क
ह्यां मुखे वयनजी ॥ देश देश विषे फुं फरीयो, कुत्य कु
र्छे राजंनजी ॥ १०७ ॥ अेवुं सुणीने राजा बोल्यो, तें
कह्युं ते सत्यजी ॥ भूमिल रसबे विल्या, बोलात
र देश अधिपत्यजी ॥ १०८ ॥ क्यांहां वसो छो कोने रास-

ऐरे, कह्यो तमारूं नाम॥ पृथ्वी लक्षण वण्यो तुं जो
णी, कोण संगाथे काम॥रीा मल्ल जोतनाम
माह्यं, घर्यु जीउं में पाण॥ पांउ तन धन गुस्सर-
साथे, नष्ट थरथ्या जाण॥रवा दुर्योधन मुज वच
न सुणी में, जत्या जोहोतेर हीरा; कांई न लाध्या
मुज ने तेतो, जेउ तुं न सला नेरी॥रउ॥ कार्यो
हे तो पुतळु आपो, नहि तो तुं कच्छ थाण॥ स-
ला मांहेथी बोल्यो साळो*, बोलतां मुज संलाण
॥रवा॥ मुज संगाथे प्रथम लडीने, महाजण तु बंध
जाउ॥ अवर मल्ल छे पोढा तेडुं, भणीने करने रा
उ॥रपा॥ जेम कहीने धाई वळग्यो, मल्लने तेने
ध॥ डींटकोटे जल बांजी, कीरी रांक रुं क्रोध
॥रदा॥ घडी बे घडी जुध कीधुं, झुंज्यो झुंज्यो तेह
॥ पछी पकडीने लीध्यो तेने, कचर कीधो देह॥
रपा॥ वळती राये कंकने पुछ्युं, शी करवी हवे पेर
॥ जोहोतेर तेम आपणने जत्या, वधारवुं ते
शुं वेर॥ एवुं सुणीने कंक ऋषी कहे, तेडाव्यवा
सुवो साह॥ कोठार तारा कीधा खाली, नीत्य करी
जकु आहार॥ तव वैराटे कह्युं ऋषीजी, जेरुं
बोल्या आप॥ पर भूमिमां वात नरो, परोणा पे
मराव्यो साप॥ जेम कहीने मोकल्यो सेव

* वैराट राजनो साळो कीचक.

ड.वालुधा केरी पासजी ।। तमने नृपवैराट तेडे
अेक, मल्लने करवाना सजी ।।३।। कहेतां ते ततखे
व उठीयो, घडो वृकोदर वीरजी ।। मुख पखाळी
पाघ बांधी, पीधुं शीतळ नीरजी ।।४।। जी भूत
कडुं नाम सांभळ्युं, चढियो क्रोध अपारजी ।। वे
गे थाईने आवियो ते, राज सभा मोझारजी ।।५।।

।। ।।वलण।। ।।राज सभामां
आवियो, वालुवो तेणी वाररे ।। सभा सहु विस्म
य थई, जे मल्लने मारे साररे ।।६।।पूर ।।

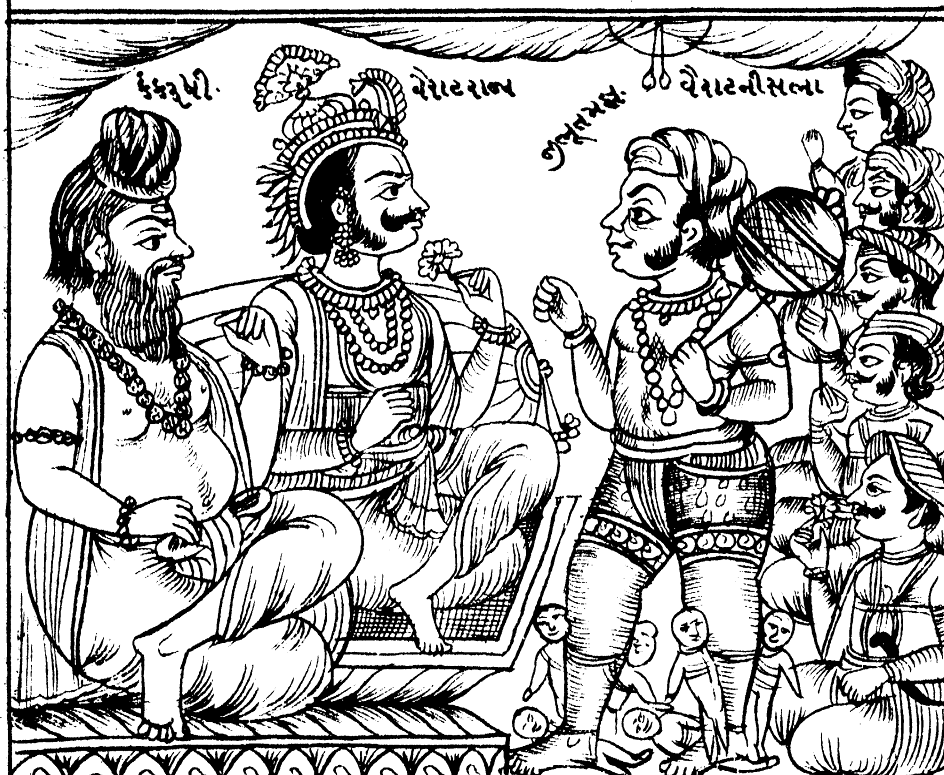
।। ।।कडवुं।।२६ मुं।। ।।

राग सामेरीनी चोपाई।। ।।वीर सभा
भणीरे संचरियो, शीसे पृथ्वी उपर पग धरियो
।।१।। रजे जे पड थाजे जेह ।। भूमि भार लागे
छे विशेक।।२।। चाली सभा समिपे जाव्यो, राय.
वैराटने मन भाव्यो ।।३।। महा मल्ल जे प्रौढ
दीसे ।। सरवे सभा तणुं मन हिसे ।।४।। जोय्यो
दिसे छे अग्नि समान ।। तन मेघ छे शाम सवान।।
५।। वीर भूज दंड भला साहे ।। कर चरण देखी मन
मोहे ।।६।। भला योद्धा रह्या जप कपिया, वीर आ
वी सभामांहे भणिया ।।७।। आवी कुंपासे रही
र नाम्युं ।। पछी लेयुं भूतना सामुं ।।८।। दाम्जा
योद्ध ते क्यां थकी आव्यो ।। त्यांथी पुतळां बांधी

लाव्यो ॥ ८ ॥ त्यारे वैराट राय एम बोले ॥ नथी
जाणियो कोई अने तोले ॥ ९ ॥ जेणे बोहोंतेर ह
जार घर कीधा ॥ कौतीने घरा मोटा लीधा ॥ १० ॥ पा
छी आणी सभाये पधाऱ्या ॥ कैयो कीचक मोकम
माऱ्या ॥ ११ ॥ हेरा लेवा दुर्योधने मोकलीया ॥ जेने
पांडव कहिं नव मलिया ॥ १२ ॥ तेने मल्ल हिंडे छे ले
तो ॥ मोटा महिपतिनी पत खोतो ॥ १३ ॥ जेवुं
सांभलतां चढी रीस ॥ पगथी लाखा लागी शी
श ॥ १४ ॥ तुं तो घणे ठामे जीती आव्यो ॥ केम आं
हींथी नाठीने आव्यो ॥ १५ ॥ पगे पुतला छोडी नें जा
वुं ॥ केहेरी बीजी वार नहिं आवुं ॥ १६ ॥ त्यारे कौतु
क बोल्यो वाणी ॥ लउं तारी वात में जाणी ॥ १
७ ॥ घणी वार तुं आप वखाणे ॥ मल्ल विद्या ते तुं शुं
जाणे ॥ १८ ॥ घणुं बोलाई ते तन पधारयुं ॥ ते तुं ज
णावे सुख पधारयुं ॥ १९ ॥ आवी ऊभो रह्यो शुं
त्राजे ॥ शुं महिष आव्यो छे लाडे ॥ २० ॥ जम ले
ई मोटा घरा कीधा ॥ मोटा राय जीती घरा लीधा
॥ २१ ॥ कैयाश्यि कने पुछो वात ॥ नेणे दीठा छे मारा
हाथा ॥ २२ ॥ तुं आण विंधाणो शुं जाणे ॥ कजीहाथे
तुं न चढ्यो आणे ॥ २३ ॥ चकारतां तो विर री
साव्यो ॥ झोंको कहीने ते सामो आव्यो ॥ २४ ॥ हा
थे मुष्टीका ग्रही मुकाये ॥ मुज कोरीया कही बोला

वारवा ॥ मल्ले लीधुं दुर्योधन नामा ॥ वालु वोकडे वै
राटनुं काम ॥ २८ ॥ जेम कहेतां जेकु लड लडिया
॥ गढ कोडे कोशीसां पडीयां ॥ २९ ॥ पग प्रहारे पृथि
वी धूजे ॥ ऊडे रज रवि छिजन सुझे ॥ रणागड ॥
पाडु कोणी वाजे ॥ ते देखी कायर चीत्त लाजे ॥ ३० ॥
माथां मेहातणी पेरे मारे ॥ मरडी लागतां कांठेत
जगारे ॥ ३१ ॥ जणे जेम गज मत्त आफलिया ॥
लोक जोयाने टोळे मळिया ॥ ३२ ॥ लड वढतांने
नी दीठी जय ॥ लागे लोक नाशानाश थाय ॥ ३३
॥ वढतां धीर वालु जो वाध्यो ॥ मल्ल जेलूतने ता
णी बांध्यो ॥ ३४ ॥ वाजे ढोल नीशान जे पासत्त
तेनो शब्द गाजे छे आकाश ॥ ३५ ॥ भीमे कीधो म
नमां विचार ॥ हवे मारुं अनेठाराने ॥ ३६ ॥ एम कही
ने मेली छे दोट ॥ आली मल्लतणी तो कोट ॥ ३७
॥ मांधी फेरवी भूमि पछाडे ॥ वळतो जोजला आ
कासे आडे ॥ ३८ ॥ मल्ले विचार्युं ते ठाम ॥ जातो
भिमतणुं छे काम ॥ ३९ ॥ मोत मारुं छे अने हाथ
॥ एम विचार्युं हृदिया साथ ॥ ४० ॥ हवे प्रगट
लेउं अनुं नाम ॥ मरतां करुं एटलुं काम ॥ ४१ ॥
एतो पाछो भोगवे वन ॥ राज भोगवे दुर्योधन
॥ ४२ ॥ एवुं भणीने बोले ज्यारे ॥ भीमे जाण
्यो तेने गणे त्यारे ॥ ४३ ॥ लकार मुखथी निकल्यो

चित्रनंम्बर ७ मो.

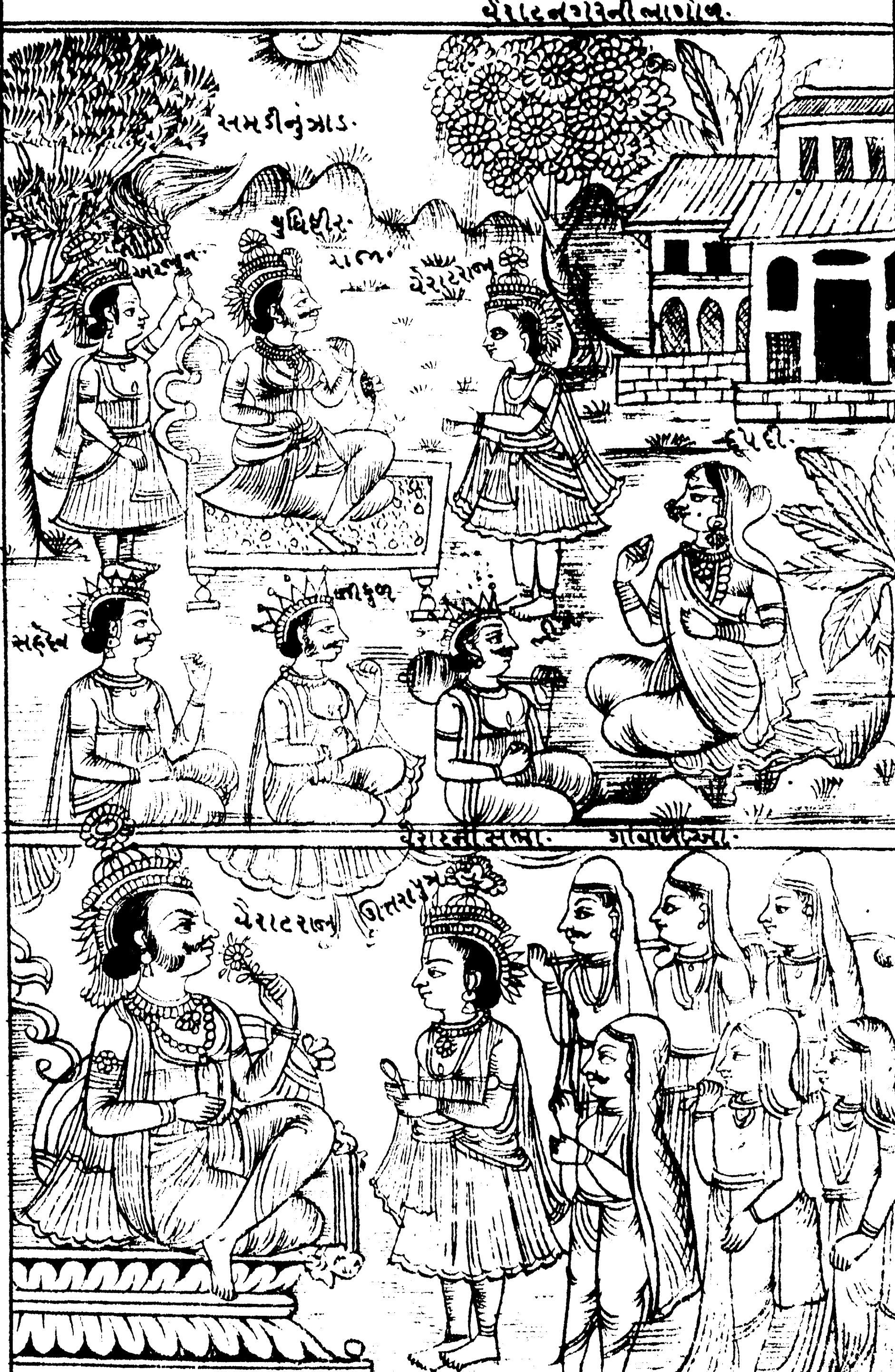

हीम्मार ।। मकार लूली गयो तेणी वारा ।।४४।। पछी
वालुवे कीधुं काम ।। मल्ल मारी नाख्यो ते ठाम ।।४५
।। ।।ढाप।। ।।ठाम ठाम तेथा
तोस्याली, वेगे तेणी वारा ।। हस्तिनापुरमां जई
सेवक, कह्यो सर्व प्रकार ।।४८।। अनुचर चार दिश
थीरे आव्या, तेणे शुद्ध करी सारी ।। पांडव आमेन
जाण्या कहीं, पण सांभळ वात अमारी ।।४९।। वैरा
ट नगर मांही हवो छे, एक मोटो जीतपात ।। जलूत
मल्ल मार्यो महा मल्ले, एक जणे रे साक्षात ।।५०।। सु
णतां दुर्योधन मन चमक्यो, ए पांडव काम प्रमाण
।।५१।। धडक्यो धीर कटक सज कीधुं, चलाव्यां रे निशान स
शला त्रिभवण त्रिजूतने कोण जीते, रात दैयक
रणमां मार्या; शुं करिये वर्ष थयां रे पूरण ।। दैये दी
न न जीगार्या ।।५२।। हवे त्यां जई गौधन वाळु
करिये जेह प्रकार ।। पांडु तनुज पतन करी तो, मु
कायरी निरधार ।।५३।। सेन लई दुर्योधन आव्यो,
वैराट केरे रे गाम ।। पछी तेहनी गायो वाळी, कीधुं
छे मोटुं काम ।।५४।। जार वरसथी अधिक कहाये,
पुरुष ने कहे धाय ।। सकुशी राज साथे चाल्या, सं
ग्रामे ते जयां ।।५५।। कंकऋषिने वालुयाने, तंती
पाल गोकुर्ण ।। सकुशीने संगाथे लीधा, जेनां कूडं

१ रोहेदे. २ घोडानो रावत निकुण. ३ गायो पाळनार, सहदेव.

आयणीं ॥५४॥ सेन्य लेईने राजा चाल्यो, सोधी
कीधी सार ॥ नरपतिनुं गोधन मुकाव्युं, वाळुं अे तण
णी वार ॥५५॥ पूर्व दिशाथी गोधन वाळ्युं, वळी दु
र्योधन राय ॥ राजकुंवर लेई वारे धायो, अरजुन
थयो साय ॥५६॥ धनुष्य बाण कर मांही धरीने, की
धुं कडुं जुद्ध ॥ गोधन मुकावीने आव्या, नगर वा
तथई शुद्ध ॥५७॥ पण कुंवरने अरजून कहे छे, न लेई
श नाम ॥ दिवस हवे थोडा रह्युं छे, आमारे ता
रे गाम ॥५८॥ राजकुंवर आविने नमियो, पीता के
रे पाया ॥ ओवारणां लीधां माताअे, कई छे हरखन
माया ॥५९॥ अेम करतां ते वात विती, दिन दिन पुं
ठे दीन जाया ॥ वरष अेक परिपूरण थयुं ने, रीझ्या द
दियानी मांया ॥६०॥ ॥ वलण ॥ ॥
रुदियामां रीझ्या अति, पांडु केरा तनरे ॥ हवे आ
गण शुं निपन्युं ॥ ते सुण जन्मेजय राजनरे ॥६१॥
पद ३ ॥ ॥ कडवुं ॥ २७ मुं ॥ ॥
राग सामेरी ॥ ॥ वैशंपायन बोल्या
वचंन ॥ सुण परिक्षित केरा तंन ॥ त्यार पुंठे नीप
न्युं जेह ॥ तने कही संभळावुं तेह ॥१॥ वर्ष अेक त्यां
पूरण थाय ॥ पछी वीमास्युं मनमांय ॥ अेवे नि
शा पडी छे ज्यार ॥ जीह्या पांचे पांडु कुमार ॥२॥ स
चेतडी द्रौपदी नार ॥ आव्या कोट कने नीरधार ॥ प

સમડીનુંઝાડ.
રાજા.
સહદેવ

छी निकुल्यानगरथी जदार ।। आव्या शामळी वृक्ष
ने ठारा ।।३।। ध्यान ईश्वरनुं धरी मंन ।। आयुध उता
र्‍यां पावंन ।। पेहेरी वस्त्रने पावन थाय ।। अने उल
ट अंगन माय ।।४।। कांने कुंडळ हीरे जडीयां ।। तेनां
मूल न जाये गणीयां ।। कंठे मुक्ताफळनी माळा ।। धी
से ओपती आकअमाळा ।।५।। हीरा सांकळी जसो
ना दोरो ।। कडे बांध्यो सुंदर कंदोरो ।। पोंची जडित्र
सोना सांकळियें ।। वेढ वींटीयो छे आंगळियें ।। ६
।। पेहेर्यां आभरण ओपतां सार ।। उपर बांधि
यां छे हथियार ।। भाथा भीडियां छे कटिसाथ ।। ध
नुष गदा झाली छे हाथ ।।७।। सुंदर कीधो पोतशे
ओक ।। भाडी पाट त्यां करी विवेक ।। विजयादशमी
करे दंन ।। कीधुं शामळीतणुं पूजंन ।।८।। पछी जोई
ने शुभ लगन ।। पट्टाभीषेक कीधो राजन ।। अर्जु
न धरे शीरपर छत्र ।। देवता वजाडे वाजिंत्र ।। भा
राजे बेठा युधिष्टीर राय ।। पुष्पवृष्टि करे देवताय ।।
वन नष्ट चरया पुरी थाय ।। सौने उलट अंगन मा
य ।।९।। अेरले गोवाळीया त्यां आव्या ।। चारवा
ने गोधन लाव्या ।। सुभट जेठ दीठा ज्यां यात्रा
स पामीने नाठा त्यांय ।।१०।। दोड्या राज दुवारे तेआ
व्या ।। राजा वैराटनेरे जगाव्या ।। करी मजरो ने जो
ड्या हाथ ।। राय सांभळोने साक्षात ।।११।। कं

व्यंडण ने पाकशर ।। तंतीपाळ गोकर्ण ने नार ।। जे तो त
मारे घेर हता तेह ।। वनमां राजा थई जेह तेहा ।।३।।
छत्र चामर ढोळे वाय ।। एवो नव दीठो कोई राय ।। जे
ह आयुद्ध धारी ते योध ।। कह्यो एवो एणे प्रतिबोध ।।
४।। एवी वात ते सांभळी ज्यारे ।। राजा विस्मय पाम्यो
त्यारे ।। त्यारे कुंवर बोल्यो वाण ।। राजा प्रत्ये जोडीने पाण
।।५।। एतो पांडव कहेवाय जेह ।। हता आपणे घेर जे ते
ह ।। मार्यो जे भूतने तो गाम ।। ते तो भीम तणुं छे काम
।।६।। कंक रूषि युधिष्टिर राय ।। व्यंडण रूप अरजुन
कहेवाय ।। निकुळ तंतीपाळ तत जेवा ।। गोकर्ण थया स
हदेवा ।।७।। सैरंध्री द्रूपदीनुं नाम ।। सेवक थई कर्यां छे
काम ।। कौरवे गायो वाळी ज्यारे ।। ते तो वारे धाया
त्यारे ।।८।। नहिं तो माहारुं ते त्यां रेहुं जेर ।। केम मुज
थी लावुं ढोर ।। एवी वात ते सांभळी ज्यारे ।। राजा
वैराट बीह्नो त्यारे ।।९।। दंडवत करतो आव्यो घर
ण ।। जईने साह्या रायना चरण ।। मस्तक मुक्युं
जईने ओळे ।। वचन दीन थईने बोले ।।१०।। में कीधुं
महा कुडुं कर्म ।। ने पासा प्रहारे पीड्या धर्म ।। द्रूपदीने
सति सुंदरी ।। तेने आमो कीधी किंकरी ।।११।। जेम कु
जे निरगम्या द्वादस मास ।। पृथ्वी पति में कह्या दास
।। कुंतो छुं जी तमारो रांक ।। सभा करजो अमारो वांक
।।१२।। नव ओळख्या मारा स्वाम ।। सेवक जाणी कर्या

व्यां कामा ।। त्यारे बोल्या युधिष्टिर राया ।। धन्य धन्य
तमने कहेवाय ।। २७ ।। अमो रह्या तमारे घेर ।। सुख
पामिया कई पेर ।। बार वरस तो काढ्यां वन ।। जे क
वरस तमारे भूवन ।। रखाड्वे पूरण थयो वनवा
स ।। ईश्वर पुरशे आमारी आश ।। माटे जो तमा
रे घेर ।। सुख पाम्या कई पेर ।। २८ ।। एवी वात ते सां
भळी ज्यारे ।। राजा वैराट बोल्यो त्यारे ।। दासप
णुं कराव्युं तमने ।। मोटो दोष लाग्यो छे अमने ।। २९ ।।
माटे गुण जो लीजे कृष्ण पाउं ।। मारी कन्या आपी घे
र जाउं ।। लक्षणवंती छे अति पेरी ।। माटे परणावी
घरे कीरटी ।। ३० ।। कन्या दान ल्यो गांडीव पाण ।। पछी
पारथ बोल्या वाण ।। पुत्रीने में लक्षणवंती सारा मा
टे केम करूं अंगीकार ।। ३१ ।। अने गुरु ईछे शिष्यथी संता
न ।। तो लोक दीये पण नव लागे लाण ।। जे पुत्री नहिं प
रणिये अमो ।। एक वात करूं मानो तमो ।। ३२ ।। अ
भिमन्यु छे मारो बाळ ।। तेना मामा श्रीगोपाळ ।।
तेने पुत्री आपो तमो ।। सगा थेवाई जाणीये अमो
।। ३३ ।। सुणी राय वीरानी वचना ।। मन्छपतिनुं हर
ख्युं मन ।। हाथ राय अने कारज कर्यो ।। पुत्री मारी अे
पेरे वरो ।। ३४ ।। अभिमन्यु वेरे वीवा कर्यो ।। श्रीकृष्ण
कृपै जो करमां थयो ।। पछी युधिष्टिर कागळ लखे ।। मो
कल्या ते द्वारीकां विप्र ।। ३५ ।। स्वस्ति श्री पुरी द्वारा म

ति ॥ लक्षण पुरण लक्ष्मीना पति ॥ त्रिकम त्रिलो
चन धणी ॥ कृपा करजो अम पर घणी ॥ ३ ॥ अजीतं
ग पुत्र धर्म नरेश ॥ अमो रहे थया मछदेश ॥ त
मारी कृपानी लेहेर ॥ चरी चस्या वैराटने घेर ॥
॥ ४ ॥ मछपतिने छे दीकरी ॥ ते अभिमन्युने परण
वा करी ॥ ने तमोने गमे गोपाण ॥ तो कीजे वेवी
शाण ॥ ५ ॥ जेवुं होय तेवुं लेज भगवान ॥ नहिं
तो निश्चे लईने आवो जन ॥ आप गाम तेडने कु-
स्थणी ॥ ने होय जादवनी मंडणी ॥ ६ ॥ अभिमन्यु
छे तमारी पास ॥ तेने लेइ तां आवो अविनाश ॥ अ
मो जेरी रह्या तम माट ॥ आवो तो थाल घालीये
घाट ॥ ७ ॥ पत्र आपी चलाव्यो दास ॥ गयो ज्यां
हुता अविनाश ॥ सभामांहे आवीने रह्यो ॥ अंक
जोल करजोडीने कह्यो ॥ ८ ॥ हुं आव्यो छुं पांडवनी
वती ॥ आकागळ लीजे कमळापति ॥ एवुं सांभ-
ळी हरख्या हरी ॥ लेई पत्रिका मस्तक धरी ॥ ९ ॥
उकेली पत्रीका रामजी ॥ वांचीने मक्षे सकु सांभ
ळे ॥ ने लख्या अंक पांडव तणा ॥ ते जादवजीने व-
हाला घणा ॥ १० ॥ समाचार सारो सांभळ्यो ॥
ने अभिमन्युनो वीवा मळ्यो ॥ आपशुं आनंदशुं
द्वारिकां गाम ॥ पण दुःख पाम्या जगराम ॥ ११ ॥
ने पांडव थया दुरीण छता ॥ तो कौरव मात्रे जाधी

ष्मता॥ कंई हर्ष पण हैयामां थाय॥ ने अभिमन्यु
नो मच्यो विवाय॥४३॥ पछी घरमां घाई रोवकी
॥ वीनवीयां रोहणीदेवकी॥ मातान्ने सांभलणो अे
क वात॥ छे कुरीण पांडव पांच्ये भ्रात॥४४॥ मच्छने
मंदीर निश्चय कीरी॥ प्रगट हुवाते वात पुरमां करी
॥ वैराटने गीतरा कुंवरी॥ ते अभिमन्युने परणा-
वा ठरी॥४४॥ अेवे आव्या हळधरने करी॥ मा-
ता प्रत्ये वाणी ओच्चरी॥ जननीने कहे छे डीकरी॥
अे वारता निश्चे जरी॥४५॥ तमो वधु मात्र करो
रीतंतरी॥ जो आहार वेल्यो अंतरी॥ अेवुं कही
चल्या भगवान॥ थई तत्पर कीधी अन॥४६॥ करे
अहरणी जो मोडामोडा॥ टोपे थई छे छपंनक्रोड
॥ अभिमन्युने पीठी चोळाय॥ मामीयो मात्र मं-
गळ गाय॥४७॥ रीतंतरी थई चाले सकु कोय॥ आ-
प आपणा मनमां मोह्या॥ उग्रसेन ने वसुदेव न्ने ह
॥ नग्न राजवा मुक्या तेडा॥४८॥ कोटी अेछा मुक्या र
अवाणा॥ अन लई चाल्या गोपाळा॥ थोडे दहाडे
आव्या मच्छ देरी॥ वात पुरमां थई परवेरी॥४९॥
॥   ॥ धवळ॥   ॥ पुर वीषे स-
मा चार आव्यो॥ ने अन लाव्या हळधर हरीरे॥
युधिष्टिर अति आनंद पाम्या सामा अव्या नील मध्ये
करीरे॥ पं०॥ १२७॥   ॥ कुडबुं आरट सुं॥   ॥

रागधनाश्रीनी यालः ॥ ॥ जातो झुंने रढी-
याणुं रे ॥ जन जाध्या श्रीजदुपति रे ॥ प्रेम्ण सउ सामी
जतीरे ॥ जातो झुंनेरढीयाणुं रे ॥ टेक ॥ हर्ष हवो तेपंथ
वीरनेरे ॥ जान मणीरुं श्याम शरीरनेरे ॥ जातोझु
ंडुं ॥१॥ अर्जुन निकुण सामा गयारे ॥ परमेश्वर पा
णाधेयारे ॥ जातोझुंडुं ॥२॥ अंन्यो अन्य जायी
ने मणीयारे ॥ दीठे तापतन नाटणियारे ॥ जातोझुंडुं
॥३॥ ऊतरा कुंयर सामो आवीयोरे ॥ लेट जदुवीरने
शुल सावीयोरे ॥ जातोझुंडुं ॥४॥ कुंती कुरोणतानी याश
तारे ॥ दुःख मनतणुं विसारतारे ॥ जातोझुंडुं ॥५॥
जन यालीपछी यऊटा जणीरे ॥ जुवे सरव नार
नगर तणीरे ॥ जातोझुंडुं ॥६॥ जन दरणी गीतगा
ये जरीरे ॥ अडक हंडक लोंयथीतरीरे ॥ जातोझुंडुं ॥७
॥ जन दवना पुत्र अलजे लडारे ॥ जश्चे यख्या णरये
घेलडारे ॥ जातो ॥८॥ मलपता भद्रगण आगणे
रे ॥ जय घरस्यातेतो लागणेरे ॥ जातो ॥९॥ सारो
ले अंजाडीन घ्वलरे ॥ जानी येहेल जेड्यां छे अ
जरे ॥ जातो ॥१०॥ वस्त्र केसरमां अडोणियारे ॥
मांथे नयरंगी जांध्यां मोणीयांरे ॥ जातो ॥११॥ श
ताने रूपे झंकडारे ॥ मोटा ते मुछना आंकडारे ॥ जा
तो ॥१२॥ वरजत ते थढीया घोडलेरे ॥ प्रद्युमन नेन
जोडलेरे ॥ जातो ॥१३॥ नग्रनी नारी जोहर पेती

रे॥ वरनां वदन ने नरखतीरे॥ आतो०॥१४॥ ओ मा
मा काकाना साथमांरे॥ नाळीएरनी धुंछे हाथमांरे
॥१५॥ तेनी अंगूठ वरणी आंगळीरे॥ जणे पंकज-
नी पांखडीरे॥ आतो०॥१६॥ मोटो मुगट मोतिया
ऊपरेरे॥ गाले टपकां कीधुं छे वरेरे॥ आतो०॥१७
कांने ते कुंडळ लळकतांरे॥ ते मध्ये माणेक चळकतांरे
॥ आतो०॥१८॥ ओ कोटे माळा मोतीतणीरे॥ ते
मध्येछे मोटा मणीरे॥ आतो॥१९॥ छे सिंह लंक
तेनी कटीरे॥ बांधी कटारी रीसे भरीरे॥ आतो॥
२०॥ बाई भांडी जुओ भीडीरे॥ हाथे ते वेढ ने वींट
डीरे॥ आतो॥२१॥ ओ चमर चोपासे ढळेरे॥ म-
हासतिनुं जोतां मन चळेरे॥ आतो॥२२॥ ओतरा
ना उच्छाह अतिघणीरे॥ तेने वरशी ते आवो घ
णीरे॥ आतो॥२३॥ जेनी धन्य छे बाई मावडीरे॥
जेना पुत्रनी शोभा आवडीरे॥ आतो॥२४॥ ध
न्य धन्य गोकुळ गामनेरे॥ जेह्नो जुवेछे सुंदीर
शामनेरे॥ आतो॥२५॥ कोय तु राखडी छनेरे
॥ ते अमूज पडीने लनेरे॥ आतो॥२६॥ वाजते गा
जते मांडवे आवियारे॥ वरने सासुजे वधावीया
रे॥ आतो॥२७॥ वरने मांहरामां लीधलारे॥ गो
त्र दीव्यां ते त्यां कीधलारे॥ आतो॥२८॥ हाथेवाळो
जेतामां मळ्योरे॥ राय वैराटनो संदेह टळ्योरे॥

आतो॥ रत्ना कोमळ हाथनी हथेलडीरे॥ अहीं अ
लबेले अलबेलडीरे॥ आतो॥३०॥ अनेरो रूप नहि
मळे युद्धरे॥ मारे आंख्यो आणी गोविंदेरे॥ आतो
॥३१॥ अेतो रूपे नन्न अे वरणीयांरे॥ ते वरकन्या पा
राबांधी परणीयांरे॥ आतो॥३२॥ कन्या दान वै
राटे दीधलुंरे॥ शरीर संकल्प त्यां कीधलुंरे॥ आतो
॥३३॥ रीतभात त्यां आपी घणीरे॥ पांडवने कीधी
पेरामणीरे॥ आतो॥३४॥ ॥ वलण
॥ ॥ पेरामणी कीधी सर्व कोने॥ ऊलट अं
गन मायरे॥ आंबे पारा जांघीया ते, लाकुको ओ
ढुं गायरे॥३५॥ पद॥ ॥ कुंवर मुग ॥
राग॥ हैरी॥ जा॥ ॥ अभिमन्यु परणी ऊ
ठ्या ने॥ वरत्यो जेजेकार॥ अन्नेनय नृप सांभळो
हवे॥ पछीनो कहुं प्रकार॥१॥ वीहीवा कार्य करी रह्या
पछी॥ वळाव्या वैकुंठ राय॥ अन नोतर गई द्वारि-
कां, अेक रह्यां सुभद्राय॥२॥ युधिष्ठिर कहे वैराट
रायने, तमे सांभळो महाराज॥ तमारी कुंवरी ते-
डावीशुं, ज्यारे अमो जेशीशुं राज॥३॥ अेम कहीने
पांडव चाल्या॥ हस्तीनापुर मोझार॥ चार दिवस
मां करीने आव्या॥ क्षण न लागी वार॥४॥ जाळी
याडीमां ऊतरीया त्यां, पांडु रायना तन॥ तेणे सर्व
संभारिया त्यां, वसुदेवना नंदन॥५॥ युधिष्ठिर क

हे कृष्णने ॥ तमो जज्यो दुर्योधन पास ॥ विष्टी करी
ने करजे वेगे, बोल्या मुज प्रकारी ॥३॥ युधिष्टीरनां
वचन सांभळी, कृष्ण उठ्या तेणीवार ॥ दुर्योधननी
सभा विषे जई, कह्यो सर्व प्रकार ॥४॥ अर्ध राजने
जे नुं छे ते, जेने आपो सोय ॥ जेना बापनुं राज्य
भोगवो, मनमां वीमासीने जोय ॥५॥ दुर्योधन
कहे पृथ्वी न आपुं, सांभळो श्रीमण गात्र ॥ जीक
बलाव्याथी नव पामे, सोय तणा अग्र मात्र ॥६
॥ जेम करतां जे मागे करगरी ॥ आपुं गाम बे चार
॥ पण क्षत्री वटथी पृथ्वी न पामे, पांडु केरा कुमार ॥
७॥ आटला दहाडा वन रझळीया ॥ क्यां गई हती
सगाई ॥ वढशुं के वेंचीने लेईशुं ॥ जे छे अमाराये
लाई ॥८॥ कृष्ण त्यांथी परवरिया, ज्यां पांडुराय
ना तन ॥ वढ्या विना पृथ्वी नहि आपे ॥ राजन दुरजो
धन ॥९॥ युधिष्टीर कहे छे करीने जज्यो, करो एट-
लुं काम ॥ पांच गामडां अमने आपे, रहेवा केरां ठाम
॥१०॥ त्यारे बोल्या भीमभाइ, तमो एशुं बोल्या
वीर ॥ जेम आपणी बुडी आवली ॥ शुं कायर थ-
या अधीरा ॥११॥ कईक तणी रांडो रडावुं ॥ कईनां
भागुं घर सूत्र ॥ दुर्योधनने जीतो गणुं तो, कुंपां
डु रायनो पुत्र ॥१२॥ कृष्णनी वाणी न समजण पईने
रणमां लढाई चाली ॥१३॥ संजय कहे राय सांभळो

हवे, युद्ध करु विस्तारीने। कुरुक्षेत्रमां युद्ध मंडाएं
क्षोणी कटक अढार। सात क्षोणी धर्म कने छे, अध-
र्मि कने अगिआरनी। गादी शीमे दिवसे लिष्म पडिया
शीषंडीने हाथ। पछी सेनापति द्रोणने कीधा, मणिने
कौरव साथ नीट। ते दीवसे अर्जुने रणमां, मारीया
लगहता। गुरु द्रोणने मुरछा पमाड्या। अभिमन्युम
ह उन्मत्त थईने नाठी सेन्या दुर्योधननी, सुलद्र सु
तने मारता करो सामुं ते रहीनव राख्युं, कौरवे जाधी
हार। रणनी शीषिर नईने साथे मणियो। रुषी जोग्या
वाख्या। काले न मारु अभिमन्युने तो, पडुं कुंडली पास
। रीत सुलट सरवे हरखियाने, ह्वो ने ने हारा। तेणे
समे त्यां न हुता, पांडवना अनुचर सारे॥ ॥
वलण॥ ॥अनुचर त्यांथी दोडीया। आवी
कह्यो सर्व प्रकार रे॥ त्यार पुठे जे नीपन्युं। तेनो करु वि-
स्तार रे॥ ढाल टी॥ ॥कड्युं ४० मुं॥ ॥
राग सामेरीनी चोपाई॥ ॥कीधी द्रोणे प्रति
ज्ञा रे जे हा। कुणी पांडव जीधा तेह। अवे थई जीव
अेक वाता। माया ईश्वरनी छे अघात। दैत्य रंकुल
सरक जे नाता। करता हीडे ब्राह्मणनी घात। दुष्ट
लुहयो गलरख्या, कुरुक्षेत्रमां छोड्या ते जाय्या॥रा
आवी ब्राह्मणे कीधो पोकार। कोई क्षत्री करो मारीवार
। अमने रेहवानो आपो मुकाम॥ अेह दुष्टनो केडो गम

॥३॥ त्यारे कृष्ण त्यां बोल्या वचना ॥ कोण दुष्ट छे जे-
वो राजना ॥ सुंभ सटकनुं लीधुं नाम ॥ कोप्या अरजु-
न तेणे ठाम ॥४॥ मारी दुष्टनुं तोडुं गाम ॥ कहे श्री
कृष्ण केहुं कुं काम ॥ कृष्ण अरजुन बन्यो गया ॥ स-
माचार दुर्योधने लह्या ॥५॥ दुर्योधन कहे साधुं का-
म ॥ अभिमन्युने मारुं ठाम ॥ मामो सकुनी विष्टी
ये गयो ॥ युधिष्टिरने समाचार कह्यो ॥६॥ कहे जो तो
चक्रागढ पारसा ॥ नहिं तो भजो पाछा वनवासा ॥
राजा जे अरजुन पुछीया ॥ गया सांभणी विस्म-
य थया ॥७॥ वाणे तो जुद्ध करसुं सही, जेवु परठीने
उठीया तही ॥ राये तेडाव्या त्रणे भ्रात ॥ पासे बेसा-
डीने पुछी वात ॥८॥ सहदेव बोल्या तेणी वार ॥ भेंजे
गणी जती संसार ॥ जाणुं च्यारे वेदना भेद ॥ चक्र-
गढ नव जाणुं छेद ॥९॥ त्यारे बोल्या निकुल वचे-
न ॥ सांभळो युधिष्टिर राजन ॥ पूर्व पड ने पश्चिम
कहुं ॥ पश्चिम पड ने पूरव धरुं ॥१०॥ कोठ सात तणो
जे मर्म ॥ नव जाणुं कुं राजधर्म ॥ ततक्षण भीम मह-
भड भाले ग्ररी जत्यां मे प्राक्रम घणे ॥११॥ हाथे
करी पाडु ब्रह्मांड ॥ चक्रागढ नव जाणुं भंड ॥ दुर्योधनने
ठीलो गणुं ॥ पृथ्वी बांधीने प्रलेकहुं ॥१२॥ कोठ सा-
त तणो जे मर्म ॥ नव जाणुं कुं राजधर्म ॥ त्रणे भ्राथ
जेम कहीने रह्या ॥ राय युधिष्टिर दुःखीया थया ॥१३॥

हवे शोक करवो उपाय॥ शोकातुर थईने ओठराय॥ चिं
तातुर थया जेटले॥ अभिमन्यु आव्यो तेटले॥ दो
डी कुंवर सभामां संचरे॥ पग मुके धरती थरथरे॥
॥ चाली सभा मध्ये आवियो॥ मान देई नव बोलावि
यो॥ पांडु कुडी नीचुं नीहाळी रह्या॥ आवकार न को
ई जे कह्या॥ क्रोधे भराणो तेणीवार॥ सहुने मारुं
जाणे ठार॥१॥ नथी घेर पिता अरजुन॥ नव बोला
व्यो तो शं जन॥ पीता घेर होय ने वारे॥ लाड लडावे
सौ को त्यारे॥२॥ पिता वण नव बोलाये कोई॥ ए
वी वात तेने दिल धरी॥ द्रष्टि भरी सभा सामुं जोय
॥ करमायां मुख दीठां सहु कोय॥३॥ करी विमासण
पाछो रे फर्यो॥ भीमसेने जई कर धर्यो॥ केम रीसा
ई जावो छो तन॥ पुंठ न दे मुके दुरजन॥४॥ कहेछ
तो चक्रागढ पास॥ नहिं कर पाछा जाजो वनवास
॥ चक्रागढ नव जाणे कोय॥ ते माटे चिंतातुर होय॥
५॥ गाव गती बोल्यो ते अभिमन॥ काका सांभळो
मुज वचन॥ छ कोठा कुं जाणुं सार॥ सातमानो न जा
णुं पार॥६॥ सातमानुं न जाणुं रे नाम॥ त्यां छे मस
वाल तणो मुज ठाम॥ सातमो कोठो आवे ज्यांय॥ मुज
ने संभाळजे तुं त्यांय॥७॥ जे न जाणी जे तेनो सा
र॥ भारी गढने नीसरी जे बहार॥ एवी वात नव
करी ज्यारे॥ सभामां भीम लई गयो त्यारे॥ राजा

युधिष्टिर आगण ते गयो॥ कर जोडीने ऊभो रह्यो
॥हुं पुछुं कहरो आजारी॥ माटे कुंभीया महाराज
॥रह्या त्यारे मुखथी बोल्या वचन॥ तुं तो सांभण मा
हाराज॥ वसमी बात आवी छे आज॥ नथी सुझ
तुं काम के कहेजोरे॥ कोठा अकृत तणुं छे काम॥ कोन
व जाणे आठाम॥ त्यारे अभिमन्युं बोल्यो हसी
॥ जे तो वात मारे मनवसी॥ रचा छ कोठा तो हुं जाणुं
सारा सात मांनो न जाणुं पारा॥ त्यारे युधिष्टीर पु
छे वात॥ सांभणने भाई तुं साक्षात॥ रचा लेख
छे छ कोठा तणा॥ कहो भाई तमे क्यां जाण्या॥ त्यारे
मुखथी बोल्या वात॥ सांभणो काका साक्षात॥ रच
हु जाण्यो छुं मानेरे पेट॥ छ कोठानी विद्यारे ठेठ॥
मामे मुजने जणाव्यो रे साचा॥ छ कोठानो जाणुं हुं पा
र॥ रचा सातमो कोठो आवे त्यारे॥ माडी नव रया
जीराके त्यारे॥ त्यारे भीम तो बोल्यो गाज॥ सात
मो कोठो हुं नाखुं भांगी॥ रुं॥ सातमो छाणं मारीने
रे कोया॥ ते तो भांगी हुं नाखुं सोया॥ ए वी वात तो
सांभणी ज्यारे॥ मन हरख्या युधिष्टिर त्यारे॥ डी॥
धन धन रे आवन वीरा ते तो राख्युं सभानुं रे नीर॥
जेम कही पोते तत काण॥ करे आरोपी छे रण माण
कराराज सउ को विस्मय थया॥ रणमाणा पेहेरी घेर
गया॥ अभिमन्यु ऊठ्यो तेणी वार॥ आव्यो माता ने द

नोनमस्कार ॥३॥ अभिमन्युने पुछे मायारीं छेल
ईयंमण तुं करया ॥ माता कौरवे रच्यो चक्रव्यूह ॥ पु
कुरवाने लाघुं कुंयां ॥४॥ सुणी मावडी कर पोकार
॥ कंठे दीठी ज्यारे रण माळ ॥ पित्या दैत्यने हणवा गयो
॥ जाणुं तो ते रण वाघियो ॥५॥ मोढे आवे छे धान धा
पण ॥ प्रथम आगमरी सुत रण ॥ वसमा छे कौरव पु
ता ॥ प्रथम आगमरी नाना सुता ॥६॥ केटलांत रण
धरतीमां लण ॥ तेटला घा पडे नीरवाण ॥ ते माटे
कुंवार मवारश ॥ छांडो अभिमन्यु रणवट माळ ॥७॥
॥ तुं छे बाळकुंवार ते न ॥ अनगो नथी कर्यो श्रीकृष्ण
॥ तुं विना रहीश कुं श्यमा ॥ टोळा वछूटी करणी जम
॥८॥ सिंह देखी परुं पामे त्रास ॥ त्यम सांभळी थि
ईकुं नीराश ॥ जोणे बेसारीने ज्ञाण ॥ लोलकर
युं तने तत्क्षण ॥९॥ जा जेथी आणगाथा अजोछे
जाणा ॥ प्राण हरी लईजो छो आक्षण ॥ करीशुं
कहे वरावे छे तुं या ॥ रण नहिं लवा देउं कुंया ॥१०॥ ॥
वलण ॥ ॥ लवा नहि देउं रण विषे ॥
को जाणुं जाणरे ॥ वचन मातानां सांभळी,
अभिमन्यु बोल्यो ते क्षण रे ॥१॥ ओखर ॥ ॥
कडवुं ॥३१ मुं ॥ ॥ राग मेवाडो ॥ ॥
मने जाकुडो न कहेशो मारी मावडी रा टेक ॥ ॥
मा जाणे कने रणमां रणमां पेशी, नाख्यो क्षणीना

गरे॥मा जाणे विंछी करतलो॥जघे अंगे डीके ज
गरे॥मने जाणुं उनगाली॥मा जाणो ते मेघ ज क
रतलो॥ तेतो नीरजल रे जवळ जंडरे॥ मा जाणो चन
न्द्र करतलो॥ तेतो पर्वत करे रात जंडरे॥ मने जा
॥२॥ मा जाणो दीनकर करतलो॥जघो अंधकार पा
मे नाशी रे॥ मा जाणो सिंहज करतलो, तेथी हस्ती
पामे त्रास रे॥ मने जाणुं उंगाडा॥ मने जाणो मंको
डो करतलो॥ तेतो जीन्यो करडी जाय रे॥ मा मुका
व्यो मुके नही॥ तेतो ताण्यो तुटी जय रे॥ मने जाणु
॥४॥ मा जाणो हीरो करतलो॥पण तेतो जेरणने
वेंधे रे॥ मा जाणो नोळज करतलो, वडा वरीयरने
ते छेदे रे॥ मने॥५॥ मा जाणो अग्नि करतलो॥ते
तो दहे अघु वन रे॥ मा जाणो तेनव जणीये, नआ
पर सित्री तन रे॥ मने॥६॥ ॥साखी॥ ॥
जति स्नेहीने आकुरणी॥जेने वेर घणाय॥ सुजे न
सुजे मावडी॥ तेतो त्रण जणाय॥७॥ नीरधनने य
णी जकु धनी॥जेने वेर घणाय॥ सुजे न सुजे माव
डी॥तेतो त्रण जणाय॥८॥ ॥चोपाई अण
ताजनी॥ ॥ न सुजे चाकर न सुजे चोर
॥ न सुजे धन गालंतरे मोर॥१॥ न सुजे जेने पुत्री
जो होय घणी॥ न सुजे बे नारियानो धणी॥२॥न
सुजे नीरधनने धनवंत॥ न सुजे राजने राजकरंत

॥७॥ न सुझे तेने सुझरे नहि घेर॥ न सुझे तेने
माथे होय वेर॥४॥ न सुझे तेनो गयो होय आस॥
न सुझे रणथी पाम्यो होय त्रास॥५॥ सुझे सुझे
ओरु मणिधर साप॥ सुझे सुझे तेने माथेरे आप
॥६॥ सुझे सुझे लागी अवधूत॥ सुझे सुझे र
अनो ते भूत॥७॥ सुझे सुझे गुफामांरे सही॥ सु
झे सुझे तेने बीतारे नहीं॥८॥ आन घेर नथी
अरजुन॥ सुझे सुझे क्यांथी अभिमन्यु॥९॥
माटे मातारे सांभळ तुं॥ नीश्चे लवानो रण
मांरे हुं॥१०॥ करी प्रतिज्ञा बोल्योरे बाळ॥ सु
भद्रा जाग्रण ततकाळ॥११॥१०॥ ॥साखी
॥ ॥ढुं करका हुं व्यूह तणा॥ जेम हुं व
रे त्यां प्रतिज्ञा करीरे॥ सुभद्राने तेणी वेळा॥ बहु
उत्तरा सांभरीरे॥१॥ ॥ राग मेवाडो
॥ढेरीकेरा॥ ॥बोलंतो सांभळ्यो अभि
मन्यु जाणज्यो॥ सुभद्रा कंपी पडी पेटमां प्राणज्यो॥
हवे हुं थारो होरे विधाताज्यो॥ रजे कुंवर ते रणमां ज
ताज्यो॥१॥ रोती जजणा मुकी नीस्वासज्यो॥ आवी
रोती द्रौपदी पासज्यो॥ कुहीया काटे नव बोलायज्यो
॥ बडीराणीने पडी लई पायज्यो॥२॥ पुछे सुभद्रा पु
छे पंचाणीज्यो॥ क्यां तुं बोछो आंसुडां ढाळीज्यो॥ बो
ल्यां सुभद्रा कुहीया काटेज्यो॥ कुंजावी घुं अभिउ पेटेज्यो

॥३॥ द्रोणे प्रतिज्ञा ॐपरी कीधीजी ॥ अभिमन्युने मार
वो तेणे कुं जीधिजी ॥ दुःशलागयुं अतिशें खीडुंजी ॥ कीर
टी कुंवरने कांई अेक लुं डुंजी ॥४॥ साल कुटियानुं सही
केम रहुंजी ॥ कुंवर साथे न दीठी मेंवहुजी ॥ जो आ
वे वहु तो रहिये जणतांजी ॥ हाथ घसीरिंयुं आपणे
जणतांजी ॥५॥ मे माग्युं ते वचन संभारोजी ॥ जो
वंस राखवो धारो तमारोजी ॥ वहु आवे तो पुत्र
नो लायजी ॥ पछी युद्ध करवा नहिं जायजी ॥६॥ रा
ख्यो नहिं रहे कोईथी पुत्रजी ॥ आपणुं भागशे द्रो-
ण घर सूत्रजी ॥ कह्यो राजने जेवुं जणीजी ॥ अेवुं
सांभळीने उठ्यां राणीजी ॥७॥ धर्मनी पासे जा
व्यां द्रौपद तनियाजी ॥ आवी आदरे पीड विनवि
याजी ॥ कहोने स्वामि धर्म नरेशजी ॥ आपणुं मो
कलो मच्छने देशजी ॥८॥ तमारो वंस जो राखवो
जाणोजी ॥ तो उत्तरा कुरुक्षेत्रमां आणोजी ॥ कंई जा
से जो आजनी रातजी ॥ काले तो दिवसे दीसे उत्पा
तजी ॥९॥ मोकलो सांढ्यने लेई स्वारीजी ॥ वहाणे
आवे वैराट कुमारी ॥१०॥ ॥ वलण ॥ ॥
कुंवरी तेडावो सुंदरी नातणी ॥ ते मणे आपणा
पुत्रने रे ॥ विलम न करशो कंथजी ॥ जो वधारो घर
सुत्रने रे ॥११॥ ७५३ ॥ ॥ कडवुं ७३ मुं ॥ ॥
राग कहालेरो ॥ ॥ अेवुं कहीने वळ्यां पं

चाणी, समाचार ज छानो ।। परु पाणने तेडाव्या
राजे, भूपने लाग्यो तानो ।।१।। द्रौपद तनया जुहु
न बोले, जे कहे ते साच्युं ।। माटे वकुने तेडावियें, कं
ई काम नकीजे काच्युं ।।२।। पछी सेवकने मोकलीबो
लाव्या, आव्या रायनी पासे रबारी ।। नीचजात
अमो कोण ज कामने, राय तमो संभारी ।।३।। बेउ
कर जोडीने रह्या छे ऊभा, त्यां नमावीने शीश ।। युधि
ष्टिरे एक पासे —— तेड्यो, सोमो नामे आहिर ।।
राय कहे सोमा तारे सांढ छे केटली, ऊतावळी जोया
ले ।। मच्छदेशथी वकुने तेडी, आवे सवारे कालाप
।।४।। स्वामि ज सांढछे माहरे, वखाणी सोरीजस्व
ऊत्तराने तेडी लावतां, संध्या कांणतो थाया ।।५।।
वणी रबारी बीजे तेड्यो, देवो अेवुं जनामा ।। अरे
देवा तारे सांढ छे सारी, कर ऊतावळुं कामा ।।६।।
देवो कहे हुं पाणुं छुं स्वामि, सो अेक सांढ तमारी ।।
काल बपोरे आणीने आपुं, वैराट राजकुमारी ।।७।।
।।त्रीजे रबारी गंगोर नामे, तेने पुछ्युं तेडी ।। आ
त्या तारे सांढछे सजणी, जेई छे कंई बेडी ।।८।। स्वा
मि अेक सेहस्त्र बांडे मारे, तेमां केसरी नामे कहावे
ते ऊत्तराने ऊतावळी तेडी, पोहोर दिवसमां रे आवे
।।९।।वणी रबारी चोथो तेड्यो, रायको अेवुं छे नाम
।। ते आवीने ऊभो रह्यो, करीने दंड प्रणाम ।।

कहेरे रायका सांढछे तारे, दोडे खेहेली वेहेली॥ मच्छ
सुताने आणी जोईजे, कहाणुं वातां फेली॥१५॥
त्रण सहस्त्रकुं सांढ राख्युंछुं, रायको बोल्यो वाणी
॥ मनवेगीने पवनवेगी, रायतमथी केईछे अननणी
दीठा॥ पूर्वथी मुकु तो पश्चिमदिशाजे, जेक दिवसमां
जाय॥ चालतो चित्तानारे सरजी, जेनो पृथ्वीन
जडके पाया॥१६॥ मन वेगीने जुंदारे, अजिरावत ह
स्ति जेडो॥ पवन वेगीनी साथे मुको, रनादेवरनो
घोडो॥१७॥ जडियां आणी आपुं पीतावणी, त्यारे
रात पाछली पोरा॥ जुधोने काम कुं केवुं कहुं छुं॥ नहि
प्रगटे सूरजनी कोर॥१८॥ एवुं कहीने चाल्यो रजा
री, रायनी शीख जलीधी॥ घेर जईने मनवेगीने
शीघ्रे सांतरी कीधी॥१९॥ पाखरनाखीने पलाणमां
ज्युं, मांहे कमखानी कोरवाणी, हीरारत्न जडेर जडी
यां, जडीत्र दांतनी जणी॥२०॥ मणी माणक मोत
ड जडीयां, कुमखे मोटां मोती॥ कुमतां लेहेके कठवि
षेरे, दुगदुगी रहीछे उद्योती॥२१॥ लीली छव्वज
ऊपर वीराजे, घुघरा घमके कोटा॥ पछी असवार
थयो रायको, उपकारे छछेरे होटा॥२२॥ जेक कूपदी
ने जीतने सुलक्ष्मा, चणि राय जुधिष्टिर जणो॥ जी
जुंकोई श्रीछे नहिंजे, गयो रखारी जाणे॥२३॥
सांढ गई सवा पोर राते, मच्छ तणेरे लोचन॥

जेवे उत्तराने निंद्रा मांहे, आवियुं घोर स्वपन॥
२३॥ ॥वलण॥ ॥स्वप्न घोर रा
माने आवियुं, अकस्मात ऊठी जागी रे॥ थर थर
ध्रूजे कंई न समुजे, अग्नि ज्वाळा लीतर लागी रे॥२३
॥७३॥ ॥कडवुं॥ ३३ मुं॥ ॥
राग सोरठी मारु॥ ॥स्वप्न मुने लाध्युं रे
॥ हृदिया दाध्युं रे, कोण कहुं आधुं रे, स्वप्न मुने लाध्युं रे॥
टेक॥ सांभळो सुंदरी ना मावडी रे॥ में दीठी कुडीत
कुवात रे॥ स्वप्ना मांहे जेवुं दीठुं छे, थाशे महा ऊत
पात॥ स्वप्न मुने॥१॥ तेरुं हरी मारी मावडी रे
मुने कैये ते लाज्यो थोभो रे॥ मारो नमारो जेण
गयो, कंई न व पोंच्यो शो के लो॥ स्वप्न॰॥२॥ धिक धि
क मारा करम डा रे॥ कांई दीठुं नहीं नठोर रे॥ मारुं
भोजन तो जेण गयुं, केम सुकुं वगडानुं भोर॥ स्व॰
प्न॥३॥ अति आंदरे माणि ऊछियो रे॥ पाणी सींची
घेली रे॥ कुणी प्रगटी ज्यारे पुष्पनी, त्यारे मधूकर त्या
ल्यो मेली॥ स्वप्न॥४॥ जाणे कारण विनानी आंख
डी रे, केस विनानुं माथुं रे॥ मारे ले लाटे नहीं मांहलो
मारा मुडला चढाएना हाथ॥ स्वप्ना॥५॥ जाणे ऊंटडी
पर भेरी नेरे॥ चाल्यां कुने मारो कंथ रे॥ रामवस्त्र
जेक पेरीयुं, पूरवथी दक्षिणने पंथ॥ स्वप्न मुने॥६॥
लोहानुं पात्रने भीरनुं भोजन, मांहे तेलनी धार रे

सुलक्षणो जायो रमतो दीठो, कोटे करणनो हारा
स्वप्ना॥५॥ मारो पृथ्वी पडियो चांदलोरे॥ में जांगे
दीठो सुररे॥ सरोवरीयां सोडीये जइयां॥ कंई सु
क्युं सागर नूर॥ स्वप्ना॥६॥ ते शुं हशे मारी मावडीरे
॥ जाया कुलीतक दीठां कोडरे॥ सुदरशना जेम जो-
ईयां, कंई जमाईजीने जोड॥ स्वप्ना॥७॥ जेवीवा
तकरे छे जेटलेरे॥ जेवे जाएयुं आव्युं जकाररे॥
रा चक्रो करे छे राणीने, तमो मोकलो राजकुमार॥
स्वप्नमुने॥८॥ चक्रव्यूहने रची रह्याछेरे, सघळा
कौरव मात्ररे॥ अरजुन पधार्या संशयप्रेतमां, घ
कलेरो तमारो जमात्र॥ स्वप्नमुने॥९॥ ॥
वलण॥ ॥जमात्र चढशे जुध करवा॥
मोकल्यो मुने महाराजरे॥ पाछली राते पोहोंच्युं जे
ईजे॥ करो सासरवासानो साजरे॥१०॥
॥ ॥कडवुं ३४ मुं॥ ॥रागरामग्री
॥ ॥रायकानां वचन सुणीने, बोल्यांशो
तां राणीजी॥ स्वप्नतो साचां थयांरे॥ बालआज
पथी जाणीजी॥ मारी उत्तराबाईजी॥१॥ उताव-
ळां सासरे पधारो, सजे सचरीराणगाररे॥ करमे
लख्युं ते क्यांथी टळशे, भणशे तुज लखयाररे॥ मा
री उत्तरा॥२॥ रातडी मांहे धरमराजे, जाएयुं मो
कल्युं कहीने अपरे॥ राजशोभराजीजीतरो वहाजा

जे चांदलो तारे तपेरे॥मारी उत्तरा॥३॥ कुंजडां
सेहेजे नेडाह्यां रेहेजे, केहेवडावजे कांई कुडुं रा
सुभद्रा पांचाळी सामे उत्तर न देशो, रखे कहाव-
तां कुडुं रे॥मारी॥४॥ बारणे रहियेने झोकु-
हिये, सासु करे ज्यारे सादरे॥ सुभद्रा हांके तर
छोडी नाखे, तो सामो न बोले वादरे॥मारी॥५
॥वहेलां थाजो उतावळां जजो, पहोंचो नेम
सवारांरे॥कुंथजने खेम वधारजे प्रेम, जे ला-
ज्य होय तमारांरे॥मारी॥६॥ रुदन करती आंसु
डां ढलती, बोली राजकुमारीरे॥ आपटिनुं जा-
णुं न मुकिये लाणुं, क्यम रकु कोईनी चारीरे॥मा
री॥७॥ सासरवासो जावो बासो, जवुं छे मो
टांने घररे॥ माताने भणियांने आंसुडां ढरि-
यां, बेठी साढ उपररे॥मारी॥८॥ उत्तराने ली
धी उतावण कीधी, रायको घाटे नीसरियोरे॥सां
ढने बेडी वछुने तेडी, पण गवाणो घेर विसरियो
रे॥मारी॥९॥ ॥चूलण॥ ॥
विसरयो गवाणो ठाम ज्यां सांभरयो, उत्तरा
पेचा लागी सांतरीरे॥रायका पटकुण क्यां पेड्यां
कुं सासरे जाउं क्यम करीरे॥१०॥डरता॥ ॥
कडवुं॥३५ मुं॥ ॥राग रामग्रीनी देशी॥
॥ ॥अनी हांहांरे पटकुण पडियां पंथ

मांरे ॥ हनीहांहांरे ऊत्तरानुं मन गयुं ईथमांरेय
रे ॥ हनीहांहांरे सासरडे क्युम संयंईरे ॥ हनीहां
हांरे पागे लागएउ नर्थरीं घइंरे ॥२॥ हनीहांहांरे
हुछुं पीयरनी सोत्नाग्यणीरे ॥ जनीहांहांरे भुने
लोकुं ते केहरी अत्नाग्यणीरे ॥३॥ जनीहांहांरे
रायकांजे पाछावळोरे ॥ जनीहांहांरे तमो वाटे
वस्त्र लेवा पळोरे ॥४॥ जनीहांहांरे रायकोसां
ढने पाछी वाळतोरे ॥ हनीहांहांरे लयछे पंथ
नीहाळतोरे ॥५॥ जनीहांहांरे जंन्यो नणवके
वळ्यांरे ॥ जनीहांहांरे तेतो पीयरने पंथे पळ्यां
रे ॥६॥ जनीहांहांरे सुंदरीनाये सांढ मोकलीरे
॥ जनीहांहांरे तेतो मारगमां सामीभणीरे ॥
७॥ जनीहांहांरे मातायेवेणा लणवीरे ॥ जनी
हांहांरे वस्त्र मोकल्यां सरवे लाणवीरे ॥८॥ ह
नीहांहांरे गवाळो लै विसर्योरे ॥ हनीहांहांरे
ते ऊत्तरानी आगळ धर्योरे ॥९॥ जनीहांहांरे
पटकुळ लीधां हाथमांरे ॥ जनीहांहांरे जाण लवुं
सासरी जाना साथमांरे ॥१०॥ हनीहांहांरे ऊत्त
राते व्याली हरखरींरे ॥ हनीहांहांरे जानपरण्या
पीऊने नरखरींरे ॥११॥ जनीहांहांरे रायकासांढ
डांकी ऊलावणीरे ॥ हनीहांहांरे नेमनाथ लय मु
ननेमणीरे ॥१२॥ हनीहांहांरे च्यार घडी हांगेआ

थियोरे॥ जनीडांहांरे॥ अेवे रजारी रणमां गयोरे
॥४३॥ हनी हांहांरे संजयेवाणी अेमकहीरे॥ हनी
डांहांरे अे कथा जेटले रहीरे॥४४॥ जनीहांहांरे
उत्तराने आणउं गयुंरे॥ जनीहांहांरे जेटले सै
न्यमां रीसुं थयुंरे॥४५॥ ॥वलण॥ ॥
सैन्यामांहे रीसुं थयुं॥ ते संजयवाणी जोयरेरे॥
अभिमन्युं रणमां पढ्यो॥ ते सामर्थी कीधी करेरे॥१॥
॥टीक॥ ॥कडवुं॥८३मुं॥ ॥राग
गोडी॥ ॥संजय कहे भूपती सुणो॥ म
हिमा कहुं सुभद्रा तणो॥ पाछलीर जनीर हि घडी
यार॥ त्यारना उठ्या क्षत्री कुमार॥१॥ अभिमन्यु
ना सभाने सार॥ ते सरवे उठ्या तेणी वार॥ मन
मांहे समरी मोरार॥ रणमांहे जवानी रघार॥
२॥ पछी दंत धावनने कीधां स्नान॥ दीधां जप
जनने दान॥ राय युधिष्टिर जेता वाट॥ जावी
य कुत ते थाय उठ्या ठाट॥३॥ सुभद्राजी पंथ सुवे॥ ज
आवी यकुत ते दुःख रूये॥ जगयो अभिमन्यु उताव
ळ घणी॥ संभाळी वेणा जटकर्म तणी॥४॥
लाव्यो माता कवच ने टोप॥ मारे छे कौरवपर कोप
॥ जाव जेक जेकने रणमां हणुं॥ कुःजदाणुं कुं कु
पहीतणुं॥ पा॥ छे जाणस युधिष्टिर ने जकुं॥ जेक
लना थाके साछे सकु॥ हवे लई झझाने आपुं आंथ

२॥ चक्रव्यूह जीतवानो भेदीं भार॥३॥ कहे बनु
नी त्यो आपुं आयुष्य॥ गर्भघरमां नहिं शरीर शुद्ध
॥ अरे दैव हवे शुं थशे॥ चक्र न आवी ते विघ्न हशे
॥४॥ संताडी आयुष्य जोणवा नया॥ नेम तेम वा
र लगाडे माय॥ अभिमन्यु कहे सुणो मावडी॥
शी तुने वार लागे छे आवडी॥५॥ संग्राम करवा थि
य असुर॥ कौतक करशे मा सउ सुर॥ कहेशे काले
सुभद्रे शुं भड्यो॥ जीघो मारे आवीन वरशड्यो॥
६॥ अेवुं कहीने आघो पड्यो॥ गर्भ आयुष्यने पा
छो वळ्यो॥ पेरयुं कवच सब कुवरजी॥ थनार वा
त लेसाटे लजी॥७॥ लीला अश्वने लीली ध्व-
जा॥ सारथीं जे कीधो रथं सजा॥ जड कटीये आंध्यो
आण करी॥ चढ्यो रथपर व्यम शोले हरी॥
८॥ जेवे प्रगटे भास्कर ना कर्ण॥ ते वळा नम्यो
गर्भ धर्मने चर्ण॥ शुं धर्म धोरिंधर जेरी रह्या॥
भो सामा शत्रु तत्पर थया॥९॥ आवो इडा
त्या दीकरा॥ तमो शत्रूने जीतशो जरा॥ हवे घे
हला थाओ सघळा जेधा॥ अेवुं कहीकरयो सेना
रोधा॥१०॥ जइ कुंवर कुंताने पाओ लागया॥
संग्रामनी आज्ञा मागवा॥ अेवुं कही मोक-
ल्यो कुमार॥ चक्र जरथे लगाडे छे वार॥११॥ यु
धिष्ठिरने मन अेवी वात॥ लागे वार रक्षा करे मा

ताा ले आरिरी। वचन कहे सतीाातो कुंवर न मरे
को छेनी वतीा।पा।अभिमन्यु कुंताकने गयो ।।पा
अे लागीने ऊभो रह्योाा चक्रागढ लेवाने काजा।
मुने आज्ञा आपोने आजा।कडा।द्रोणे प्रतिज्ञा की
धीछे घणी ।। माताजी मुने मारया तणी।।पण तेथ
की बीहीतो नथी कुंया।अेभिक्षुक मुजने करशे रंक
।।छिाा त्यारे अेवुं बोल्योरे बाणा।।त्यारे कुंताने पी
पेट मांकूाणा।।जेवारे आदरियुं छे द्रोणा।।तो हवे कुंव
रने राखे कोणा।।टा।नर नारायण जन्यो नथी।।
कौरवे कपट कीधुं सर्वथी।।ले मुकीने गया जदुराया।।
तो कुंअेनी कइ रक्षाया।।ढाल।।चली हलाेफुले भेंकृा
कौरव करे।।तो अभिमन्यु मारयो न व मरे।।पछी स
तिये तेड्यो पोताकने।।आव्य रक्षा बांधुं हुं तने।।
र.।। ।।ढालणा।। ।।आाध्य तु ले नेर
क्षा कडुं।।पण राखनारो तो श्रीहरि रे।।जन प्रेमानंद
अेम कहे।।पछी रक्षा केई पेरे करेशे।।रीा।टडपा।। ।।
कडवुं ८मुं।। ।।राग मेवाडो।। ।।
कुंता कहे छे आो कुंवर मारा, रणमां ते रण देवा सह
यजी।। मस्तके महादेवनी रक्षा, त्रगुटीये अन्नाय
जी।। कपोले कार्णीकानी रक्षा, जंघा जे जगर्थी रेज
।।अंबिकानी आांबडीये रक्षा, श्रवणे रामण सारिंगध
रजीरिजी।।रा।।दंते दीनानाथ रजयाणा, रसनाजे

रणछोडजी।।कहे राजे रुक्मणीनो स्वामि, स्कंधे देव
तेत्रिस कोडजी।।३।।पेटे रक्षा पंचे[1] कन्यानी, वांसे
वासव[2] धीरजी।।कटीए कुसीक ऋषीनी रक्षा, हस्ते ह-
नुमंत रूपीशजी।।४।।चरणे चार दिवस रजवाणी
जळवाणे अमर ईशजी।।अंधारे शेषनागनी रक्षा
जेणु धरने शीशजी।।५।।सरवांगे सोमनी रक्षा,
दिवसे दिवा करजी।।आयुध सरवे अंगे न अडके,
क्षमा करोने अमरजी।।६।।लोह काष्ट ऊडकने अग्नि
ते नहिं लागे अंगजी।।ध्यान धरजे धरणीधरनुं,
रहेत रेहने संगजी।।७।।मेघश्रीधरने साहेर रा-
जे, नासिकाए नवकुणनागजी।।मारगे गणप-
ति तुने राखे, युद्ध राखे यागजी।।८।।अस्त्रे पारव-
तीनी रक्षा, रोमे लार अढारजी।।कुंता कहे छे अरे
कुंवरजी।।हाथे युद्धने संघारजी।।९।।सात तांतणा
सुतरना बांध्या, पछी वळाव्यो कुमारजी।।जेथे ब्रा-
ह्मणनुं रूप धरिने, सामा आव्या विश्वाधारजी।।
१०।।हाथमां लाकडी झाली करजी; काया कीधी घरडी
जी।।कडकडाट रव दाढकां वागे।। ऊठता दांत कडकडी
जी।।११।।मारगमांहे अलिमन्युने, मोहन आवि
मळियाजी।।हाथ झाली हरि एम बोल्या, क्यांथी
आवो छो तमो जणियाजी।।१२।।घोर डाजा कोणे जां-
ध्या छे, क्यां आवे छे तावनी करेणीजी।।तुं सरजो

१. पांच सतीयोनी. २. ईंद्र.

ने श्रो थयो रोगीयो, देखी मुने अदे छे करेणीजी ॥ २७ ॥ पछी अभिमन्यु एम बोलीयो, अहेशुं बोल्या कृषी रायजी ॥ हुं नवि धुं जुद्ध करवाने, रक्षा बांधी छे कुंता मायजी ॥ २८ ॥ एवां वचन सुणी कुंवरकेरां, कृष्णे मुरछा पामीजी ॥ अरे पापी एशुं बोल्यो वचने अंतर दाधीजी ॥ २९ ॥ पिता तारे त्रण लोकने, धनुष्ये ढंढोल्युंजी ॥ अरे अभिमन्यु जालथी तें, नाम अर्जुननुं बोल्युंजी ॥ ३० ॥ मत्स्यवेधने पांडव वन जाण्युं, वणिजी त्या श्री रांजुरायजी ॥ ते वेण कोई नोती पांधी, अर्जुनने रडायजी ॥ ३१ ॥ कपूत पेट पड्यो पारथने, ज्यारे जतरो देसी साडुंजी ॥ अमो तो परमारथकुं छुं ॥ पण कुजलाजरी तायुंजी ॥ ३२ ॥ कुंताथी शत्रु मरता होय तो, रक्षा बांधे नीकुळ सहदेवजी ॥ तारो बांकु कशो नथी, छे छेकरवाहीनी टेवजी ॥ ३३ ॥ मामो तारो त्रणरी तो, दुःलारी लुगडीरीजी ॥ अर्जुन तो अदकुं नहि करेय पण छे दरो तारुं शीशजी ॥ ३४ ॥ कदापी तुं कौरवने जीतेरा, करीने संग्रामजी ॥ तो तुजने को नहि वखाणे, थाशे डोशीनुं नामजी ॥ ३५ ॥ एवुं सांभळी अभिमन्युजे, तोडी नाख्या तंतजी ॥ धन धन कही अरजामांहे, अन्तरिक्ष हुवा लगवंतजी ॥ ३६ ॥ जानंदपाम्या अभिनारी, ने रक्षा कीधी होकजी ॥ ब्रह्मानो

मार्यो मरत नहिं ते, हवे सुणो नमो नमः तो कृष्णा॥२३
॥अभिमन्यु राख्यो संग्रामे, न भीड्यो कोई कृष्ण॥
॥ब्राह्मण ते भगवंत न भण्या, सायुं मान्युं सुभ
द्र॥२४॥ ॥वलण॥ ॥सुभद्रा
सायुं मानीयुं, कुंवर ते रण मां पणेरे; अन प्रेमानंद
एम कहे॥ उत्तरा स्वामी शी पेरे भणेरे॥२५॥क
॥ ॥कडवुं॥ ३८ मुं॥ ॥राग राम
ग्री॥ ॥सासु कुवे छे वाटडीरे॥ उत्तरा
रे नव आवीया॥ रजनी वेरी थयो के, बालकरम
ने भावी॥ सासु कुंजे छे वाटडीरे॥ उत्तरा॥१॥
वायरो वित्यो नीसा तणोरे, उग्यो जो पेलो भा
णजा॥ हवे पुत्र राख्यो न वरहे, जोयुं करयुं भगवान
॥सासु॥ उत्तरा॥२॥ युधिष्टिर दुःख मन धरेरे॥ रो
ओजी आपडी वाररे॥ जेवे कुलाकने थी जावीयो,
अभिमन्यु कुमार॥ सासु॥ उत्तरा॥३॥ जोकाकाके
मउलनारवारे, धरोने आयुद्ध जा॥ जरे सेन्यापति
रंग जेरी रह्याछो, हवे नीश्चे करवुं युद्ध॥ सासु॥ उत्त
रा॥४॥ लाव्य सारथी रथनेरे, कहेता मांहे लाव्यो
जा॥ सेन्या सरवे तत्पर थईने, सेन्यापति ते आ-
व्यो॥ सासु॥ उत्तरा॥५॥ पछी युधिष्टिर युद्ध चड्या
रे, आन वात विचारीजा॥ नीरम्युं ते टणशे नहिरे,
करता हरता मोरारी॥ सासु॥ उत्तरा॥६॥ नीर

घोषनीशानो गरगडेरे, ध्वज फरफडायजो॥शर
णाईनफेरीनवनवांरे, नोबत ऊणऊणाया॥
सांभळ उत्तरा॥३॥कुंख्यो घोरा मुखगाजतेरे॥हे
षारव रणतुरजो॥लोहमय बखतर पेहेरीयांरे, शां
ढ्याछे रणतुर॥सांभळ उत्तरा॥४॥हसलाफणा ब्र
रणीयारे॥हयचक्रे हणहणाटजो॥फाखरा फुछीने
हरणियारे॥याले छे रीणरीणाट॥सांभळ उत्त
रा॥५॥वायुवेगीने वां करीयारे, लसानाछेनायंता
जो॥पीणा पाखरिया पोपटीरे॥पारेया पाणीपंथा
॥सांभळ उत्तरा॥६॥घुंटघोडाने गंगाजळारे
॥गोराचालेछे घेलाजो॥ऊंचा ऊंट मुखाने मार-
खियारे॥नणे चालेछे नणनारेला॥सांभळ उत्त
रा॥७॥हाथी अकु आगण फस्यारे॥ऊपर रीतलेछे
अंबाडीजो॥ते लेईने आंसु लरे छे, सुभद्रा ने माडी
॥सांभळ उत्तरा॥८॥माटे वकु नायियांरे, ल
यछे हथ तमारोजो॥मणिने वंस वधारतांरे, मानु
निजतो अमारो॥सांभळ उत्तरा॥९॥निकुणसह
देव तेडीयारे॥सुभद्रा जे तेणी वारजो॥मारा कुंवरने
कोछे नहिंरे, अेक तमारो आधार॥सांभळ उत्तरा॥
१०॥मोरारी मुकी गयारे॥हिरोछे कांई अेक गमतुंजो
॥पुत्रनुं प्राक्रम चाधियुंरे, ते अमे नथी समतुं॥सां
भळ उत्तरा॥११॥हियरतम आयारेछे किशोरे,

एवुं कहीने रोषे भर्योरे ॥ निकुळ सहदेव संयम्यारे ॥ अ
खुडां ते जोई ॥ साखु ॥ उत्तर ॥ १५ ॥ पछी यदी सैन्य
पांडव तणीरे, जकु पेरे विर विशाळे भर्यो ॥ प्रह्मांड तोग
ळतुं थयुंरे, दुंदुली त्यांहां गाजे ॥ साखु ॥ उत्तरा ॥ १६ ॥ ग
लीभ युधिष्टिरने साळकीरे, वळी द्रष्ट दुमन भर्यो ॥ पं
र रथीनां लुथ छे आगण, चाले सुरअभिमना ॥ सा
खु ॥ उत्तरा ॥ १७ ॥ वैराट द्रौपद कारी पतिरे, पुंठे कुंती
जोन भर्यो ॥ पांच पुत्र द्रौपदी तणारे, ते चाले आगण
लई कीन ॥ साखु ॥ उत्तरा ॥ १८ ॥ निकुळ सहदेव
सोडे रह्यारे ॥ सुलटने कर आलास भर्यो ॥ अेक कोरी हरख
डे रे, आगणथी ते पाया ॥ साखु ॥ उत्तरा ॥ १९ ॥
वलण ॥ ॥ पाणाने असवार सरवे ॥ सैन्या
जणी पंथे पणीरे ॥ दिवस घटिका च्यार चडतां ॥ आ
रणमां उत्तरा मणिरे ॥ २० ॥ टली ॥ ॥

कडवुं ॥ ७१ मुं ॥ ॥ राग नटनीयाना ॥ ॥

मणी महेला मारगमांहे, वाहन विना पाणी ॥ स
णसैन्याने लेवा लागी, ल्यम भुख मृगली जाणी
॥ १ ॥ हणहणाट करती हयहस्तीनी, डींडती दीठी ढार
॥ तेना असवार सउ अचरत पाम्या ॥ नर्घणे निरखी
नीरधारा ॥ २ ॥ नेत्र मात्र जोता मोह पाम्या ॥ पियो
दिन्न मानव काम ॥ पछ्यां चीत्तने आज भा पडिया,
पधुरीने लगाम ॥ ३ ॥ रथी सानकरे सारथीने,

ઉત્તરાઅભિમન્યુવિહારકરેછે.

क्य हांके प्रेमघ पासा॥ मोह्या सारथी स्थीर थयारे॥
रीरे॥ पड्या परोणा ने रारी॥८॥ था यानंत्र सरवे रह्या
वानतां॥ राज्य ओले छाना॥ वगाडनारा अशुद्ध
करीने, कुटे प्राण पोताना॥ पा विप्रीत ध्यन गृ-
ही सेवक, नाकुडी ओ उंध्यी कीधी॥ पाणा मोह पामी
पड्या प्रथ्वी, जाणे मदिरा पीधी॥१॥ को तण अश्व
सेवक मुक्या, हस्तीथी मावत पडिया॥ मांहोमांहे
हस्ती घोडा, सामा सामी लडीया॥ ७॥ सातशोणी
धणमोहुं रे सरवे, देषी उत्तरानुं रे अंग॥ वाहन छु-
ट्यां करे कीकियाडा, पड्यो सेन्यामांहे भंग॥ टो जे
कु उपर थई जेहु तन ले, अश्व हिंडे ताणी॥ जयणा
सवणी सेन भंडाणुं॥ वात कोअ ने नव जाणी॥ ला
राय युधिष्टीर थया उभा॥ जाएयुं आव्या पितराध
रालीम साजकीने सेन्यापतिरे, गया ज्यां शण घाई
॥६॥ रीरमाया रे सुलट सन थई भाल्या, कुंई क वाह
न चडीयां॥ जोवे अभिमन्युने उत्तरा राणी, जा-
तां दृष्टे पडियां॥ ॥ ॥ अभिमन्युजे उत्तरा निर
षी, उत्तरा जे निरख्यो अभिमन॥ नरनारी जेणी
रुपवखाणो॥ ब्रह्मा तु जने धन्य॥ ॥रा॥ अन्योन्य
न्य मिट मणि रे॥ जोण जे नहि कोइने॥ जे तां जे
तां तृप्ति नपामे, चंद्र ज्योत जुगम मोने॥ १३॥
उत्तरा जे अभिमन्युने देषी, नैणे लरियां आंसुं॥

आया स्वामिनो हाथ न आव्यो, अवतार सीधो
हांसु ॥ ६ ॥ हरिहर ब्रह्मा जे मणीने, जे पुरुषने छेध
डी जो ॥ ध्यंपरु वरणुं शरीर नंनु ॥ रीतुं कनकनी जोजेम
दीयो ॥ ७ ॥ पा धनकुंज ननेता केरी, धन कुटुंब परिवार
॥ धन्य नारी वृतकरनारी, नेने आवो हुलोल रथासा
रदा ॥ मे पापणीये शंठ पुन्य नकीधुं ॥ तो आवो स्यां
थी स्वामी ॥ जेम उत्तरा दुःखने धरती ॥ पछी सामो
मोह्यो स्वामी ॥ ८ ॥ अलिमन्यु मन विमासे, कोण
हरी जे नारी ॥ जेना रूप आगळ छे इंद्राणी, कमकार
ती नय करी ॥ २ ॥ महा मोटा जेगेश्वर सरखा ॥
जे आगळ थाय आधिन ॥ मृग नयणी चपळ अंज
न ॥ जपिवा लाणे मीना ॥ ३ ॥ केरी वेरी स्यामा नोरे
वरणे ॥ विषधर राज्य थाके ॥ समाचार पुछुं कयम जेने
॥ ध्यो हिरि ॥ विंट्यो कंकार ॥ ० ॥ ॥ वलण
॥ ॥ विंट्यो कंकु यारे पासे ॥ कयम जोल
वुं नारी रे ॥ पछे युधिष्ठिरने समाचार पुछ्या ॥ सन्या
मुकी विसारी रे ॥ री ॥ ८० ॥ ॥ कडवुं ॥ ४० मुं
॥ ॥ राग केदारो ॥ अलीमन्यु
ओम ओचरे रे ॥ धर्मरायशुं विनती करे रे ॥ कोण
परघरे पंथमां प्रेम हारे ॥ ॥ कपट लावते मुजने
नथी ॥ जे अ जणा आवी क्यां थकी ॥ सर्वथा
सगीनुं मन न पाम्यु मुहारे ॥ रे ॥ ॥ टाक

॥ ॥मुद पाम्या रे मन विषे, हेप्पी रामानुं
रूपा ॥ अभिमन्युनां वायक सांभळीने, बोल्या यु
धिष्ठिर भूपा ॥३॥ भूपति कहे रे भत्रिजजे, भाम-
नी छे तारी ॥ उत्तरा जेवुं नाम अनुं ॥ वैराटरा
जकुंमारी ॥४॥ जेह तुजने नथी जोणती, रही
छे मीट ने मांडी ॥ मैं तेडावी वेगे वहुने ॥ मोकली
ने शांढी ॥५॥ वात सुणतां थयो विस्मय ॥ नैणे
चाल्यां जळपूर ॥ दीठी कांन्ती कमळा केरी, कुंथ
यो कामातुर ॥६॥ सेना सरवे चालती कीधी, रण
रच्युं दृष्ट दुमन ॥ युधिष्ठिरे ते मारग मांहे, तणा
व्युं रीझिर लोचन ॥७॥ धर्मराया गया रण मांहे
रच्यो कर्ठ संग्राम ॥ तन्या मुकी अभिमन्युये
दृक्ष पाम्यो छे काम माटे ॥ उत्तरा आवी अंतःपुर
मां, दीठो सुंदर स्वामी, में कोण पुन्य पूरवे कीधां ने
स्वामी आवो पामी ॥८॥ हर्ष आंसु आव्यां ने
न्योने, मळ्या कुदीया काटे ॥ अरे दैव तें आ शुं की
धुं, वियोग पाड्यो शा माटे ॥९॥ संजय कहे सां-
भळिये सायुं, धृतराष्ट्र राजन ॥ पछी अभि
मन्युये उत्तरा नारीने, आपियुं रतुदान ॥१०॥
अनुगम घडी त्यां रम्यो लेह्लो, करी स्नान सज्यां
आयुद्ध ॥ कां जजणा छे तारी आज्ञा, कुलउं
छ करवा युद्ध ॥११॥ कुडी कंन्या कुडी कन्या, परण्यो

त्यारे कह्युं श्री हरि ॥ तेटला माटे प्रेमदा में, तुमनें
मुडी परहरि ॥ ६० ॥ विधाताए जे लख्युं छे, ते आग
णथी थाय ॥ आ लमेण पहवो आपणो, तेकरतां
कुलोल नन्मय ॥ ६१ ॥ अने आवी तुमने लणी कहे
तां तो, श्यम रहे विलोग ॥ सुख प्राप्ती हवी हमणां
त्यारे टल्या करमना लोग ॥ ६२ ॥ ॥ वलण
॥ ॥ टल्या कर्मना लोग महेला ॥ जेवुं क
हीरण यालीयो रे ॥ उत्तरा अे अलिमन्युनो ॥ य
रीने छेडो झालीओ रे ॥ ६३ ॥ ढाल ॥ ॥
कडवुं ॥ ४१ मुं ॥ ॥ राग केदारानी चाल
॥ ॥ अेम बोल्यां उत्तरा नारी ॥ स्वा
मी वात सांभळोने मारी ॥ अवतार निरगम्यो
आळे ॥ समागम सरल्यो आ काळे ॥ १ ॥ पातळि
या पीउजी मारा ॥ तम लोग नथी कुदारा ॥ मारं
प्रगटयां करमनां करतुं ॥ कोकुं रांकडीने तमो लखतुं
॥ २ ॥ आपण केटले दहाडे मळियां, ॥ दुःख आलि
तरनां टळियां ॥ रुडी प्रीतलडी पछे थावा ॥ पण
नहिं देउ तमने जवा ॥ ३ ॥ नारीने नाथजी धन्या
सुखे पाळे ने आपे अन्न ॥ लाड आप मामो नेम
डी ॥ घणुं करे तो पेहेरावे साडी ॥ ४ ॥ सासु ससरो
ते सघळी घणी माटे ॥ आकी नहिं को सासरीआंनी
वाटे ॥ नणदी दीयर ते मन लणे ॥ अेने कंथ विना

अभिमन्युनो पंवाडो.

शेणं माने ॥ पेटा धनार करी ते देखरीं थावा ॥ पण न
हिं देशी तमने जया ॥ रिपु जीत युद्ध करीने थाक्या
॥ शाब करशो तमारा रे काज ॥६॥ तो तमारे शाज
ने वढवुं ॥ बांधी बाकरी कौरव पर चढवुं ॥ ज्यारे जेम
कह्युं शीरनामी ॥ त्यारे बोल्यो अभिमन्यु स्वामि
॥७॥ मीथ्या करवी मन अभिलेषा ॥ नहिं टळे करम
नी रेखा ॥ जे करी पेसे कुंजरना दंता ॥ तो चरण न मु
के बळवंत ॥८॥ शरीर थई जय चुरे चुरा ॥ तो चरण
न च मुके सुरा ॥ केला जेरु वार छे रे मरवुं ॥ तो संग्रा
मथी शुं रे ओसरवुं ॥९॥ माटे प्रेमदा पालव मुको ॥
तमो चतुर थई केम चुको ॥१०॥ ॥ वचण
॥ ॥ चतुर थई मां चुको तमो ॥ जव जव घे
र कुल्लागरे ॥ छेडो मुकी मच्छ सुताजे ॥ आली घोड
ली आनी चागरे ॥१॥ जईए ॥ कडवुं
१२ मुं ॥ ॥ राग वेराडी ॥ ॥ हुं तो
युद्ध जवा नहिं देउं रे ॥ हो सुलक्षणा जया ॥ तमो
वाघो तो वीज घोरी पीउं रे ॥ हो सुलक्षणा जया ॥
तमो चालो तो रावळजी ना आण रे ॥ हो सुलक्षणा
जया ॥ तमो चालो तो काढुं मारा प्राण रे ॥ हो सुल०
॥ मारा शरीरना शणगार रे ॥ हो सुलक्षणा ॥ मारा
कंठना कायण हार रे ॥ हो सुलक्षणा जया ॥ टेक ॥ ॥
॥ पाच पिता नथी तम पाशे ॥ नथी श्री हरजी मामा

से॥ द्रोणगुरुने रचणा जोइ न जसे, अवु छे तेमना
सामारे ॥ हो सुलसा०॥९॥ अणचिनाबेवुं अपसेर
स्वामी, टोळा वरसूटी जेम करणीरे॥ होने आधारे
मुकीने अवछो॥ आ कीया अनमनी करणीरे॥ हो
सुलक्षा॥ १०॥ कर्म ब माहं अेवुं बांधुं ने, न आवी
कुआगळे दनरे॥ स्वामिज मारा युद्ध संधारो, मु
ने रोती मुकोछो केम वनरे॥ हो सुलसा०॥११॥ वैरा
ट मारो पिता कहिये, सुदरशना मारी मातरे॥
में तो तमने नव जोणबीया, अ्यारे आव्यो चोरी
मां हाथरे॥ हो सुलसा०॥ १२॥ अरजुन सरखो
वनसरो मारे॥ सुलक्षा सरखां सासुरे॥ कृष्ण स
मा मामो ज मारे, रणवट अवो तो कांसुरे॥ हो
सुलसा०॥ १३॥ अरजुनना तमो तनय कहावो,
वसुदेवना पुत्रीनरे॥ कृष्णना तमो लांणेज कहावो
॥ लीम तणा ल त्रिनरे॥ हो सुलसा०॥ १४॥ रोण
कणानो जेम चंद सोहे॥ तेवी रयो तमारीरे॥
अेवुं हस्तीनापुर जे साएु तेवी, कुं अरधांगनानो
रीरे॥ हो सुलसा०॥ १५॥ रांज्ञस तमने अणीमें
कर्यो तमारो संगरे॥ अे लणतज्ञ आपडो तो,
केमे न अरपत अंगरे॥ हो सुलसा०॥ १६॥ कौरव
उपर क्रुध लेईने, अजो छो अुद्धे आवरे॥ अमथुं
आपण वढीने मरवुं॥ तमकाज लोग वरीरा अरे॥

हो सुभद्राना॥ प्रात मो स धारो स्वामी युद्धने रे, मुने
सोंपी तेकोने हाथरे॥ वचन सांभळी उत्तरा केरां, बो
ल्यो अभिमन्यु नाथ रे॥ हो सुभद्राना॥ नया॥ ७॥ ॥
राग ध्याल तो॥ देशी जीजी॥ ॥ गोरी मारी मे
लो घोडीलानी वाग रे॥ कुंवर रावतणी रे॥ चतुरा
नारी रथ चलण दो माग रे॥ कुंवरी रावतणी रे॥ प्या
री मारी मारगमां रीह पल्लवो रे॥ स्वसुर सुता सात
पेढीने रीह लल्लवो रे॥ कुंवरी रावतणी रे॥ टेक॥ ॥
१॥ने शने नारी मुजने रोको छो, हवे स्हुं तेडे छे पेरे लल
रे॥ युद्ध चढ्यो श्याम पाछो वळुं हुं॥ मारुं मांसरीय
ण न भाय रे॥ कुंवरी॥ १॥ युद्ध करीने संभ्या जे आवुं
॥ नहिं डरयुं हुं मनरे॥ कर्ण द्रोणने कुरोणी नाखुं लो,
हुं अरजुन केरो तनरे॥ कुंवरी॥ २॥ आपकुं रूप मेंतो
नो तुं जाण्युं॥ सांभळने मुज नाररे॥ हाथे कडीने
आव्यां होत सो॥ नवल लकुं रणमो भररे॥ कुंवरी
॥ ३॥ मुद्र करवा हुं तो जाउं छुं, जेह वार लावे लगारी
रीरे॥ मोरा मण लई पेहेलुं ऊभड कडू हुं तो, छेडुं मा
हाडुं रीसरे॥ कुंवरी॥ ४॥ मामाजे मनगमतुं करयुं
छे, मने पारा जांघी परणाव्यो रे॥ कूडी छे कन्या जेम
करीने, प्राण पोतानो अर्प्यो रे॥ कुंवरी॥ ५॥ युद्ध
करवाने असुर थाय छे॥ सांभळो स्यामा वात रे॥ र
णवट थी जो पाछो वळुं तो, मारां लाजे मात ने तात रे

॥ कुंवरी ॥ ३॥ केवळ क्षत्री थई पाछो वळुं तो, मारे रङ्ग
ने कोई न लजरे ॥ जिवुं जाण्युं छे में सत्यानी मध्ये ॥
गोरी लोक हसावत थायरे ॥ कुंवरी ॥ ४॥ युधिष्टिर
मारी वाट जोता हशे ॥ सांभळने मुज नाररे ॥ युद्ध
थी उगरया तो आवी मळीशुं, नहिं तो पेले अवता
ररे ॥ कुंवरी ॥ ५॥ वचन सांभळी वरज केरां ॥ गळ
राई न सुझे पंथरे ॥ रुदन करी करी पालव झाल्यो,
मुने मारीने जव मारा कंथरे ॥ कुंवरी ॥ ७॥   ॥
हेरी ह्रीरा ॥ राग परज जो ॥   ॥ मुने मारीने
रथडा खेडरे ॥ आणाराजरे ॥ मने युद्धे ते साथे तेड
रे ॥ आणाराजरे ॥ १॥ आपण सरखा सरखी जोडरे
॥ आणा ॥ मने जुद्ध जोयानां छे कोडरे ॥ आणाराणा
रा ॥ लावो कुंधाउं हथीआररे ॥ आणाराजरे ॥ कुरु
कौरवनो संहाररे ॥ आणा ॥ ३॥ छांडी जुध वळो
घेर आजरे ॥ आणा ॥ मारा बापनुं अपावुं राजरे
॥ आणा ॥ ४॥ नारी केरी समूळा कढाडरे ॥ आणा ॥
रथ उपर देह पछाडरे ॥ आणा ॥ पांमा रुं जे खनी
युं लरपुरसे ॥ आणा ॥ मने मेलीने चाल्या दूररे ॥ आ
णा ॥ ६॥ में तो शोरे कीधो अधर्मरे ॥ आणा ॥ मारे कि
या जनमनां कर्मरे ॥ आणा ॥ ७॥ में हुं तो वलो वघतां
तोडीरे ॥ आणा ॥ में तो धावतां घेन वछोडीरे ॥ आ
णा ॥ ८॥ में तो वेहती नीक   दीधो पागरे ॥ आ-

पाराजनरे॥जीलायनमां मेली आगरे॥आणा
॥एमां मेंतो सुतां गाम आणाव्यांरे॥आणामेंतो
कुडां कुलंकु यडाव्यांरे॥आणा॥६॥पछी आव्यो अ
भिमनरे॥घेलीराणीरे॥तमे वात विमासो मन
रे॥घेलीराणीरे॥बीवा मारा ससरआलाई अंध छे अ
रे॥घेलीराणीरे॥नारीते नथी लारे लेअरे॥घेली
राणीरे॥बीरा॥मुने पाटा आंधीने परणाव्योरे॥घे
लीणा॥कुडी कंन्या कुडीने समजाव्योरे॥घेली॥८॥तु
एकु तो नहिं लुलुं मन मांथी डंसरे घेलीराणीरे॥
मामा कृष्णनो जनने वंसरे॥घेली॥९॥यजीआ
स्यां उत्तरा नारीरे॥आणा राजनरे॥स्वामी वात सां
लणो मारीरे॥आ॥पाराजनरे॥१०॥मुने नथी सुकलो
कुई पंथरे॥आणा राजनरे॥मुने मारीने जओ मा
रा कंथरे॥आणा राजनरे॥११॥ ॥यवलण
॥ ॥मारीने जओ मारा कंथ अज्ञान
हिं तो तेडो साथरे॥मरछ सूता यणी जोयरे॥
स्वामिनो झाली हाथरे॥१॥ए ढपा॥ ॥
कडवुं॥४३मुं॥ ॥राग धनाश्री॥ ॥
पीउडिरुं पारीरे यारो॥आजनी रजनी कुई पेरेज
रो॥पीउडिरुं थारीरे यारो॥टेक॥ ॥वीरा ने साद
वढवाड करो, चक्रावो ते जीतयो कपरो॥तमे छन्नु
छो नाहाना आणा॥माटे मारा पेटडीआं मां छणा॥

पीउरीउं धारीरे धारी॥ ॥ गदने मुजे रह्या छे द्रोण
॥त मनेन्जत्यानुं कस्युं छे पोण॥ प्रतिज्ञापणरे प्र
तिपाण॥ माटे मारा पेटडीयामां कांण॥ पीउरीउं
॥२॥ शकुनी कौरव पापी कर्ण॥ तेने दीठे पामीये
मर्ण॥ दुष्टने दया नहिं रे मराण॥ माटे म्हारा पेट
डीयामां कांण॥ पीउरीउं॥३॥ तेन्हथसरखा ते
क्रा छे नवा॥ महा त्नयानक त्नुरी स्त्रवा॥ कृतवर
मा छे कृतांत कांण॥ माटे मारा पेटडीआमां कांण॥
पीउरीउं॥४॥ कौरव साथे दुर्योधन॥ मननो मेलो
दुश्न्यारीन॥ यद्र्वा मोटा तेना वाण॥ माटे मारा
पेटडीयामां कांण॥ पीउरीउं॥ पाअभ्वस्था मा ते
क्रा माहा महत्रा॥ वणीसींह सरीखो छे रास॥ तम
ने नाखेरो शरनी त्नण॥ मारे मारा पेटडीयामां कां
ण॥ पीउरीउं॥५॥ प्राण केरो धरसे परस्नाद॥ अं
त्रीस ग्रंथाकूने उज्जरपात राअग्न्यारूत्रनी उड
री आण॥ माटे मारा पेटडीया मां कांण॥ पीउरीउं
॥७॥ अत्रायुद्ध धारा रेहरी वरसी॥ त्नूंगण भुराण
गदा खडग करसी॥ ते वेणा रीकरसो स्यामियारन
॥ माटे मारा पेटडीयामां कांण॥ पीउरीउं॥८॥ का
करीतो अल्प सगाथो॥ अरजुन होयतो जाये
घार्ठ॥ नथी पासे मामा श्रीगोपाण॥ माटे मारा
पेटडीयामां कांण॥ पीउरीउं॥ ए॥ जांम्ख्डीमारी

जमणी डाळ्यो।। हुंहीयामां दुःख साले।। कुंडे बोहे
भीरा संभळ्याकाण।। माटे मारा पेटडीयामां प्राण
।।पीउशुं।।१०।। ।।चलण।। ।।
संभळ्याकाण कुंडे बोहे भीरा।। घडी जेक ते जुगजे
वी थशे रे।।नीमेष नहीं मळेज नेणां, जोई रही
री जेणी दशे रे।।११।।ळडा।। ।।कडवुं।।१८
मुं।। ।।राग सामेरी।। ।।उत्त
रानां वायक सांभळी।। अभिमन्यु बोल्यो तव
वाणी।। मारा समजे आंसुडां भरो।। कांज आंख्यु
राती करो।।१।।तमो छोज शुद्ध क्षत्राणी।। नय घटे
आवी कहेवी वाणी।। रणथकी ते शुं रे ओसरवुं
महेला एकवार छे मरवुं।।२।।तमे आग्न्या आपो
जेवुं जाणी।।पछी बोलीयां उत्तरा राणी।।म
न छे तो पीउज पधारो।। स्वामी शत्रुने जई मारो
।।३।।तमारी माताने लाग्य करजो।।ने शत्रु होय ते
मरजो।। तमे जुद्ध पणे ज रे जजो।।ने वा जहिंछो
ते वात हींथाजे।।४।।कंथज कुण ने दीपायो।।ज
रा उपराज घेर आवो।। जेवुं कहीने पाजे लागी
।।पीउज चाल्यो ते आगनामागी।।५।।प्रेमदा
पुठ फजेती।। पडे आंसुडां जाणे मोती।। चाला-
जनो वांसो न आमाय।। करीजु अजे तो बाकुंथाय
।।६।।चणवजार घणुं ले करी।।रोती मंदिर जाणी

तेह करी॥ नैणे आंसुडां मेल्यां छे रेडी॥ पछी साम्
जे लीधां छे तेडी॥७॥ भट त्यां सुभद्राने पाये पडी
कुं नम्यां ते केडने वाळी॥ हवे अभिमन्युं रण
मां चाल्यो॥ रथ प्रहारे महीधर हाल्यो॥८॥
त्यार पेहेले सैन्या आथडी॥ सामा सामी कटक
रह्यां थडी॥ दुंदुभी शब्द थकु गडगडे॥ जयम मे
घ अषाडो घरहडे॥९॥ ॥वलण॥ ॥
घरहडे सेना मेघनी पेरे॥ शब्द लई पोच्यो ग
गनरे॥ जेम कौरवनो कुंपायतो॥ आवियो अ
भिमन्युरे॥१०॥६२॥ ॥कडवुं॥६३मुं
॥ ॥राग मारुनी चाल॥ ॥
कौरवने थयुं छे भण॥ अभिमन्यु आव्यो रे॥ ग
यां सुभटनां ओसान, अभिमन्यु आव्यो रे॥१॥
जो रणस्थंभ मुकाव्यो, अभिमन्यु॥ संगे भीमसे
नने लाव्यो॥ अभिमन्यु॥२॥ नेगते करीने पवन
॥ अभिमन्यु॥ तापे जीत्ये कुतारीन॥ अभिमन्यु
॥३॥ बले बुधे जेवो इंद्र॥ अभिमन्यु॥ शीतळ
ताए जेवो चंद्र॥ अभिमन्यु॥४॥ गंभीरपणे जे
वो सागर॥ अभिमन्यु॥ महिमाए जेवो हर॥
अभिमन्यु॥५॥ स्थीरताए जेवो मेर[1]॥ अभिमन्यु
॥ धन्ये करी जीत्यो कुबेर॥ अभिमन्यु॥६॥ नीरम
ळताए गंगाजळ॥ अभिमन्यु॥ रूपे करीने जीत्ये

१ मेरुपर्वत.

नणा॥अलिमन्यु॥७॥तेने नेयो जीने लाए॥
अलिमन्यु॥स्मि॥जेसीति समान॥अलिमन्यु
॥८॥धसवे सार हुलनी हाणा॥अलिमन्यु॥अति
क्रोधे नेयो हाणा॥अलिमन्यु॥ए॥ जो मांपयह्लावुं
हाथी॥अलिमन्यु॥ नील॥अश्वन्ने ज्याछे रथी॥अ
लिमन्यु॥१०॥जो लीली ध्वन्न हुइके; अलीमन्यु
॥ आपणथी द्रष्ट न मुके॥अलिमन्यु॥१२॥जो
लूषणपेहेर्यां लव॥अलिमन्यु॥जो लाथालीं-
ड्या अपर्या॥अलिमन्यु॥१३॥आए गगनने
धुरनार॥अलिमन्यु॥ चक्राधानो चूरणहारा॥
अलिमन्यु॥१४॥सणीने देखाडे यमलोक, अलि-
मन्यु॥ हवे मंदीर जवुं ते छोक, अलिमन्यु॥१५॥
द्रोणे कीधो रोप नाद, अलिमन्यु॥ सामो अलि-
मने कर्यो साद, अलीमन्यु॥१६॥ ॥
वलण॥ ॥साद कर्यो अलिमन्युजे,
युद्ध मंडाएउं देवं धरे॥अर्जुनद्द सुत केयो लडे॥ तेकहे
लट प्रेमानंद रे॥१६॥१००॥ ॥कडवुं॥
४६मुं॥ ॥राग छंद सवैया॥ ॥
कुरु सैन्न तणा कौरव कमण मरदन, आयो आवे
अलिमन्यु हाथी; अंधके तनके अंग कंपत हे, सव
पण सब छोडोरे साथी॥१॥ गीरे हथीयार कीरे
असवार॥कहे जीत नहि अरु जानहाथी॥ लागे

द्वारिका जाए, हुओ अणलखाए, देखी किरटी कुंवर
काळ लाधीथी॥२॥ गुरु द्रोणके आगे आयो दुर्योध
न, कुत बात अेक पाय लागी॥ प्रभु अपनेउ
पर कोन आवत हे, न्याके आवत मे सब सैन्य
भागी॥३॥ नर नारायण दोउ तो हे नहिं, तो ति
सरो कोन उठ्यो रे भगी॥ स्वामी तुम जेसे गुर
की सामे सोंढत हे, आपेकी मोत लीयो हे मागी
॥४॥ मुनी कहे रे सुण हो महिपति, न्याके रथपर
लीली हे रे ध्वजा॥ लीलेकी टोपटारे ने पाखर,
लीला बाघा अंगेहे सज्या॥५॥ सो कोधेकी क
ण गोपाणको भाणज, आवत कीरत बांधे हे ज
जा॥ कहे गुरु द्रोण हेन के मुख आगे, अपने सुल
ट सब हे रे अजा॥६॥ ॥राग सामेरी॥ नो
तन थाओ सरवे सुरधीर, जेणे पेरे ओल्यो द्रो-
ण॥ युद्ध करवा वहोने मुझे, नेउ नीसरछे को-
ण कोण॥७॥ को नहि नासे रणविषेथी, वीर न
तां छे अेनुं मरण॥ जो मार्यो अभिमन्युने, जेणी
पेरे बोल्यो कर्ण॥८॥ छैयुं कैयुं घरि जावियु, जेम
कहे दुस्यासीन रत्न॥ आपणा आयुधी उडीशो॥ अ
भिमन्यु आकुनु तुरत॥ प्रे भंस छे अर्जुनन्नो
जेम कहे कूपाच्यार॥ नारीयो शार प्रहारथी, न
हीम वस्त्र ताण्यानुं कारज॥ पण॥ विसरा रत्ना-

१ अज्ञानेय. २ द्रौपदीनां वस्त्र तांणेलाते

દોને ભુજે, ને કીધો રીંછનો નાશ।। આવ્ય સુભદ્રે
સુરધીર, શત્રુ જે કીધો સંહારી।।   ।।૨૨
ઊપરનો ચાલપટ્ની।।   ।।આવ્યો આવ્યો
અભિમન્યુ આગળેરે।। ચાપ ચઢાવ્યું છે રથીએરે।। ભ
ણે ઊંચાય ચ ઊડીને આવ્યો, એવો ભીમસેન છે
સાથેરે।। આવ્યો આવ્યો।।૨૩।। અગ્નિ સરખો સ
રય ભક્ષિત, એવો દુષ્ટ દમનરે।। વનરાજ[1] સરખો
સાભદ્રી, કૌરવ કુંજરનો નીરધનરે।। આવ્યો આ-
વ્યો।।૨૪।। પાંચ પુત્ર દ્રૌપદ સુતાના, તે સારદુલ
ને સમાનરે।। ધર્મ સુત સાગર સરખો, શોભે પી
તરાંછે સરીતા જળ સમાનરે।। આવ્યો આવ્યો
।।૨૫।। તુરીયાતન ભેછે ભુગમ, તે ભણે ચંદ્રચિ
ત્રરે।। રૂપે નયને તેજ સુરજ, એવો ભેષ્ટ પારથનો પુ
ત્રરે।। આવ્યો આવ્યો।।૨૬।। ક્ષીરે ક્ષીર જન્યો ઊલ
ટ્યા, એમ સૈન્ય આવ્યું ધંધરે।। ચક્રાવો સંપ
ૂરણ કીધો, તે કહે ભટ પ્રેમાનંદરે।। આવ્યો આવ્યો
।।૨૭।।   ।।રાગ છંદ ચાલ દોહરા।।   ।।
દ્રોણ કહે માં દોડરે।। બોલ માન તું મારા।। ભે
ને આવને યુધ કરવા।। કાપ કૌરવ છે તારા।।૧।।
અભિ૦ - કુભારા મુકો મારા મુની।। અભીમન્યુને
રીરીખો।। બ્રાહ્મણને યુધ ઘટે નહિ।। તમો માગો

૧ સિંહ સરખો.   ૨ એવાં સમુદ્રનાં નામ.

घेरघेर भीड भारा॥ द्रोण- अभ्या भीड मागे
भंगुं नथी॥ अम ब्राह्मणनो अभ्यास॥ पण भी
ड भंगावुं ताराताततने॥ तुने मोकलुं अमपुर वास
॥७॥ अभि- अभिमान मुको महामुनी॥ असु
द्र भांजोछो रे शुंया॥ अमनगर तमने आगळ करी,
त्यार पुठे आवी रहुंया॥८॥ एवुं कहीने ऊछळ्यो, ध-
नुष्ये करी टंकार॥ त्रासे दळ कौरव तणुं॥ करे नाठना
ते वीयारा॥ पा॥९॥ ॥राग कडखा॥ ॥
आयो आव्यो अभिमन्यु, अरजुनको नंदन, कौर
वको नीकंदन कारी॥ साथे रे हाथी, भीमसेन भाथी,
रुधीर रंगीत गदा हरे धारी॥ आयो आयो॥१॥
दलक फुलकार, पडीरे पुकार, फीर सारथ(?) रुषिके राएं(?)
आयो॥ दीनको दीन होयके दुर्योधन, सेनापति कुं
शीर नायो॥ आयो आयो॥२॥ प्रभु तेरी जोथसे(?)
राज आस नहि, अयण अभय करी पायो॥ तेरे
हिये कुं सेन महामुनी, ऊभंगीके अभिमन धायो
॥ आयो आव्यो॥३॥ वद्द(?) भीम राज महाराज तुं आ
डरो॥ कहा करे आज हे भीर गाठी॥ हो मुंढ मन धीरध
र, प्रौढ प्राक्रम कर, कहां तु मारी जगीयां रे नाठी॥
आयो आव्यो॥४॥ बोल्ये रुषि अयन, भाग अ-
रजुनके तन, क्या आवत तुं मेरी डाढे॥ हो व्यंडज
के सुत तुं कहा लरी भने, मोकुं ह्या ऊपजत तेरो

रीरा कुटे ॥ आयो आयो ॥५॥ अभी॰ — अरे
अबके भयक मत जी भयतुं, में रह्या कु दंतक
रडी॥ भीमसेन भडकुं देखु सुरसकारके, अजहि
डाले तेरो कुं भरडी॥ आयो आयो ॥६॥ देयकौ
रव भुंरके सुर किंडत तेन नेसेकुकरडी॥ जाणकी
चोटमें भोर सजकुंकुं, चीरी डाकु चक्रावो चक्करी
॥ आयो आयो ॥७॥ द्रोण॰ — अरे कर्ण सुभटकुं
कहातुं भनत, अवनि आकाशकुं जे कहीकरे॥
राह्व सुभट उलटमें ले तोर्थकुं॥ त्री लोक आजे
पीछे नारे कीरे ॥ आयो आयो ॥८॥ दुस्यासन दु
र्योधन दुरमुष, पडते आभकुं पोभधरे॥ जेसे सु
भटकुं मुर्ष तुं क्याभनत, छडतेही जीन मोतेहिम
शी॥ आयो आयो ॥९॥ अभी॰ — सुन्योरे अमन
पण बोल बिचारके, मारयो भयगो होभी आशी॥
कर्णकी कहातु किरत जदावत, भ्याईभतके नात
जहारी॥ आयो आयो ॥१०॥ जेसे हि जो भके धा
यो धनुषधर, द्रोणकुं कहे आवरे बिचारी॥ कहे नन
प्रेमानंद अभिमन दीपतो, आकाश अवनीमां ने-
शी जीनसी जेकु तारी॥ आयो आयो ॥११॥ इराकु
स्याम०३॥ ॥कडवुं॥४७मुं॥ प

राग मारुनी चालना त्रणसरी ॥ ॥ आवां
हणजेय, उनमीयांकर मेहा चक्रागढ कौरवे सन-

न्योरे ॥ अभिमन्यु युद्ध चड्योरे ॥ १ ॥ आगळ र-
ह्या छे द्रोण ॥ पोंढीने रे आण, सूर्य सरखो दिपि नि
न तोरे ॥ अभिमन्यु युद्ध चड्योरे ॥ २ ॥ यमराज
रो कर्णी ॥ शार्दूल घाघने वर्णी ॥ अस्पण जाणे धूंधनो
तारो रे ॥ अभिमन्यु ॥ ३ ॥ अश्वस्थामा चंद्र, दुर्यो
धन इंद्र, कृपाचार्य बृहस्पति जाणोरे ॥ अभिम
न्यु ॥ ४ ॥ कृतवरमा धन, मंगळ दुस्यासन, वीजळी
सरखो लक्ष्मणो परमाणो रे ॥ अभिमन्यु ॥ ५ ॥
नहालीक महाराज, भुरी सरवा राहु, शकुनीने
शनीश्वर जाणोरे ॥ अभिमन्यु ॥ ६ ॥ देखो ठे आ युद्ध
रवांने युद्ध, ठेकु वी अश्वने चीर आगळ चालता रे ॥
अभिमन्यु ॥ ७ ॥ पिक्राणल मोटां, हणहणे घोडां,
धरणी धूजवता वीर घातारे ॥ अभिमन्यु ॥ ८ ॥
रातरा समोता, आपनी छाया जोता, चांकुडा मुग
ट ऊणक ताररे ॥ अभिमन्यु ॥ ९ ॥ सुगंधे मसमस
ता, झोडे चएं उलसता, छटकी आगळ थाय अंध
कारारे ॥ अभिमन्यु ॥ १० ॥ कौरव क्राणा, ऊछाणेरे ला
ना, अडकाडे मांहोमांहे लाला अणीरे ॥ अभि
मन्यु ॥ ११ ॥ ऊछाणेरे जेडां, करे मांहोमांहे तेडां;
आज जीतरे दुर्योधन जाणीरे ॥ अभिमन्यु ॥ १२ ॥
आगळे सांकळ, मोटा मदगळ, हरके ध्वज बणके
अंबाडीरे ॥ अभिमन्यु ॥ १३ ॥ रंगीला रायजादे

सैन्यामांहे शोभे, व्यूह घेराके नेवी वाडी रे॥ अ-
भिमन्यु॥१४॥ पांडवना सुत॥ आप्या अणपुर
॥१५॥ उधहोकीघो वीरे रे॥ अभिमन्यु॥१६॥ कुं-
ताकुंवर भणे॥ अमर प्रमाणे, शोभा सरवे अ-
भिमन्यु शरीरे रे॥ अभिमन्यु॥१७॥ शास्त्रज्ञाने बोध-
मे, भयानक नेनां कर्म, भीम भासे छे[1] रुद्रायरे॥
अभिमन्यु॥१८॥ पार्थनी विश्वोनण, निकुण
तेभास्कर, तेनो कौरव श्यामसहेरी दाहरे॥ अ-
भिमन्यु॥१९॥ सहदेव सागर सार, मुकावे पल-
मां पार, पांचाळीना पुत्र कृतांत काळ रे॥ अभि-
मन्यु॥१९॥ गदा रे मंडी, श्रीह छे रीझंडी, मध्ये
द्रष्ट दुमन वासुकी जाळ रे॥ अभिमन्यु॥२०॥
कुंतिभलोल, रही आवीने कोल, वैराट द्रौपद मध्ये
भूपरे॥ अभिमन्यु॥२१॥ अभिमन्यु ते आगळ,
वोहोनी तेभागळे, विराजे नेवो विष्णु रूपरे॥ अ-
भिमन्यु॥२२॥ घसे घस मस, राकुसर जो गटोर-
गच्छ, ते तो कौरवनो छे अहारी रे॥ अभिमन्यु॥
२३॥ बोले करीने गर्व, आो जाया भणे सर्व॥ वडो-
दर राजाने राजे छे वारी रे॥ अभिमन्यु युद्ध चझोरे
॥२४॥ ॥वलण॥ ॥वारी राजे वीरनो॥
श्याम अंकुरो मातंग रे॥ कहे प्रेमानंद पछी श्याम थयो,
चक्रावानो भंग रे॥२५॥५०७॥ ॥कडवुं॥

१. प्रद्युमन. २. अग्नि.

ચિત્રનંબર ૬ઠો.

પાંડવનું સૈન્ય. કૌરવનું સૈન્ય.

४८ मुं॥ ॥राग सामेरी छंद त्रणअक्षरोना॥
॥ ॥मुख्ये रह्या द्रोणगुरु, पुंठे सुरस
कु, डीराडीर अभिमन्यु आवियो रे॥१॥डील
रूपे अरुणवपुर, बोले रणातुर, सुर मक्काबोकर
वाने धायो रे॥२॥गाने सागरलण, जेथां जे डी
दण, कण न पडे किकियाडे रे॥३॥रोहान पंचुरण,
वीर व्याणने वर्ण, धरणी धूजे भीमने त्राडे रे॥४
॥आर्यौर्यन अभिमन, आव्या जे वढन, धनर्थ
न देवता बोले रे॥५॥भीमसेनने राख, लणे जे
डी मद्य, अटल डीछणे रोष डोले रे॥६॥कुंतीभोज
ने २ पं, भीन्या होय जेम सर्प, दर्प अन्यो अन्ये छूटे
ने रुणे रे॥७॥अश्वस्थामा वीर, सात्वकी रणधी
र, शरीर लेहा जे कुंज ना गणे रे॥८॥सेनापति रो
घे, आवीने रे जाधे, साधे रे विद्या धनुष धारी रे॥
वैराट माडा बालिक, युद्धे छे ते अधिक, ३धीरनी नी
को कीरे॥९॥शकुनीरे मामो, सहदेवना सामो,
पाम्यो पूरण प्रहार माद्रीने मारे रे॥१०॥भूरीश्र
वा निकुल, ने वारीवार हूल, मूण जेरा कोई न व छूटे रे॥
११॥सोम दत नेद्रौपद, जेया मातंग मद, हाथी धा
डीने आये घस्या रे॥१२॥दूर्योधनने धर्म, करे अकु
रार्म, धर्म लेखां सरवडे करस्यां रे॥१३॥राकुस्या भाग
सरुणो, द्रौपदी तन लम्यो, गगन छायुं ते बाण

१ सर्व भांजाडेयान. २ कृपाचार्य. ३ कर्ण.

न्हजेरे ॥ पाडुं कुडी तरवारा कुरे मारामार हाथी
न पाम्या अंत कहे रे ॥ हाथ अकु आण छूटे, पण
ना वछूटे ॥ त्याथी भूटया लड तणा रे ॥ रणा सवि
ग्रे मुके, पोट नव चूके, कुके वाघनी पेरे वीर घणां
ल्यो वीर रह्याव रसी, कूरे जेऊ कूरशी, जाकु रहीने
तीर त्राडे रे ॥ पना दैये काम घाली, सामा रे भा-
ली, आली केशने शीश वाडे रे ॥ रणागरा मुग
पडे रे लोंगण, कृष्ण कण मोटो थयो रे ॥ रण घसीमा
रे टीकु, आवे कई जे झीझा छीकु प्याला कोर्ठनो
गयो रे ॥ रणा रोपाया रे रणमां, गणे नहिं मनमां
कोपी जे घाली पीर न्हयरे ॥ रडा त्मना रे लड, भा
पा धिनाल घड, कूडा कूड घरणे रीर कुटाय रे ॥ रहा
सांग लोक तणी, जेऊ त्यासानी अणी, घणी त्यो
गपना थाय लडाका रे ॥ रपा रथना घड घडाटा र
णतुर सण सणाट, कडाक तरयारना पाथ अ-
का रे ॥ रडा साथी जोरे साथी, हाथीये रे हाथी, का
त्याथी उतरया कुडे रे ॥ रड दुटे बकतर, पडे
पाखर, नरना रुधिरनी छोळ्यो उडे रे ॥ रटा त्या
मसेन ल लड, घायो लब्ध, घड माथा वगरना की
रे ॥ रला थायो माछी राय, पाणो रे पाय, समुदाय
ई जोने सरवे जी धारे ॥ रुणा रुं कण न कण, म
पिकाण, कुणहे ई सेन्या माहे सोंसे ता रे ॥ डीरा

कोई जायुद्ध करडे, मुख्ये रे त्राडे, घणा योद्धानां मुख
कपड्यां रे ॥३२॥ भीमरे धायो, मारी रे गदायो, त्यारे
माद्रीराय मनमां कस्यो रे ॥३३॥ कूटरे जणधारी, सो
री जेरीना मारी, जाम गदा मारीये कही धस्यो रे ॥
३४॥ जेम न त्राडीये, जाम वलडीये, मारी वेगे पर्व
त प्रहारे रे ॥३५॥ गदारे भागी, भीमनी केड लागी,
लागी लेहेर पड्यो भीम ब्रहारे रे ॥३६॥ कडानी कोरे,
पेलीरे मोरे, ठोर मुकावी कुंतेने कह्यो रे ॥३७॥ पछा
ड्युं रेरीर, दणी पड्यो धीरा वीरना ठाम मुकीने राढ्यो
रे ॥३८॥ लाग्यो रे धावा, भीमनेरे मुकावा, नवान
पाम्या माद्रीने मुजेरे ॥३९॥ पड्यो हेमीने लाई, रो
या धर्म राई, धायो जशेर गर्च्छ ताल ने कुजे रे ॥४०॥
यदीरे अंगुटी, मायाला प्रगटी, परकीने वीर मारया घ
णा रे ॥४१॥ अंधाकूरे घोर, धायरीरे जहोर, ठोर मुके
खुत अंधतणा रे ॥४२॥ धरसे व्याप तल, पारीगणने
रोल, अंगे धागे करीने न ऊठे रे ॥४३॥ कर दमकांटा,
रुधिरना छांटा, नासे ऊकराटा पडे मार पुंठे रे ॥४४॥
ग्रहीद्रमंड, धसीयो प्रचंड, पाड वीरथा जऊ न ज
ऑणें रे ॥४५॥ दुर्योधन नासे, नहिं कोईपांसे, नासे
भरायो वेवलां वीणे रे ॥४६॥ मरड्यो माद्रीराव
आलीने जे पाय, कायापछाडी भीमने तनेरे ॥४७
॥ पड्यो रे दणी, मुरछारे वणी, जणे करी भूमपाडी

दुर्योधनेरे ॥४८॥ घायोरे कोई, तपासीरे जोई, ओ
राक्ष राक्षसे आघो करडीरे ॥४९॥ अलियधु ति-
मीर, पडे अकुगीर, वीर राक्षने मारे मरडीरे ॥५०॥
आणसरे मोडी, ऊठ्यो यवारे जोडी, लपडाक मारी
ने सामो थोत्योरे ॥५१॥ पछी अणकरी गटोरगछे
॥ मारी मुकी लय, करसुं कवय करक अणवंत शोत्यो
रे ॥५२॥ आव्या जाथे जाथा वाबरे छे पद मुष्ट हाथा
मांथामां मारे पडे करीरे ॥५३॥ कडंब मांटी, ग्रहीछे
रे धांटी, लरावी आंटी पाछो कजकरीरे ॥५४॥ म-
नमां अकुरदी, कुदया पर चढी, मुष्टीओ मारी दसव
लछैयरे ॥५५॥ टीकरे घपोयो, सारी पेठे घोयो, सा
ह्यो आथे लीमने छैयरे ॥५६॥ मुकायारे जोध, घाया
करीने क्रोध, रोध कीधो कडंब हाथीरे ॥५७॥ मोटा
मदगाण, लारेरे लोंगण, सर्व पछे मुकाव्यो साथी
रे ॥५८॥ घुंघो करी देह, पूर्व चढ्यो मेह, जेह वरसे
नेम घूमर धारारे ॥५९॥ कडंब काढी, घस्योरे डाढी,
लडकी कौरव करयातारे तारे रा ॥६०॥ कोने लपडाक,
कोने थपडाक, कडाक माथां काटी नयरे ॥६१॥ कोने
आंचका, कोने आचका, डाचका आंजना करडीआ
यरे ॥६२॥ नासे रानोरान, कौरवकेरे कान, घाएग
गटोरगच्छे याप्योरे ॥६३॥ को मास्यारे मरडी, को
आघारे करडी, नरडी चुसीने ठाम राख्योरे ॥६४

चतरडीने चाढ्या, हणी पाय तणेरे काढ्या, पाड्या
जाडा सुता सारेरे ॥२६॥ पीठा पुच्छवतारे चाप्या, लक्षे
कुंडाळ लाव्या, अडधा नाठ थया तारे तासरे ॥२७॥
हैतो पुंठे होट, सोंढेरे सोंसोटा कोट कोनी लीधीछे
चुंटीरे ॥२८॥ चक्रगढ चड्यो चाक, केडअनी ढाक ॥
नाक कोनां लीधांछे चूंटीरे ॥२९॥ कोणीरे वागी,
तेनी दीठे लागी, वागी अडजोथ ते अडजडतोरे
॥३०॥ वाको वीर अडजड्यो, कंथी लागी पड्यो,
नाभे चीसनेतर कडतोरे ॥३१॥ चीरा ईंकुंटी, को
ठीली ओप्रफूटी, पगजांघेथी तुटी पड्यारे ॥३२॥
काल्यांकुपोळ, रुधिरनी छोळ, रोण थयो कोईथ्या
रे चड्यारे ॥३३॥ केडं अपहांके, कणतां नथाके, तेनी
थाके कौरव नासेरे ॥३४॥ देखीनी दुंदन, कांपतोरे
मन, दुर्योधन आव्यो द्रोण पासेरे ॥३५॥ मस्तक
रे नामी, वीनवी आरे स्वामी, पामी दुःखसेनास
घणी मोहीरे ॥३६॥ पापा गटोर गछ पापी, नाखेछेरेका-
पी, संतापी सकल सैन्या रही सोहीरे ॥३७॥ आम
नेजीगारो, आ युद्धने धारो, मारो केडअने रथमेले
रे ॥३८॥ धरीन्या गुरुदेव, कई जेनी रोय, जयस्थ
भेव जेतो लीधो केडोरेरे ॥३९॥ तो सुकसांप्राण कलर
बीधो लीमकुमार, बालु प्राये मुरछापमाड्योरे ॥
४०॥ पांडवरे हाल्या, रुषियेल मास्या, त्यारे ज-

१ कुंवरीने. २ मकडीने लागी नाखी.

भिमन्यु जे रणमां लड्योरे ॥ ८ ॥ ॥ धवल ॥
॥ रणमां लड्यो अभिमन्यु जे ॥ पांडव
सरवे सुख थयारे ॥ कहे प्रेमानंद केडे अम हाथे ॥ योह
सहस्र रे सुभट मार्या गयारे ॥ ९ ॥ ॥ ४९ ॥ ॥

॥ कडवुं ॥ ५० मुं ॥ ॥ राग सामेरी ॥ ॥

द्रोणसनमुख धस्यो अभिमन्यु, करी रणनो नाद
॥ सेन्यापतिने सुभटने, प्रथम थयो संवाद ॥ १ ॥
अभिमन्यु जे क्रोध करीने, कर्यो रणनो नाद ॥ ऋषी
कहे आव्या आव्य जोरो, ऊताइं ऊनमाद ॥ २ ॥ अ
ल्या विकट वाहो छे अमतणो, ईंद्र ते नथ जोल्लय
अल्या निश्चे तारो काण फूट्यो, जीवतां नहिं जवाय ॥
॥ ३ ॥ भीमसेन हाथी गदा लईने, रण चढ्यो छे जेवे
॥ कौरव सघणा त्रास पाम्या, कर्ण बीधो तेवे ॥ ४ ॥
लाग्युं रण कौरव तणुं, गटोरगछने मार ॥ त्यांर-
हीको नथ राख्युं, करणे पण आपी हार ॥ ५ ॥ द्रोण क-
हेरे सुभट सरवे, थई रह्या तृणा वत ॥ जेह कपी-[2]
ध्वजना कुंवर आगण, सरवे थया जण रहित ॥ ६ ॥
जेवुं कहि अभिमन्युने, डांकीयो ऋषी राय ॥ अल्या
अविनाशीने नथी जाणतो, तुलसी कयम बेसाया ॥
७ ॥ अक्राधाना चक्र विषे, विषणुं ते आवे वा ॥ ना
जेवुं नपुंसी पण तुं पाछो, रा लेवानतुं देवा ॥ ८ ॥

१ बेसाय. २ जेनी ध्वजपर हनुमान.

धनुष्य विद्याना मंत्र मांहे, जे वडो छे कठो।। ते
चोकपरो जाणीने, तारो अरजुन पिता नाठो ।।१।।
कुंवर कहे रे हो गुरुजी, ते तमो जे जणाव्या ।। विद्या
रहित गुरुये शीखव्या, माटे आडि नव आव्या ।।
२।। पण मुजने जणाव्यो भूधरजीये, वळी बीजा
गरगाचारज ।। माटे अणावत मुनी मुजने, तमने
अतपानुं कारज ।।३।। जेवुं कहीने उछळ्यो, पेहे-
लां जाण मुक्यां छे तर्ण ।। जेकु लेटयुं हृदये रुषीने,
जुगम पडियां चर्ण ।।४।। ते पुंठेथी तेर मुक्यां, मु-
नि किधा विरथा ।। कर्णने पंच बीस मार्यां, कोप्यो पु-
त्र पारथा ।।५।। हरी कुंअरे रुषभने लीधो, सत्तर दुर्यो-
धनां ।। अगिआर मार्यां अश्वत्थामाने, सत्ता-
वीश मामा सहुना ।।६।। मुरछा पमाड्यो श-
क्रने, लाग्यो ते भुरी श्रवा ।। कौरव सरवने कीर
टी कुंवर, लाग्यो त्यां कष्टवा ।।७।। भीमे कष्ट पाम्युं
घणुं, सात्यकीजे वाळ्यो संहार ।। हीन राज उकल्या
सव थईने, नव सेहे वायो मारा ।।८।। आरुढ थ-
या जन्य रथ उपर, कृता तेमना तेमा ।। अभिम-
न्युने लीधो लटपटी, सोमने राहु ने माहे ।।९।।
व्याकुळ कीधो जेतामांहे, ढांकीयो सेर जळ ।।
भीड पडी ज्यारे भत्रिजने, त्यारे धाया धर्म भूपाळ
।।१०।। महिपति कहे रे महामुनी, स्वामी तमो राजो

१ शकुनी

समदृष्टी॥ प्रभु जमो कौरव समान तमारे, जेम घटे न करवी कृष्टी॥१९॥ अभिमन्यु बाळकनी सामा, तमो क्रोध करीने बोल्या॥ वचन माटे वढवुं पडे. पण, आरीते नव बोल्या॥२०॥ कुंवर कहे काकावाला, केम करोछो काका, बीक बहु धरता दीसोछो, जेम थोडामां रेशु थाक्या॥२१॥ नथी तमासो तातजी मारा, समजे थाजो भतीजा॥ जे कृपाचार्य द्रोण अस्वस्थामा, केटलुं वढशे कर्णवीरीया॥२२॥ अरजुन लाले जोसरे, हुं तो नमाव्यो नहिं नमुं॥ जेवुं कही त्रण बाण मुक्यां, द्रोणनुं काप्युं कांगभुं॥२३॥ सात बाणे पाड्यो पृथ्वी, मुनी मुरछांगत कियो॥ अभिमन पेठो चक्रव्यूहमां, पेहेलो कोठो लीधो॥२४॥

॥वलण॥

॥ लीधो गढने द्रोण हारया॥ पांडव साथ पुठे गयारे॥ कहे प्रेमानंद पछे शुं थयुं॥ बीजे कोठे राधे रह्यो रे॥२५॥४९॥

॥कडवुं॥५०मुं॥

॥राग रामग्री॥

॥चोहोमां पेठो अभिमन्यु बाळकजी॥ धरणी धूजवतो कौरवने पडी फाळजी॥ कौरव पाछा चलाव्या चरणजी॥ बीजे कोठे धायो कर्णजी॥१॥

॥ढाळ॥

॥ कर्ण धायो बीजे कोठे, हठीलो महासुर॥ नेईने अभिमन्यु आवतो, रथ्यो लागी नतो नूर॥२॥ जन्म्या काने कर्ण सांभळ्यो हशे, दीठो हशे कंई वारा॥ पण

१ नीभमाळनार. २ धनुष.

आ समे छे दोहलो, सेहेवो रीपुनो मार ॥३०॥ कुंग-
र्ण वंतीना गर्ल पाडुं, धनुषने टंकार ॥ स्वर चोट
फाडुं सोंसरी, मेरु परवत ने पार ॥३१॥ आदित ईंदुने
यांथी लेउं, ताराने वीं धुं ताकी ॥ कहेतो अेक बाणे
अेकसो, पृथ्वी चढावुं चाकी ॥३२॥ अभिमन्यु वण-
तो बोलीयो, तुं स्या करे अभिमान ॥ शुं लार ता-
णी लेछे भांथे, तेम सकट कठण स्यान ॥३३॥ वच-
न सुणीने वीरनां, कर्णने चढीयो काण ॥ पछी क्रोध
करीने मोकल्यो, वृषसेन नामे बाण ॥३४॥ पिता क-
हे पुत्र प्राक्रमी, सोंढीये बणवंत ॥ में मारयो घटे न-
हिं, तुं आण अेनो अंत ॥३५॥ कर्ण कुंवरे कह्युं करे, के-
टचुं अे काम ॥ अभिमन्यु सामो संचर्यो, करी तात
ने प्रणाम ॥३६॥ वृषसेननां अगणित बाणते, घ-
णे वणी गयो वेग ॥ अभिमन्युने आछा दियो, ने
भयंकरने ढांके मेघ ॥३७॥ काढतो ने मुकतो, ताडतो
शिघ्रता अे बाण ॥ वीर वीराने वीनवी सरजो, कौर-
व करे वखाण ॥३८॥ हय सारथी अभिमन्युना
पाड्या, पाडियो शीर टोप ॥ कवच छेद्युं अंगलेद्युं,
तव चड्यो कुंवरने कोप ॥३९॥ रीसे थयो छे रातडो, अ-
रुणोदयने समान ॥ आप रुपे थयो पोते ॥ चलतो
पारथ तनाय ॥४०॥ करण कुंवर अकळावीयो, ढांकीयो
शरजाळ ॥ विरथ कीधो वृषसेनने, ते करे नाठली पा-

॥१४॥ चर्ण चलावी नव राख्यो, आणे ते कीधो रो
षा धनुष लागी धन छेदी, तव ग्रहि गदा करी क्रो
धा॥१५॥ कर्ण कुंवर केसरी सरखो, धस्यो मुकी दोरा
त्यारे अभिमन्युअे आणनी, सामी करी सांसो
टा॥१६॥ गदा कापी करी कटका, गान्यो उत्तरानाथ
॥पछी अला मांहेथी छेदीया, वृषसेनना अेह
था॥१७॥ कर विना कुंवर विराजतो, पण शोभतो
कणन लाधी,॥ शोभे छे अेवो मानजे, जेम
दंत घोडाणो हाथी॥१८॥ अेक पैडुं पड्युं तुं रथ त
णुं, ते अंगुठे लरावी॥ उछाल्युं ते गगन मारग
अभिमन्युने वाग्युं आवी॥१९॥ कीरटी कुंवरे बा
ण मुक्युं, रीस अंतरमां व्यापी॥ मुगट कुंडल सहि
त मस्तक, वृषसेननुं नाख्युं कापी॥२०॥ ॥
वलण॥ ॥काप्युं मस्तक कुंवर केरुं, धडतो
धरणे पड्युं ढळीरे; शीश पड्युं जई कर्णने उछंगे,
देखी राधेने मुरछा वळीरे॥२१॥२२॥ ॥
कडवुं॥२९ मुं॥ ॥राग धनाश्री॥ ॥
कर्ण पडीयो ते मुरछा खाईजी॥ कौरव पासे आव्यां
धाईजी॥ आंसु लोही शोक समाव्योजी॥ अेवे
याली अभिमन्यु आव्योजी॥१॥ ॥टेक॥
आव्यो अभिमन्यु उपरे, बोलतो क्रोधे वाण॥
अल्या उतो शहेरे पुत्र साथे करावुं तारी काण॥

त्यारे करणे घणीयो क्रोध करीने॥ आणी कुंवरनी घा
जे॥ पांडवनी सेन्याने मरदतो॥ तेम कुंवर करमणने
लागे॥३॥ भिम धर्मने निकुळ सहदेव, आवताहि
घा विरथा॥ त्यान पाम्यो कडु देखी, द्रोपदीपुत्र पा
रथा॥४॥ अरे शुं सुंढे छे सेनने, तुं आव्य करणे
आठारा॥ दुख पामी रीम कुल सनमुखे, तेम पाम्यो
लुखकुमारा॥५॥ अेवुं कही रात आण मुक्यां, रीश
अंतरमां व्यापी॥ पछी पलक मांहे आवतां, ते करणे
नाख्यां कापी॥६॥ पछी वेर वाळवा पुत्रनुं, करणे मु
क्युं आण अगनास्त्र॥ पांडवनी सेन्याने पावक जा
णे, बाळ्यां वाहनने अस्त्र॥७॥ ज्वाळा धुम्र धुम
घणुंने, थाय उलकापात॥ त्यारे अभिमन्युअे मे-
घास्त्र मुक्युं, आणीयो वरसादपात॥ परजने कौरव
पडीया, तव करणे प्रेस्यो वायया मेघने तो मिथ्या क
र्यो, पांडव सेन ऊडी जाय॥८॥ त्यारे अभिमन्यु
अे सर्प मुक्या, ऊडे लक्षो लक्ष॥ वाहन वीरने व्या-
ण वळग्या, पवन कीधो भक्ष॥९॥ सरप सरवे स-
माविया॥ करणे ते मुक्या गरुड॥ अभिमन्युअे
गरुड मारया, पहाण प्रगटाव्या प्रौढ॥१०॥ करणे
कांणथंद आण काढ्युं॥ अंतर आणी रीश॥
अभिमन्युना सारथी केरुं, करणे छेद्युं शीश॥११॥
धन कापी धनुष्य छेद्युं॥ अश्व मारया चार॥ करणे ला

चित्रनंबर ७ मो.

र्यो गाजवा, अभिमन्यु जे आवी हारा पडगा पे
छी भागतो भणी भत्रीजने, भीमे ते दीधी डोट प
त्यारे कर्ण नाठो रणवीषेथी, नव सहेवार्ड थोटा
पडगा नाठो दुर्योधन भाई साथे, आगण अश्वस्वा
मा पर्ण सहस्त्र भीमे मार्या, होतासता हो साम
टीपा आघो वधीने पाछो वल्यो, आव्यो दुर्योधन
राया भाई होई छो आ सैन्यमां, ने भीम सामो
भयापडा जेवुं सांभळी भीम सामो, गयो गा
जीने सघळा अंध्यो गदाधर बोलता, ने मकोय
मोटा महा पण जेवे मुरछावळी अभिमन्युने
गाज्यो पुत्र पारथा। तय राजानो सुत आव्यो ध
स्यो, जेनुं नाम छे रुकमरथा पटा भद्रराजन पुत्रप्रा
क्रमी, आव्यो करी अहंकारा तेणे अभिमनना रुदेमां
हे, बाण मार्यां बारा पत्ना आठ आठ बाणे भेदी-
या, सहदेव निकुळ सुभटा हस्ती उपरथी धर्मने पाड्या
। बाण मारी अटारगा साठ कुंअर चीरीयां, म
स्या योध सहस्त्र तो बारा नव सहस्त्र सुभट हण्या
। गाज्यो राज कुमार पारथा। त्यारे क्रोध करी अभि
मन्यु जे, बाण मुक्यां बीसा। रथ घोडे एणे रुकमथ कि
धो, छेद्युं सारथीनुं शीरा। रचा आडु कहाडी धस्यो कुं
वर, आपिज्या बेकु सामा मणी। सायवे धा आंड
तणा, पण केछे नेम चित्रणी। रडा आंडाने अडअड

चतो, आवियो हाथि ने वासी।। त्यारे अभिमन्यु हेठो
ऊतरी, कह्युं आवजो त्यां तपासी।।२४।। भांग प्रहारे
अभिमन्युजे, छेदिया बे बाहु।। मुगटपाडी केस
झाली, कापी नाख्युं माथुं।।२५।। ।।चलण।।
।। ।।छेद्युं मस्तक कुमरथनुं, ते राजानी
पासे लई पड्युं रे।। नाठा कौरव केडो मुकी, पांडव सैन्य
कोपे चड्युं रे।।२६।।२७।। ।।कडवुं।। पंदरमुं
।। ।।रागसारंग।। ।।नाठा कौर
व दशो दिशाए, दुर्योधन अति बीजे।। जो काकासा
थे कीरती कुंवर, आवियो कोडे त्रीजो।। छेको जेठो
आसमे, शत्रुने जावतो हांके।। जे घडी जोरी करके
ई, लईने ऊलो रहे नाके।।२।। जयोद्धानो ईसकहा-
वे, ईंद्राक्ष जेवुं नाम।। दस सहस्त्र शुलट संघाते,
चाल्यो रायने करी प्रणाम।।३।। सर्व साथी हाथी
ऊपर, पोते गजपर चढीयो,।। अभिमन्युशुं आ
वी आथड्यो, वाघनी पेरे वढीयो।।४।। जेके वारे
सर्व संघाते, दश सहस्त्र शर छूटे।। जेदयाशत-
घा सहस्त्रघा, कोटी गणतां पार न फूटे।।५।। आका-
श अरधुं आछादियुं, आवर्युं अंधकार।। आयुद्ध धारा
अभिमन्यु ऊपर, जेम वरसे मेघनी धार।।६।। अम
रे एम विचारियुं, जे अभिमन्युं पाम्यो हरीनारीप
तिमाहि कौरवे बाज्या, को लई राख्या नहि पासा।।७

।।पछी हरी सहस्त्र जाण अभिमन्यु जे मुक्यां अंतर
आणी रीरी ।। अधूत योद्धा अयोद्धाना, ते सर्वनां
छेद्यां रीरी ।।८।। दाक्षीती ऊपर ईन्द्राक्ष पाड्यो, थोट-
लो ठाल्यो मुलट ।। खांडा प्रहारे मस्तक छेद्युं, त
व नाठा कौरव मरावा लाग्युं हण कौरव तणउं, अभि-
मन्युने मार ।। तव कर्ण पण रह्यो खसीने, कौर
व कीधा तारोतार ।।९।। ।।चलणा।। ।।
तारोत्तार सैन्य थयुं, अति पांडव करे कलोलरे ।।
अभिमन्यु आव्यो चोथे कोठे, रीसे रातो चोळरे
।।१।।पद२२३।। ।।कडवुं।।५३मुं।। ।।
राग सारंग।। ।।वैशंपायन वाणी वदे।।
राय जन्मेजय धरजे हुल्लासा।। कौरव वढोने मोडे
पेठा पांडव चोथे कोठे ।।१।। ऊलो थई बोल्यो दूर्यो
धन ।। छे को क्षत्राणीनो तन ।। गयुं राज कोई माहरूं
वाणे।। पांडव पुत्रने आवतो जाणे ।।२।। तातनां
वायक सांभळी ।। ऊठ्यो लक्ष्मणो ऊछळी ।। आ-
वी पिताने कर्यो प्रणाम ।। हवे हुं करुं जे ने ठाम
।।३।। अभिमन्युनुं पराक्रम रहुंय ।। जेक क्षणमां
माहरूं जेने हुंय ।। त्यारे कोप्यो तमारो दीकरो ।।
त्यारे पांडवनो रो जारीयो ।।४।। दुर्योधन कहे रत्न
सार्दूला तें जन वाळ्युं माहरुं कुळ ।। सरजे सरजा
छे क्षत्री कुमार ।। साथी लीधा छे सोळ हजार ।।५।।

समान वस्त्रने समान काया ॥ सरखां रूप कोन
ओळखाय ॥ एवी शोभा लक्ष्मणतणी ॥ चढी
आव्यो अभिमन्यु लणी ॥६॥ सुभट साथ सर्व पे
रीयो ॥ आवी अभिमन्युने घेरियो ॥ जेम शशिने
ढांके घंन ॥ तेम शरे कीधो आछादन ॥७॥ सोळस
हस्त्र साथे तुटिया ॥ एके वारे शर छुटिया ॥ शक्ति
मुशळ गदा ज तूळ ॥ तोमर लोंगण मारे त्रिशूळ
॥८॥ कुंजर जकुडीकीया डाकरा ॥ खडग सांकळ सुंढे
धरे ॥ कुंजरस्थ जने मद धारा झरे ॥ आगळ आवे
ते मस्तक फाटी मरे ॥९॥ कौरव पांडवनो थयो रोण ॥
जोडे रणमां रुधिरनी छोण ॥ लक्ष्मण वीरने चका
रता ॥ हाथे सुभटने संहारता ॥१०॥ एम वीर कौर
वना विफर्या ॥ पांडव योद्धा पाछा ओसर्या ॥ भीम
ने राख्यु दुर्योधनने धर्म ॥ ते वढे जकुडी सर्म ॥१
१ ॥ जे कर्ण आव्यो करतो मार ॥ त्यारे पांडवे खाधी हार
॥ पारधीनी पेरे टोळे मळ्या ॥ भिमसेनने वींटी वळ्या
॥१२॥ धर्म कहे अभिमन पाछा वळो ॥ ओ भीमसे
न कीधो आकळो ॥ काकानां वचन सांभळी ॥ त्यांज्या
अभिमन्यु पाछो वळी ॥१३॥ कौरव मुखे करता मरक
लां ॥ तेना ॥ जेम जोडे चरकलां ॥ शरधारा अभिम-
न्यु तणी ॥ मार्या कौरव विणी विणी ॥१४॥ त्रण
आणे पाड्या कर्ण ॥ थयो अचेत पाम्यो लगे मर्ण ॥

नाठा अश्वस्थामा कृपीराय ॥ जेम वाघना भयथी
गाय टोळी पाछु फ्यारे तननें घेंघ्यो शरत्रैणो ॥ नासे पुं
ने वेवलां थीएं ॥ छत्र छत्र पाड्यां धेगे करी ॥ नाठो दु
र्योधन नीचे ऊतरी ॥ १५ ॥ एम सेन्य नाठुं सर्व जोय
॥ आप रूप अभिमन्यु होय ॥ देखी लक्ष्मणाने रीसच
ढी ॥ अभिमन्यु ऊपर मुकी फडी ॥ १६ ॥ स्रोण सह
स्त्र जोद्धा सहित ॥ करे लक्ष्मणो युद्ध अमित ॥ १७ ॥
कायर पुरुष ते नाठा जाय ॥ लक्ष्मणाये मार्या जे
जाय ॥ १८ ॥ रथ सारथी पडी छ्य जाय ॥ अस्त्र अभि-
मननां कीधां वृथाय ॥ सुलद्रे कीधो पाणो पाय ॥
बीजे रथ मोकल्यो धर्म राय ॥ १९ ॥ ते ऊपर थयो
आरूढ ॥ पछी पराक्रम कीधुं प्रौढ ॥ अेकवारे स्रोण
कुंजर ॥ बाण मुक्यां कीरटी कुमार ॥ २० ॥ जे ल
क्षमणाना संगी अतिरे ॥ ते स्रोण कुंजरनां छे
द्यां रीरी ॥ वीरथ कीधो लक्षमणो वीर ॥ तेनुं बाणे
परोव्युं शरीर ॥ २१ ॥ चाले श्रोणीतनो प्रवाह ॥ दे-
खी दूर्योधन करे त्राह त्राह ॥ लक्षमणो पडयाने
जडपड्यो ॥ त्यारे अभिमन्यु ऊतरी ऊपज्यो ॥ २
२ ॥ जेतां सत्री सरव नरेश ॥ पाडी मुगट ने झाल्या के
श ॥ विनती सर्वेमुं जोडा कहाडीयुं ॥ ऊंचो हस्त
करी त्राडियुं ॥ २३ ॥ जेने जेजननो ऊन माहा दुर्यो
धनने कीधो साद ॥ अरे अहंकारी जोरो आव्य ॥

चोथोदोरो.

पांचमोदोरो.

तारापुत्रने तुं मुकाव्या॥ लक्ष्मणो बोल्यो टळवळी॥
मुखमां घाली हरो आंगणी॥ त्यांहे चतुरथईमांपू
क्या॥ पछ पिताराई जुवतो मुखारपा॥ लक्ष्मणानी
आंखलराखे॥ मुक मुक आ मुजने त्यांहे॥ जेमकुंवर
अतिरींउवे॥ नवयालेकौरवसणि जुवे॥ २६॥ वह
नकुळा रहि छे हसी॥ त्यणे प्रगट्यो पुन्यमनोरा-
री॥ अद्भूत शोभा मुखपर चरी॥ जेवुं मुस्तक छे
द्युं घरी॥ २७॥ त्यां आल्यो दुर्योधन राय॥ मुस्तक मा-
थुं रुधिया मांहे॥ कौरवनां त्यां ग्यां आसाण॥ पांडव
नां वाग्यां नीशान॥ २८॥ कौरवपति करे विलाप॥
कोण मारां प्रगट्यां पाप॥ लक्षणवंत हो लक्ष्म
ण॥ केम ऊतारी गया सगपण॥ २९॥ ना दिकरा नव
दीठे दुःखडां॥ हवे कुं कोनां लेऊं मुखडां॥ ऊठो होल
रुणा कुंवर॥ तमो बेसाडुं माडु घर॥ ३०॥ ध्रुत्ते
लोचन गयासुणि छतां॥ कुंवर घेर आवो लरकुंतां॥
अम आंखे आंसु लूपती लरे॥ द्रोणादिक आस-
वासना करे॥ ३१॥ रोये सुखन आपे रणमां मारे आ
क मुझ थाव्यो खवा॥ दुर्योधन कहे कुंवर थी मरतो॥
हुं मुनायत कुं जुवतो॥ ३२॥ पुत्र विना हुं त्योगवुं
लोग॥ हवे लेवो घटे मारे जोग॥ अभिमन्यु ज्ये
वाणी युधिष्ठिरनी नीद्रा॥ हवे राजने मांपे छे भीद्रा॥ ३३
॥ अंधपीता बेरी रह्यो॥ पुत्रऊठीने पासते थियो॥

पछीकर्णशकुनीये दिधो ओघारसेउपरयढाव्योल्ले
ढ्ढा३४ ॥ ढालणा ॥ ल्लेढ्ढ यढा
व्यो रणविषे ॥ सुण धृतराष्ट्र रायरे ॥ लक्ष्मणनो
वधसांलणी ॥ अंधने थई मुरछायरे ॥ १ ॥ आसण
॥ ॥ कुडवुं ॥ पढ मुं ॥ ॥ रागदे
शाख ॥ ॥ रायक संजय तणारे, सुणी
धृतराष्टर राय ॥ लक्ष्मण नारानोरे, वाग्यो दुःखिया
लीतरधाय ॥ १ ॥ मारा पुत्रजेरा ॥ अमनकीले नाट ॥
आलिंघन दिजेरे ॥ आवो जोउं तमारी वाट ॥ २
॥ संजय आपडारे ॥ क्यां पिडे बेसीने पास ॥ लरी
पांडवतणारे, तुं मारानो केडे छ नाश ॥ ३ ॥ आगण
शुं थयुंरे, क्यम जीतो दुर्योधन ॥ कोणे पछी मारियोरे
अरजुन अंडणकेरो तन ॥ ४ ॥ संजयउचरेरे, रा-
लक्यां पामो व्यथाय ॥ शोकने मुकियेरे, तो कुंआ
डणकथाय ॥ ५ ॥ कुंवर तम तणोरे, ले पाटोधर जण
वंत ॥ तेरीसे थयो रातडोरे, बोल्यो अधूर डसी-
ने दंत ॥ ६ ॥ सुलटो सांलजोरे, कहे छे हस्तिना
पुरनो राय ॥ हवे जुद्ध माकरुरे, लाईयो पांड्यमा
कोठामांय ॥ ७ ॥ कडु दाजे करीरे, करुं पांडवनो कुना
श ॥ लक्ष काव्योकंइरे, ल्ले आवे अलिमन्यु पास ॥
८ ॥ वेवे आवियारे, पांडवना सरवे जोद्धा ॥ सामा
सामी थयारे, कुंवरे कीधो अति क्रोध ॥ ९ ॥ अलि

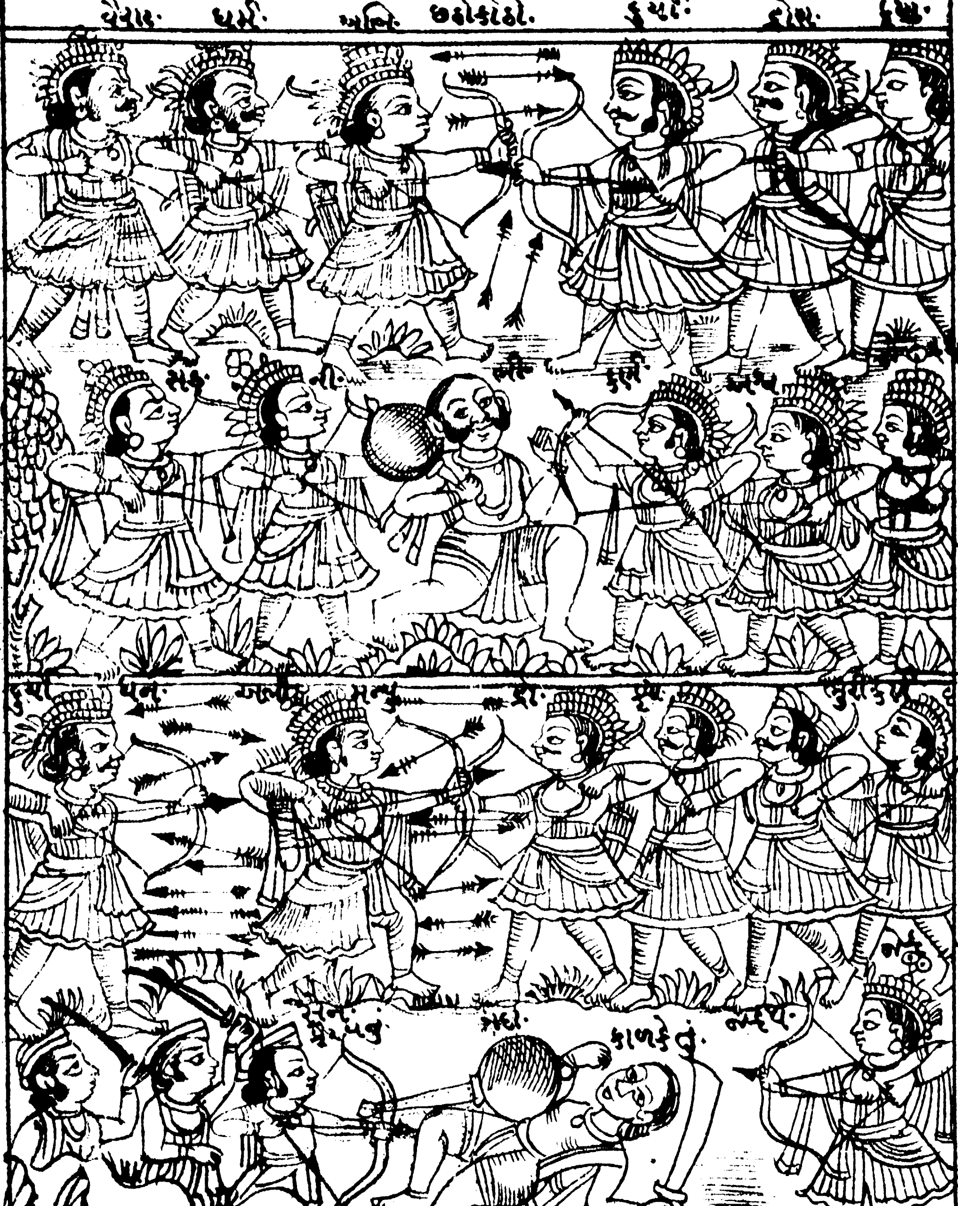
मन्यु आगळेरे, जेमव्याघ्रनी पासेढोरंगा॥ दीठो
आवतोरे, काप्युं अधर्मि केरुं अंग॥१०॥ थरथरध्रु
जतोरे, जाणे अमणां करशे नाश॥११॥ रथ्ये मोकलेरे
मुजने पुत्रज केरी पास॥१२॥ ॥चलण॥
॥ ॥पुत्र पासे रथे मोकले, एम कोप्यो दु
र्योधनरे॥ हवे कथम सामो पेसतो, अरजुनकेरो
तनरे॥१३॥१२७॥ ॥कडवुं॥५५मुं॥
॥ ॥राग मारु॥ ॥शुंकर-
तो अभीमन्यु हाथी॥ जेने भिमादिक छे साथी
॥१॥ कौरवछे पांचमे कोठे॥ रह्यादंत करडीने होठे
॥२॥ सणसणाट सरजक छूटे॥ अनेक लाथाल
डना फूटे॥३॥ गणगणता ते थाले गोळा॥ तडा
तड पडे लूपनां टोळां॥४॥ लडलडगदाना लडाका
॥ कडाकड खडगना कडाका॥५॥ कौरवे बांध्यो त्यां
बंध॥ मुकी धर्म बंधायो ध्वंध॥६॥ नासे रथ पड्या
सारथी, कोना मरण पाम्या मारथी॥७॥ जेमघ
णानो आवरद फूट्यो॥ सेन्यानो थयो पूर्ण कूटो
॥८॥ कोईनां पडीयां टोप कवच्य॥ कोईनां मस्तक
छेदायां टच्य॥९॥ कोईने लालो वाग्यो लखाको
ईनां नाक कपायां कच्य॥१०॥ त्यारे भीम तेजु छे
लाग्यो॥ त्यारे माद्रिपति रणथी लाग्यो॥११॥ अ
श्वबेज्या सात्वीके सामा॥ त्यारेनाठ जरत्य स्याम

॥१२॥ ज्यारे पांचाळीये पोंकयुं जाण ॥ तेणे मोकल्युं पमा-
ज्या द्रोण ॥१३॥ कुंड आंधी राय वैराटे ॥ वहीं कीधो छाली
वाटे ॥१४॥ निकुळ सहदेवने पांचाळी ॥ रोळ्ले रणमांहे
लोहीयाणी ॥१५॥ पांडव वहो ज्यारे जोप्यो ॥ त्यारे दु
र्योधन राय कोप्यो ॥१६॥ आपी तांबोरे करी बंधन कीधी ॥ य
ज्ञ गदा कर मांहे लीधी ॥१७॥ विकरस्यो वपु थयुं विकराण
॥ पांडव उपर देतो फाळ ॥१८॥ घूमतो ते कर रमयाजा ॥
सुभट पाड्या गदाए जे आडा ॥१९॥ रथ घोडा नाख्या भां-
गावी ॥ गजदंत काढ्या ल्यो खवावी ॥२०॥ पुंछ पकडी ग्रह्या
तोखारा ॥ नांख्या उंधे माथे असवारा ॥२१॥ नाग अ-
वलई नेनेना ॥ जेम प्राले कीधी सघळी सेना ॥२२॥ गग
न परथी धर्मने नाख्या दोणी ॥ काया निकुळनी रगदोळी
॥२३॥ सहदेव पाड्यो पद प्रहारे ॥ देखी अभिमन्यु लटा-
यो ज्यारे ॥२४॥ जेनु सांग हाथमां लीधी ॥ ते दुर्योधन
पर दीधी ॥२५॥ देखी शक्ति अनंत समान ॥ नाठो दुर्यो
धन अज्ञान ॥२६॥ नाठा कौरव सर्पना भारा ॥ च-
क्रावो कीधो तारे तारा ॥२७॥ जेम जय पांडवे जे कीधो
॥ प्राक्रमे पांच मोकोठो लीधो ॥२८॥ कौरव जट मेंकोठे
ठरिया ॥ त्यां पांडव वीर परवरिया ॥२९॥ दुर्योधन अभि
फणफणतो ॥ अभिमन्युने देखी जणतो ॥३०॥ सुभट
प्रत्ये जेम उच्चरतो ॥ लाग्यो लब्धीले नथी मरतो ॥
डी ॥ ते मध्य कौरवनो जनेवी ॥ वणतो वाणी वदे छे कवी ॥

३२॥ मारूं वचन सांभळो जनिता॥ तेम आपणी थाये
जीता॥३३॥ आपणे कपट कांई अेक कीजे॥ ने पाप थकि
नव बीजे॥३४॥ पाछी सेना सरव कुं वाळुं॥ पांडव
चारे ने आवता टाळुं॥३५॥ अभिमन्युने आववा
देजो॥ सातमे कोठे तमारे ताणी लेजो॥३६॥ त्यां वि
रीवण ने अतरथी॥ जेने राखनारो कोई नथी॥३७
॥से त्या मुजने सोंपो सघळी॥ पांडव नहिं शके जेने
मळी॥३८॥ सांभळी कौरव हरख्या मन॥ जेद्रथने क
दे धन्य धन्य॥३९॥ हवे अतरथी मां कोण कोण॥ रीछ
कर्ण अश्वत्थामा द्रोण॥४०॥ दुर्योधन भुरीश्रवा॥ अत
रथी ओ रोणे हवा॥४१॥ ॥वलण॥ ॥
रोणे थया त्यां अतरथी॥ कौरवे कीधुं कपट रे॥ कहे सं
जय राय सांभळो॥ पछे केम वढ्या सुभट रे॥४२॥
४३॥ ॥कडवुं॥ पद ८मुं॥ ॥राग पर
ज॥ ॥वैशंपायन वदे वाणतुं॥ सुण जन्मेज
य भूपाळ रे॥ पछी अतरथीओ अप करीने, मार्यो अर
जुननो बाळ रे॥१॥ ॥ढाळ॥ ॥
बाळक ने सव्य सघीनो, सुभट सुभद्रानो जायो॥
छठे कोठे कोप करीने कौरव ऊपर धायो॥२॥ छठे गद
अभिमन्यु भाग्यो, तव कृष्ण चिंतातुर थया॥ अे
गद सातेजितने, आवे जो जीवतो आंह्य॥३॥ नृप
तिये मनमां विचार्युं, भीम छे जेनी पासा॥ त्यार-

सुधी जे अभिमन्यु तो, नथी पामवानो नाश ॥ ३१ ॥ जे कुंवारी परवरिया पोते, त्यां पांडुरायना तन ॥ मदोन्मत मातंग जपियो, छोडीयो लई पावना ॥ पेठा पुरमां लईने छोडीयो, मातंग जपियो नेक ॥ भग्न लागयो पीडवा, रह्या लवन लाले तेह ॥ घा हाहाकार थई रह्यो त्यां, लोक नाठा रे लया ॥ को जपियो लेह्यो नहिं ले, गनने लईने सहाय ॥ ७ ॥ अभिमन्यु कहे हाहा मारा, रे हुं करी सेन्यामां हो सजण सोर त्यां थई रह्यो छे, आ कंदकरे सणी त्यां होटो सेवक त्यांथी संचरियाले, आव्या युधिष्टिर पास ॥ स्वामि जय[1]मंगळ छुटयो छे, करे छे सेन्यानो नास ॥ ९ ॥ युधिष्टिरे आज्ञा आपी, लिमने तेणीवार ॥ जयमंगळ बंधन करीने, आवो वेगे आणे ठार ॥ १० ॥ अभिमन्युने लीमसेन कहे, कहो हवे केम कीजे ॥ युधिष्टिरे आज्ञा आपी, शो उत्तर त्यां दीजे ॥ ११ ॥ अभिमन्यु कहे काका मारा, रह्यो छे कोठो जेहा सातमो तो हुं नथी जाणतो, तमने कहुं छुं विचारी ॥ माटे कुंवर कहे काकाजी, पडशो हवे तमारे कामा वेगे लई वेला आवो अही, थाशे महासंग्राम ॥ १३ ॥ त्यारे वृकोदर कहे कुंवरने, आवी राक्षसण जेह मांया ॥ निश्चे करीने मानजे तुं, मारो प्राण छे आंया ॥ १४ ॥ आज्ञा मागी नीसरियो, लिमसेन तेणे ठार ॥ कृष्णे एम प्रपंच करीने, काढयो तेने बहार ॥ पाछा गढमां यादी आ

१ हाथीनुं नाम

थ्यो, अरजुननो कुमार ॥ कृष्णकेरा कपटनो, कोई छेये भ्री
छयो पार ॥ १६ ॥ कवे त्रिय[1] पोहोर समे पांडवे, युद्ध
मांड्युं पुनरपी ॥ अभिमन्यु शोभवा लाग्यो, व्योहरीत
चिंटयो नृपी ॥ १७ ॥ पांडव पांचा पीने सात्यकी, वैराटने द्रौ
पदा गडगडी पेठा छे कोठे, तेने अणनो छे अति महा
आश्चर्य करी दुर्योधन बोल्यो, हाथ जल्यो रे घसिया ॥
पेठा पांडव चसो कौरव, कहेता मांहे धसिया ॥ १९ ॥ कृप
द्रोणने कर्ण कहिये, शकुनी अश्वत्थामा, ॥ दुर्योधन
दुरमुखने नरथी, सोमदत्त चाल्या सामा ॥ २० ॥ अहा
लीक शस्त्रते अणवंत आकु, लोहने ल्हुरी श्रघा, अट
मे कोठे सुभट सरखे, सेणलोणत्यां हया ॥ २१ ॥ रथी-
रथुं रथने अश्वशुं अश्व, गाजे हाथीअे हाथी ॥ पाळं
अपूपां त्रिविध तोमर, सज्जण वायरे साथी ॥ २२ ॥ टो
पटाटर सेन्या अक्तर, पाअरते कपाती ॥ श्याम रुधि
रनी नदियो भयंकर, अणके वहेती भती ॥ २३ ॥ कुं
जरनां कुंभस्थळ कायबा सरखां, मीन चीर बोयंत्र
भालडनां भूंक भोरिंग सरखा, मघर माथां चिनांभे
तनां रचा सेवाळ चिरना केसरीरना, छोण रुधिर
ना छांटा ॥ पड पाणा ने माक्रमी, अंतराय आंतरडां
ना आंटा ॥ २४ ॥ मांसे पाणजंघाई जे पासे, जेवी-
लभानक नदी ॥ शुं कहुं नमे भयरान्न, मुजने लये

१ त्रण पोहोर दिवस चढतां. २ हाथना भोडा गजावीमज्या.

अभिमन्युनोमकावो.

वळी ॥ ढाळ ॥ कुरुक्षेत्र लोही आणुं दिसे ॥ जाणे फागण
नो पाछोसा ॥ सुभद्रेना मार आगळ, करे कौरवना
सा नासा ॥ रुगा ॥ अमर गण अंतरिक्ष रही सरवे, करे
पुष्पनी धारा ॥ पेठो अभिमन्यु वडो विषे, कर्युं स
न तारे तार ॥ रणा नासा ॥ कौरव जटरथीते, गया सात
मे वंक ॥ च्यार पांडव जेद्रथने देखी, रह्या रण औसंक
॥ रगा सहारी शिवनी वाणी स्मरूण, जेद्रथी आने थई
॥ अभिमन्युनी पुंठ जकाको, अर्जुन रोक्यो लई ॥ कुरी ॥
सरितानी पेरे धायो अभिमन्यु, आण मुके ओडी मु
ठा ॥ मन मध्ये अेम विचारे जे, काका आवे छे पुंठ ॥ ढप
॥ ॥ वलण ॥ ॥ आवे पुंठे काका
जाणी ॥ चोहोमां चाल्यो नयरे ॥ जन प्रेमानंद अे
म कहे ॥ हवे सातमे गढ रुं थायरे ॥ ढरा ॥ १ ३४ ॥ ॥
कडवुं ॥ ५ ७ मुं ॥ ॥ राग माऊ ॥ ॥
सातमे गढ अभिमन्यु आव्यो, जुवे लीमनी वाट
री ॥ माटे आव्यो नहिं, अेम करे छे उच्याट ॥ काका अ
वोने रे ॥ टेक ॥ ॥ वचन दई मुजने गया छो, गजने
बांधवा पास ॥ सातमे गढ मने घेरीओ, त्यां हती
तमारी आश ॥ काका आवोने रे ॥ २ ॥ मातापे मुज
ने वारियो, वळी वार्यो घरनी नार ॥ वेर हतुं थुं का
का मारा, नाखियो आणे ठार ॥ काका आवोने रे ॥ ३

१ फागणमां केसु जीले छे तेथी वन अधुरलवणे दिसाय छे. २ जेद्रथे पांडवने रोकी राख्या. ३ जेद्रथने महादेवनुं वरदान हतुं के अभिमन्यु मार्या पुंठ जेनी
तमापशे

युधिष्टिरे ना कहि, ना कहि नीकुल सहदेव।। वचन दे
छे ऊठडीयो मुजने, भीम अर्जुन तमारी टेवा।।का
का आवोनेरे।।४।। द्रोण जनमनुं वेर हतुं जे, मनमां
राख्यो आंटो।। अेकलो मुकीने गया नाशी, धार्यो का
ढ्यो मारो कांटो।।काका आवोनेरे।।५।। हवे संशय अ
तथी आवशे, पीता मुज अरजुन।। त्यारे तमने पुछ
शे ते, क्यां गयो सुत अभिमुन।।काका आवोनेरे।।
६।। त्यारे त्यां शो उत्तर देशो, मुजने मरावीने हाथ
।। आवी तमने पुछशे जे, कुंवर मारो छे क्यांय।।काका
आवोनेरे।।७।। ।।साखी।। ।।

काका काका करी मुजे।। मुके मुख निश्वास।। पडखारे ने
जडे नहिं।। तो बांध्यानी शी आश।।१।। कुडुं कीधुं भि
मन।। मुने नाख्यो अरिदल पास।। वचन दीधुं कर
मा ह्हे।। अति अहारीनो शो विश्वास।।२।। अहारी
व्यसनी जाणसु।। लंपट हरामी लोक।। परदुःख दाझे न
हिं।। तेने व्हालो नीज देह।।३।। रि।।पडपश।। ।।

कडवुं।।५८।।मुं।। ।।राग आसावरी।। ।।

वैशंपायन बोलीया, सुण जन्मेजयराजन।। जाणे
का हवणां आवशे, जेम पेस्यारे अभिमन।।१।।
सेन्य सरवे जेहथी रोक्युं, ते नथी जाणता वीरा से
न्या सरवे पुंठल आवेछे, जेम धारीने धायो धीरा।।२
।।धातां मांहे आपिगयुं, अेक पृथ्वीनुं नीमाण पे

जट रथी कोण सरिखा दीठा, पीला पट्टावीने बाण
॥३॥ अभिमन्युए कुंवरने लेयुं, नव दिवसनो
लेडो॥ अरे कौरवे कपट कीधुं, आगण जांध्यो छे कोडो
॥४॥ द्रोण द्रोणी कृप भुरीश्रवा, शल्य कर्ण वळ्या विंटी
॥ अंतर अभिमन्युए विमास्युं ने, हवे जे ल्यानी
आरी॥ कीटी॥५॥ अेवे पुंठथी बहु सैन्य लेईने, आव्यो
दुरजोधन॥ शत्रुना सागर मध्ये पड्यो, अरजुनकेरो
तन॥६॥ कहे दुश्यासन जट रथीने, भाई जो शुं रे वि
चारो॥ आवो समय पछी नहिं मळे, माटे सरवे मळि
ने मारो॥७॥ कहेतां मांहे बाण धारा छुटी, कुंवरने ली
धो ढांकी॥ अभिमन्युने बाण उगारे, त्यारे पडी वेणा
वांकी॥८॥ अेक धारा तथा सहस्त्र धारा, लक्ष धारा को-
टी आयुद्ध॥ अंधकार होकारमां मार मारे, बहु कर्युं
कपटे युद्ध॥९॥ तेणी वेळा अभिमन्यु पोते, आपेक्ष
पत्यांश होतो॥ कौरवरूपी यां सावलने, अभिम-
न्यु ते टहोतो॥१०॥ सुतर प्रगट विद्या करतो॥ रीस
अंतरमां व्यापी॥ नीमेष मात्रमां कौरवनां बाण,
बण करी नाख्यां कापी॥११॥ कहाडतो ने मुकतो, लाग
तो करी मन सर्त॥ रथ उपर ते फरवा लाग्यो, जा-
णे मांड्युं छे नर्त॥१२॥ पावक जेम प्रगट थईने, बा-
णे काष्ठने बाळी दर्ल॥ ईंदु जेम जणगोनी सरे, लेघी
वायुने अर्ल॥१३॥ तम ने [illegible] अछायाछेदन कीधी

अभिमन्यु निकळ्यो नीसरणो॥ पछी सो सो जाणे पृथ्वी
पाड्या, द्रोणने द्रोणनो साळो॥ १ शार थई पड्यो अ-
श्वस्थामानो, जेम पडे वायूथी सुकु पत्र॥ दुर्योधन की-
धो लुंट्या सरजो, छेद्यां ध्वजने छत्र॥ १ पा सारथी मा
र्यो शल्यनो, कर्णनुं लेयुं कृपाण॥ मुरछा पमाड्यो दुस्या
सनने, करे कौरव कागारोळ॥ २॥ कृतवरमा जयद्रथ सो
मदत्त, ते सरवे गया रण छांडी॥ केम करुं जन्मे जयरा
ज, ते युद्धने मुज मुज मांडी॥ ३॥ पछी प्रद्युमनने सं
भारीने, मुक्युं बाण अगन्यास्त्र॥ रतिपतिनी पासे
भण्यो हुतो॥ धनुष विद्यानुं शास्त्र॥ ४॥ तेणी वेळा
ए प्रगट्यो पावक, ऊठी भयंकर ज्वाळा॥ अश्व गजर
थ पयस्त्र बाळ्यां, कौरव कीधा पाळा॥ ५॥ पाणी अंजाडी
ध्वज कोनी, नासतां देह दझाडी॥ कोना मुख ना केस ब
ळ्या, कोनुं शीर ने डाढी॥ ६॥ सुभट भूमां पडेने हुंको मारे,
शरीरे थाय फोल्ला॥ तरफडे सैन्या रण विषे॥ जेम दये
दाझ्या होला॥ ७॥ पछी ब्रटरथीये रण रच्युं, बाण मु
की ब्याप्यो परजन्य॥ अभिमन्युनो रथ ज्ञण मां तणायो
होलव्यो हूतारान॥ ८॥ शतवंपवन मुक्यो पांडव पुत्रे, ना
ठो मेघ थयुं धूप कुट॥ वेरी पडाव्या वंटोळिये, ऊडाड्या
दोढो घटा॥ ९॥ द्रोणे कर्णे सर्प मुक्या, वायु भक्ष जई
वळग्या॥ अभिमन्युए गरुडास्त्र मुकी, सर्प कीधा अ-
ळगा॥ १०॥ अश्वत्थामा द्रोणे तव पर्वतास्त्र मुक्युं, पडे पहाण मेघ

अलिमन्युनो चक्रावो.

॥अलिमन्युजेव अस्त्र मुक्युं, शल्या कीधी शतखंडा
रेण॥ ॥वलण॥ ॥शल्या कीधी सत खंड सर-
घे, त्यारे कौरव सर्व कोपे अज्यारे॥ संजय कहे राय सांल
भो, ते कुंवर उपर तुटी पड्यारे॥२८॥१३८०॥ ॥
कडवुं पहेलुं॥ ॥राग धनाश्री॥ ॥वृषकेतु
कर्णनो कुंवर, ते आव्यो करीने रीस॥ क्षणमात्रमां अ
लिमन्युजे, छेद्युं तेनुं शीश॥१॥ सहस्त्र रथने त्रण स
हस्त्र हस्ती, ने चौद सहस्त्र तोखार॥ अलिमन्युजे
मारीया, पणी सात लाख असवार॥२॥ पछवाडेथी क
र्ण आव्यो, कपट करीने पापी॥ तेणे अलिमन्युना सा
रथीनुं, मस्तक नाख्युं कापी॥३॥ दुष्टकर्म मुनी द्रोणे रे
कीधुं, छेदी धनुष्यनी प्रतंच्याय॥ तुरीश्रवाये घोडा मा
र्या, मार्या शाह्ने तेही काय॥४॥ कृतवर्माये कवच
काप्युं, अश्वत्थामाजे मुगट॥ जेम आकाशो किं घोस
र्वे मणि, सुलद्र सुत शुलट॥५॥ सोसो बाण खर
थीजे मार्यां, शरीर कीधुं चारणी॥ कर मांहे गदा जेक
झाली, धायो कौरव पर करी धरणी॥६॥ जेवो खाखर
कूने फागण मासे, जेवी दिसे छे देह॥ नाराय अलितनां
बाण वाग्यां, पड्या सांसरा वेह॥७॥ जकु खाटकी म
सीन्य मपोप चेंघे, जेम पड्यो छे त्यांय॥ घणुं कष्ट कुंवर
पाम्यो पण॥ कोण आवे त्यां सहाय॥८॥ कृष्ण अरजुन
संलारिया, पीता मातुल को धायग॥ धणा बाधे संयम

मामा॰

मृग देख्यो, जुध्यानी रीत आदराया॥६०॥ कोप करीने
नाद कीधो, कोई ना सांभळे बोला॥ भीमने कानेस्व
रे पडे माटे, कौरव वगाडे ढोला॥६१॥ अभिमन्युए मन
विचार्युं, घडली वेळा कोनो साथ॥ आणी वेळा उ-
गारशे मुजने, मुने मारा कर्या॥६२॥ एवुं विचारीने
धायो कुंवर, कर्ण सामुं कीधुं मुख॥ गदा प्रहारे कर्ण पा
ड्यो, झुंटावी लीधुं धनुष्य॥६३॥ कर्णना चापे टंकार
कीधो, ने धूजव्या चौद लोक॥ द्रोण कहे नासो दुर्यो
धन, एने जीतवुं छे कोक॥६४॥ नाठा कंईक जीव लईने
कंईकना घडिया घाट॥ दुर्योधन मन एम विचारे, एने
मोकले यमपुर वाट॥६५॥ कये कुंवर ऊलो रह्यो छे, धनु
ष्य टेकीने धरणी॥ एक छेडो अवनी ऊपर, बीजे ग्रीवा
आगण कर्णी॥६६॥ हवे पड्यां प्राण विण्यां महावीरे,
ने मुखे कीधो होकारो॥ एने बाणे कोई नव मरे, एम कृष्णे
कीधो विचारो॥६७॥ कपट करीने कृष्णजी आव्या, रूप
मुषकनुं धरी॥ अभिमन्युना धनुष्यनी त्यां, प्रत्यंचा क
तरी॥६८॥ ब्राह्म ब्राह्म देवताए कीधुं, एन वघटे गोपा
ळ॥ लाग्युं धनुष्य ते भाग्युं कौरवे, तव चिंती लीधो भा
ळ॥६९॥ ऊपरा ऊपरी कई पड्या, धुंटी कीधो काया ते
वे तंने गदा लईने, कौरव ऊपर धाया॥७०॥ पडे पृथ्वी
ने जेठे थाये, मुखे करे केसरीना दाव॥ आवो कौरवछो
को योद्धा, एम करे सौने साद॥७१॥ पादु प्रहारे पृथ्वी

१ रूपेण. २ अणा आगण. ३ ऊंदरनुं.

पाड्यो, दुष्ट दुर्योधन राया। छरथीने अकेकी गदा मारी
अलिमन्युने मांथा मांय।।२१।। नासता पुरूषने च
र्णे आली, जीव्या धरणी साथी।। वीस सहस्र ब्राह्म
मी मार्या गया, अलिमन्युने हथीआर।। दुःख कोईअे
न्याओ नहिं, सेहेवाय नहिं संग्राम।। दुस्यासनन्नो
पुत्र चाल्यो सामो, कणकेतु तेनुं नाम।।२३।। तेना हा
थमां अेक गदा मोटी, ते अलिमन्युउपर नाखी; त्यारे
उठीने अणगो पड्यो, देह पोतानी राखी।।२४।। अेवे
समे रोद्र राक्षअे, मोहोटी मेहेली सांग।। ते सर्प
सरखी आवी वागी, अलिमन्युने आंग।।२५।। पाय
उद्धआएतो कुरणे मार्यां, ने भुरीश्रवाअे लोगण।।
अेवे त्रण गदा कणकेतुअे मारी, न चणी कुंवरने कण।।
२६।। द्रोण कर्णने कृतवरमाअे, बाण मार्यां वणि नाम
हाब्रह्मरथी पारथनो पुत्र, धरणिये पड्यो ढळी।।२७।।
रूपवंतो ने गुणवंतो, पातणो कटीनो मोडा।। अक्रणाईने
अवनी पड्यो, न्हाण्यो लाग्यो चंपक छोडा।।२८।। अथ
निये अड्यो नहिं, वेंघाई रह्यो अंत्रिक्ष।। शक्ति लागी
शरिरनी, तव लुअे रगमग मक्षा।।२९।। निशान गड
गड्यां कौरव केरां, तव जोयो दुर्योधन चिरा।। लक्षण
केतु कर पुरो अेने, पड्यानुं पण छे रीसा।।३०।। त्राह
त्राह्य देवता करे, द्रोण लाग्यो कहेवा।। आ कृष्णी अेम
कआईने मरशे, तुं राक्ष देनी रहेवा नडी।। लूपके

कदापी न्हवे तो, आपणे नहिं जवाया॥ एवुं कहीकाण
केतुं मोकल्यो, चाल्यो जोडुं ग्रही करमांय॥३२॥मुस्त
क छेदवा आवतो, तव दीठो पड पितराई; त्यारे पड्यां
पड्यां अभिमन्युने, क्रोध आव्यो भराई॥३३॥ अक्रुते
बा णी आव्यो भणी, सुतां गदा नाखी नीरधाण॥
काणकेतुनुं मुस्तक फाटयुं, गया ततक्षण प्राण॥३४॥
अभिमन्यु जे मन भणीयुं ने, प्राण गया शत्रु तणा॥
पछी मामा कृष्ण संभारिया, जेना गुण छे अति घणा
॥३५॥ शाता थई सूतनी काया जे, त्यारे समरया श्री
भगवान॥ जेवे स्वर्गथी आवी अपछरा, लेईने दि-
व्य विमान॥३६॥ प्राण नीसरया अभिमन्युना, छके
देवनी घरी॥ वीमान बेसी गयो स्वर्गे, श्रोता जन जो
जो श्री हरि॥३७॥ ॥वलण॥ ॥श्रीहरि
मुजे कहो सरवे॥ जेम पड्यो अभिमनरे॥ पछी पांड
वो जे शुं कर्युं, कृष्ण अर्जुन आवी लोचनरे॥३८॥
१४५८॥ ॥कडवुं॥६० मुं॥ ॥राग धना
श्री शोरठी॥ ॥अभिमन्यु पडियो रे॥ पांडव सां
भल्युं॥ तव सैन्य सघळुं रे, शोके ते धरणी ढळ्युं॥
॥ध्रु॥ यारे रे॥ आव्या धाईने॥ पडियो दीठो रे, अ
भिमन्यु भाईने॥१॥ चंद्र सरिखुं रे, दीसे वदनने
॥ प्राणे पाखीरे, कीधुं सयनने॥२॥ आक्रंद करता रे,
काकायाचने॥ भीम हाथे करता रे, रुदिया प्रकाशने॥

॥४॥ कोआणकुडारे, जोतो कुडाऌ॥ अमोनवनणगया
रे, कौरव कुडाऌ॥पा॥ कुवे युधिष्टिररे, ऊठोआपऌ॥
अरजुनमे रे॥ री॰ दर्छेरा नवापऌ॥दा॥ सुलद्रा
कुंताररे॥ वणीपांच्याळीऌ॥ तेनी देदडीरे, दिकरा आन
णऌ॥७॥ रुपे अदलृतरे॥ रमणनी पांजडीऌ॥ ते
स्यम ऌवरीरे, ऊत्तरा रांदडीऌ॥८॥ कुवे लीमसेन
करे, शथाडांपीऌ॥ पारथ गयो छेरे, मुननें सोंपीऌ
॥ए॥ वणती पाडीरे॥ लीमे चीराऌ॥ नाठा शैरवरे
दरी॥ दिशाऌ॥१०॥ पांडव दुरियारे॥ नरचे शीजीरऌ
॥ कुंतापाटनुचे छेरे, रुचडां आवरी वीरऌ॥११॥ सु
लद्रा ऊत्तरारे, कुताने पांच्याणीऌ॥ अलिमन्यु नथि
दरे॥ सेन्या लाणीऌ॥१२॥ थाऌत्र नचवागेरे, सै-
न्यरोके लरियुंऌ॥ तनमन्युं सरचेरे, पुरमां परचरि
युंऌ॥१३॥ अलिमन्यु केरीरे, चारता सांलणीऌ॥
नारीयो सरचनेरे, त्यां मुरछा दवीऌ॥१४॥ जेम
पविना मीनरे॥ जेम सती तलपतिऌ॥ वीरने सं
लारीरे, थामा वललपतिऌ॥१५॥ सुलद्रानो रोकरे,
न जय समावियोऌ॥ जेवे समेरे, अरजुन आवी
योऌ॥१६॥ पायछे चाटरे, मान रेरुडनऌ॥ सुकेकुंठ
रे, रके लोचंनऌ॥१७॥ पुछे कृष्णनेरे, डोत्रिलोचन
धणीऌ॥ शोक लरि सेन्यारे, दिसे छे आपणीऌ॥१८
॥ मनुष्य दिसे छेरे, कुंथी जाणतांऌ॥ चापऌ कुलीरे

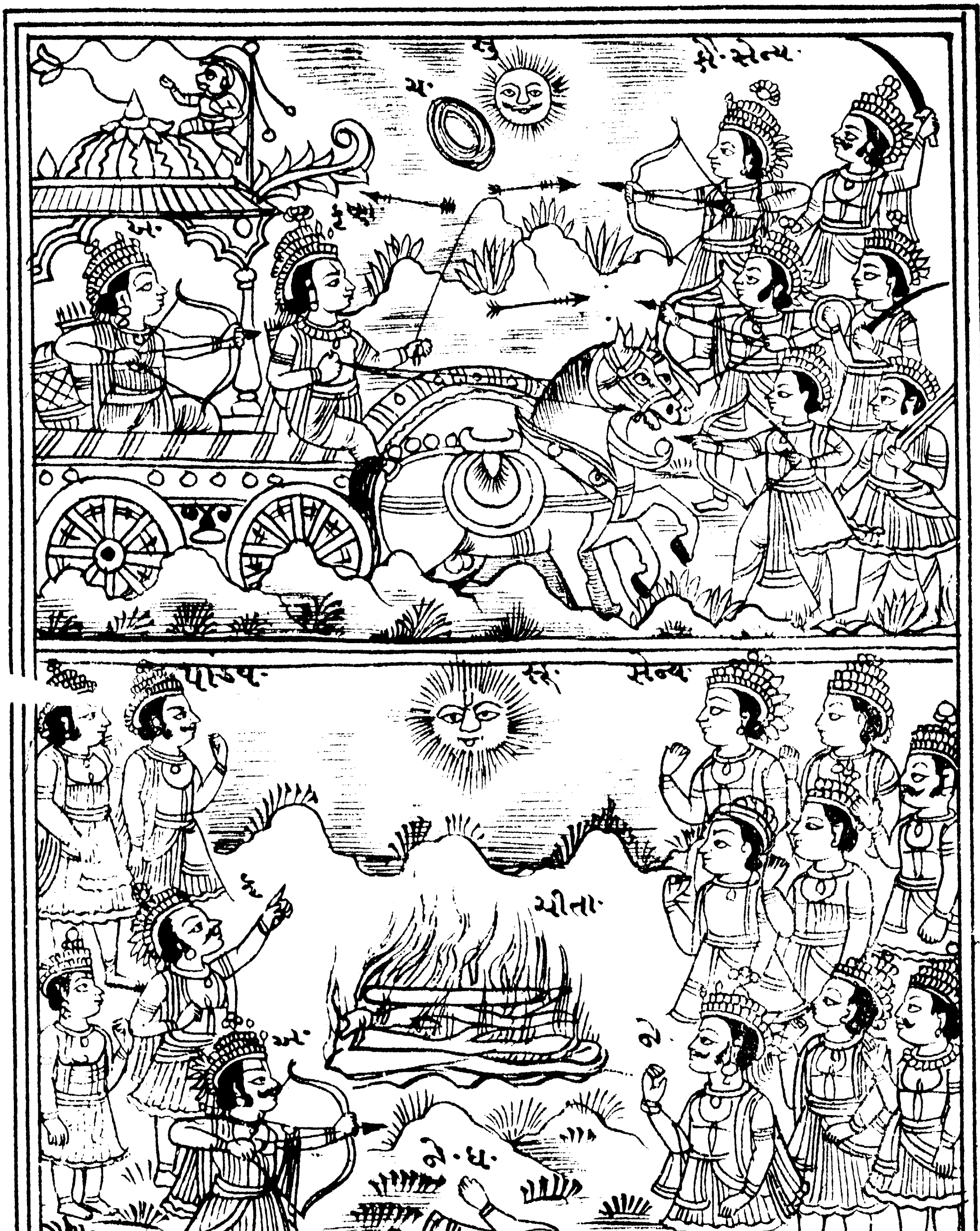
रो नथी चालतां॥ज॥ आपणा मारा मन मांरे, में लह्युं स
र्षथी॥ भाणेज तमारो रे, भणुं जवतो नथी॥ रवाह
वेशु पारोरे, भेजे साचुं दशे॥ज॥ हीकरो भलां रे, स
रवे नरनारी॥ज॥ रोशी॥ कृष्ण बोल्या रे, जेम न हीज
ये॥ज॥ रोईशुं वणतारे, तपास लीज्ये॥ज॥ ॥२॥ भा
ध्यासल्लामांरे, बन्यो दरज्यां॥ज॥ पारथने देखी
रे॥ पांडवने रोई पड्यां॥ज॥ ॥३॥ युधिष्टिर बोल्या
रे॥ शुं हवे आव्या तमो॥ज॥ सुलक्षे रुपी रे, सुरज
आथम्यो॥ज॥ ॥४॥ ॥ढाल॥ ॥
आथम्यो सुरज सांभली॥ नरनारायण धरणे
ढल्या रे॥ अभिमन्युना गुण संभारीने॥ कुंती भा
र बोल्यो रड्यां रे॥५॥ १४३॥ ॥कडखुं॥
ऋषभं॥ ॥रागधेराडी॥ ॥ अरजु
न पुत्रने घणुं टणवणे॥ज॥ त्रिकम तमणुं तेथी वलय
ले॥ज॥ द्रौपद राज्जे आसना वासना करी॥ज॥ रोय
कुंवर न आवे करी॥ज॥ ॥१॥ ॥ढाल॥ ॥
कुरि न आवे रुदन करतां, नाखाया अरजुन धिआ
धारा॥ पछी सल धर्ईने सच्य सन्धी, पुछे भीमने
समाचार॥२॥ कय मे पड्यो कुंवर मारो, कुणधरी
बोल्यो के तारियो॥ नासतो मुजो के मुजो सामो
कहो कोणे मारियो॥३॥ भिम कहे भत्रिजे भलो,
जगतो जेनुं कहेवाजे नहिं॥ कौरव कुंवर मरदन

कीधा, अभिमन्यु मोटो सिंहि॥१॥ दश सहस्त्र सुभट
संगाथे, मार्यो जयोद्धानो शल्यना॥ सोळ सहस्त्र
योद्धा संगाथे, मार्यो लक्ष्मणो तेना पेला॥ दणीश
ध्न सुत रुक्मरथ मार्यो, कर्ण सुत वृषसेन॥ कौरव-
नी सैन्या नासती फरे, जेम वाघना भयथी धेन॥
३॥ तथा क्षोणी सैन्य मार्युं॥ रणे राढ कीधी अवी
॥ पछी कौरवोए कपट कीधुं॥ मोकल्यो जेद्रथ जनेवी
४॥ तेणे अभो सरवेने आण्या, गयो अर्जुनो सुभ-
टा सातमे कोठे जाण साथी, रह्याता रथी छटा॥
टा सरवे भणि अकळावियो, नव जाण्युं जे कृष्ण मढि-
धो नारी॥ अभो जोया गया त्यारे, काणकलु पड्यो
दीठो पासा॥५॥ अवुं सांभळी बोल्यो अर्जु-
न, मुओ ते अभि मारियो; मस्तक छेद्या विना मुओ मा-
टे, वेगळेथी सरवे मारीयो॥६॥ जेद्रथे अनर्थ की-
धो जे, जाणिया भाइ तमो॥ जे पापीने मारवा, प्र-
तिज्ञा करुं छुं अमो॥७॥ स्नान संध्या षटकर्म ब्रा-
ह्मण, पढीने सूके जेह॥ काले जेद्रथने मारुं नहिं तो
पाप मुज शीर तेह॥८॥ शास्त्रीने कोई रण तजेने,
गौ ब्राह्मणने उथापे॥ काले जेद्रथने मारुं नहिं तो,
ते जेसे मुजने पापे॥९॥ परनारीने भोगवी, गर्भपा-
त करावे जेह॥ काले जेद्रथने मारुं नहिं तो, पाप मुज शी-
र तेह॥१०॥ काले सांज अेनुं मस्तक, छेदुं नहिं तो क-

१सिंह. २गाय.

॥तो धईश तेरपरियां मारां, ते पडे कुंली पाक ॥ ५॥ ने सांज पेहलो न मरे, ने सुरज अस्तांगत थाय ॥ तो कृष्टनी चिताने सोंपु, निश्चे मारी काय ॥ ६॥ ओम ज्यारे प्रतिज्ञा कीधी, ने गाज्यो गांडीव पाण ॥ त्यारे वेगले रीसनाद कीधा, धा वज्या नीशान ॥ ७॥ त्यारे दुर्योधनने चरके, जईने कह्यो समाचार ॥ स्वामि पारथे प्रतिज्ञा करी, जेद्रथने मारवानो विचार ॥ ८॥ चिंता थई कौरवने अतिरी, राते सरकाव्यो ठाकियो ॥ ९॥ पछे सैन्याने अंतलोंयरामां, जरतो जेद्रथने ठाटियो ॥ १०॥ एवा वखाएं वाने युद्ध किधुं, घणे आएी अरजुना ॥ जेद्रथतो जड्यो नहिं, त्यारे कृष्णे विचार्युं मन ॥ ११॥ चक्र सुदरशन अंतरिक्ष मुक्युं, लोपियो अजुवाण ॥ चार घडिका दिवस छे, श्यामणे कीधो संध्या काण ॥ १२॥ तव अरजुने आयुद्ध छोड्यां, पड्यो रथथी उतरी ॥ पाण घसीने अग्नि मुक्यो, लाग्या रथ अरुण करी ॥ १३॥ नमस्कार कीधो सर्वने, बुझे पांडवने मोरार ॥ तव कौरवे अनर्थ कीधो, जेद्रथ कहाड्यो जहार ॥ १४॥ जेणे समे श्री कृष्णजीये, सुदर्शन अग्रुं कर्युं ॥ अविनाशीजे सान करी अरजुनने, पारथे धनुष पाछुं धर्युं ॥ १५॥ कान अर्धचंद्र अेक बाण मुक्युं, अंतर जाणी रीस ॥ मुगट कुंडल सहित छेद्युं, जेद्रथकेरुं शीश ॥ १६॥ अरजुन प्रत्ये बोलिया, समर्थ अशरणशरण ॥ जेनु मुस्तक जे पडी

चित्र नंबर.१०

હેઠું, તો તારૂં પડશે ઘણું ॥૨૬॥ પછી પારથે શિશ
ઉપાડિયું, તે ગયું ગંગા માંહ્ય ॥ શ્રાદ્ધ કરે છે જેદ્રથનો
પિતા, નામ વેદ્રથ રાય ॥૨૭॥ દિકરાનું મસ્તક દેખી
ને, પ્રાણ ફૂટેમાં ચાગ્યું ॥ હાથે પતી હેઠું મુકતાં, પોતાનું
સાથે લાગ્યું ॥૨૮॥ રાય ધૃતરાષ્ટ્ર સાંભળીને, સંજ
ય પ્રત્યે પુછે, જે મસ્તક સંગાથે પડિયાં, તે કહોને કા-
રણ શું છે ॥૨૯॥ વરદાન માગ્યું દેવ પાસે, તે પોતાને
આવી નડ્યું ॥ સંજય કહે સાંભળો રાજા, પાંડવનું ઘેડું
ચડ્યું ॥૩૦॥ જીતી પાંડવ વળ્યા વેગે, પછી માર્યો દુર્યો
ધન ॥ કુંતા કુંવર જીતીઆને, પામ્યા રાજ્યાસન ॥૩૧॥
વૈશંપાયન ઓચર્યા, સુણ જન્મેજય રાજન ॥ એક
થા પરિપૂરણ થઈ, અભિમન્યુનું આખ્યાન ॥૩૨॥ અનુ
ક્રમ છંદને એકસઠ કડવાં, ત્રણ સવૈયા પદ એક કહેવાય
॥ પાંચ સાખી એક કડખો, વળી પાંચ દુહા ગવાય ॥
૩૩॥ રાગ સત્તર છે એના, બીજા ચાલ ચોત્રીસ સાર
॥ અભિમન્યુની ચોપાઈ છે પૂરણ, ચારસેં ત્યાશીનેં
એક હજાર ॥૩૪॥ શ્રાવણ શુદ્ધ પંચમી કહેવાય, પુર
ણ કાવ્ય પદબંધ ॥ વટપત્ર વાસી ચાતુરવંશી[2], વિપ્રપ્રે-
માનંદ ॥૩૫॥ કરતા હરતા કૃષ્ણજીને, નીમીત માત્ર તે
કુંચ્યા ॥ શરીરો અવિનાશી કેરો, કર દયા મુજપર તુંય
॥૩૬॥ મહિમા મોટો કૃષ્ણજીનો, કહ્યું અભિમન્યુનું
ચરિત્ર ॥ સાંભળતાં સહુ પાપ જાયે, કાયા થાય પવિત્ર ॥

૧ વડોદરા. ૨ ચોવીશા બ્રાહ્મણે.

३७॥ गाय भणेने सांभळे, टळे तेनां कुडां कर्म ॥ महा
भारथमां अभिमन्युनी कथा, द्रोण पर्व मांहे धर्म
॥३८॥ अेक चित्ते सांभळीने, दे ब्राह्मणने दान ॥
ते आ लोके यश पामशीने, परलोके जकु मान ॥३९
॥ ॥ वलण ॥ ॥ धर्म कथा अभिमन्यु
नी ॥ कही छे अे प्रेमे करीरे ॥ भट प्रेमानंद अेम कहे,
श्रोताजन जोजो श्रीहरिरे ॥ ४०॥ ४८३॥ ॥
॥ इतिश्री आख्यान अभिमन्युनुं संपूर्ण समाप्त॥

